

MĂRTURIILE UNUI VECHI SOLDAT
CĂTRE CAMARAZII LUI

Anul VII

de

GEORG von VIEBAHN

General-locotenent împărătesc prusac, în rezervă

BERLIN N. 1902

Societatea Evanghelică Germană
de cărți și tractate

Ackerstrasse 142

CUPRINSUL

TITLUL	CITATUL	CONȚINUTUL
Nr. 1. Ioan trei cu șaisprezece	Ioan 3,16	Ce efect poate avea un singur cuvânt al lui Dumnezeu asupra vieții unui om
Nr. 2. Știți aceasta sigur?	Ezechiel 33.11	Ateii cei mai obraznici sunt convinși în adâncul inimii lor că îi așteaptă veșnicia și judecata.
Nr. 3. Lista neagră	1 Corinteni 15,56	Oricât de îngrozitoare ar fi vina păcatului tău, sângele lui Isus și harul lui Dumnezeu pot s-o șteargă.
Nr. 4. Veșnicia la balul mascat	1 Ioan 2,15-17	Nu ajută la nimic dacă vrem să uităm de veșnicie în pofta lumii; nu putem fugi de ea.
Nr. 5. Mila a doua	Matei 5,41	La ce fel de roade vrea să de-a naștere dragostea lui Isus în inimile adevăraților creștini?
Nr. 6. Trezește-te!	Efeseni 5,14	În torentul vremelniceii oamenii sunt mânați înainte, Dumnezeu vrea să-i oprească.
Nr. 7. Marele necunoscut	Faptele Apostolilor 17,23	Dumnezeu este în mijlocul creștinătății de nume, un Dumnezeu necunoscut. Viața este organizată în așa fel, încât oamenii să nu învețe să-L cunoască. Tu Îl cunoști?
Nr. 8. Un monument al harului	1 Timotei 1,15-16	Lui Dumnezeu îi face de multe ori plăcere să-i biruiască prin har pe păcătoșii cei mai nebuni.
Nr. 9. La răscruce	Ioan 6,37	Despre efectele pe care le poate produce un martor credincios într-o cazarmă.
Nr.10. Niciodată iar!	Romani 7.18-19	Ce se va alege de bunele intenții?
Nr.11. Ai tu un Mântuitor?	Marcu 1,15	Despre oamenii care desconsideră dragostea lui Isus.
Nr.12. Extraordinar!	Isaia 43, și 16-17.	Ce organizează oamenii și ce a organizat Dumnezeu.

Nr.13. Ce este în adânc?	Iosua 7,19	Despre povara vinei ascunse a păcatului
Nr.14. Pentru călătorii cu poveri	Matei 11,28	Grija și păcatul constituie povara grea care îi face nefericiți pe majoritatea oamenilor și îi apasă.
Nr.15. Certat cu Dumnezeu și cu oamenii	Ezechiel 16,6	Cum poate Dumnezeu să tămăduiască deplin o viață fără nădejde, pierdută
Nr.16. Cine este persoana principală	2 Corinteni 5,15	Despre detronarea tiranului „eu” și instalarea noului Domnitor, Isus.
Nr.17. Îngropat în Marea Roșie	Apocalipsa 20,12-13	Cine poate spune într-adevăr: Isus, Încrederea mea!?
Nr.18. Mai de preț decât multe vrăbii	Matei 10,28-31	Despre valoarea pe care o are pentru Dumnezeu un suflet nemuritor și despre grija pe care Dumnezeu o întrebuințează pentru unele persoane.
Nr.19. Scrisoarea unui soldat din mijlocul Africii	Romani 8,14-17	Despre Duhul și esența înfierii lui Dumnezeu.
Nr.20. Din viața unui cârciumar	Deuteronom 32,10-11	Despre îndelunga răbdare cu care Isus merge pe urmele unui om, până-l găsește.
Nr.21. Morfină	1 Corinteni 15,34	Despre anestezicele pe care le folosește satan
Nr.22. De nesalvat	Luca 16,24	Din trenul accelerat, în veșnicie.
Nr.23. Faceți cunoștință cu Dumnezeu	Ioan 17,3	Dumnezeu S-a revelat ca un Creator, Mântuitor și Tată.
Nr.24. În han	Luca 2,7; Luca 14,22.	Este în inima ta loc pentru Isus?
Nr.25. Pomul de Crăciun golaș	Deuteronom 32,29	Ruinat prin pofta păcatului oamenilor
Nr.26. Pe câmpul de luptă	Evrei 11,36-38	Despre martirii lui Isus
Nr.27. Cetatea interzisă	Apocalipsa 21,27	Cine va intra în cetatea veșnică a lui Dumnezeu?

Nr.28. Cunoașteți niște creștini?	Psalmul 89.15-16	Creștinii adevărați, care înfățișează Cuvântul lui Dumnezeu cu viața lor sunt flori rare.
Nr.29. Unde este locul Cuvântului lui Dumnezeu?	Deuteronom 11,18-19	Cuvântul lui Dumnezeu trebuie pus în inimă.
Nr.30. Dezlegarea mării enigme	Isaia 8,19	În Biblie sunt dezlegate toate întrebările enigmatice
Nr.31. Nu mai vreau să aud așa ceva	Matei 11,5-6	Mesajul lui Dumnezeu ajunge la toți oamenii în zilele prezente ale harului.
Nr.32. Ce credeți, de fapt?	Ezechiel 18,32	Ai trăit o întoarcere la Dumnezeu?
Nr.33. Ce seamănă omul, aceea va secera	Proverbe 22.8	Mulți seceră deja pe pământ ceea ce au semănat; toți seceră în veșnicie rodul vieții lor pământești.
Nr.34. El a murit pentru mine	Romani 5,8	Jertfa de la Golgota trebuie înțeleasă și apucată.
Nr.35. Dumnezeu este prezent	Psalmul 139,3-4	Un cuvânt pentru batjocoritori.
Nr.36. Fără pace	Isaia 59.8	Crede ce spune Scriptura despre împăcarea petrecută pe Golgota
Nr.37. O povestire despre căsătorie	Psalmul 127,1	Despre durerea inexprimabilă din casa bețivului
Nr.38. El are o idee fixă	2 Timotei 1,12	Despre fericirea copiilor lui Dumnezeu, pe care lumea n-o cunoaște
Nr.39. Vărul aroganță	Luca 16,15	Despre păcatul aroganței
Nr.40. Vechiul ceas de perete	1 Ioan 3,1	Dumnezeu poate să vorbească și prin ticăitul unui ceas astfel, încât omul să vină la pocăință și să se întoarcă la Dumnezeu.
Nr.41. Nirvana, fericitul neant	Evrei 9,27	Despre marea minciună a lui satan, că după moarte s-ar termina totul.
Nr.42. Unde sunteți asigurat?	Psalmul 4,8	Ce înseamnă a te odihni la inima lui Isus și în mâinile lui Isus, pentru timp și veșnicie.

Nr.43. Ești mulțumit?	Romani 1,21	Adevărata mulțumire este de găsit numai acolo unde o inimă a găsit pacea cu Dumnezeu.
Nr.44. În sanatoriu	Ioan 5,6	Cum se străduiesc oamenii să caute tămăduirea trupului și neglijează să caute mântuirea sufletului lor.
Nr.45. Din adâncurile păcatului	Romani 5,20	Cum Îți place lui Dumnezeu să-și arate harul în cei mai nevrednici și mai nerecunoscători
Nr.46. Gândurile sunt libere?	1 Corinteni 4,5	Despre primejdia gândurilor nepăzite și despre păcatele gândurilor
Nr.47. Transformat	2 Corinteni 5,17	Isus vrea să fie mărturisit de creștinii care au trăit o deplină transformare a vieții.
Nr.48. Unde găsec pace?	Efeseni 2,14	Chemarea harului fără plată al lui Dumnezeu.
Nr.49. Ți-a fost luată povara de pe inimă?	Ioan 3,17-18	Lucrarea isprăvită a lui Isus.
Nr.50. Ucis cu limba	Iacov 3,5	Despre calomnatori.
Nr.51. August cel tare	Ioan 8,34 și 36	Alcoolul, o armă în mâna lui satan
Nr.52. Unde arde?	1 Timotei 6,12	Ce-ți spun evenimentele zilei?
Nr.53. Unde locuiești?	2 Petru 3,10	Glasul de avertizare al lui Dumnezeu

Nr. 1

IOAN TREI CU ȘAISPREZECE

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” (Ioan 3,16)

Un moșier, în zilele fericirii pământești, a pus să se monteze pe hambarul lui o giruetă nouă, pe care erau înscrise limpede cuvintele; „Dumnezeu este dragoste!” Întrebat de un prieten dacă vrea cu această inscripție să informeze că Dumnezeu este la fel de nestatornic ca vântul, el a răspuns: „O, nu, am vrut să mărturisesc cu aceasta, că de oriunde ar bate vântul, fie rece din nord sau tăios din est sau cald din sud sau roditor pentru câmp și pășune din vest, Dumnezeu este oricând dragoste.”

Da, așa este; Dumnezeu este oricând dragoste. Același prieten a venit din nou, când posesorul giruetei tocmai își pierduse soția mult iubită. Atunci creștinul a mărturisit în profunzimea lui mâhnire: „Mi-am montat acolo sus girueta când mi-a mers bine și pofta ochilor încă îmi stătea alături. Acum îmi aduce permanent aminte de adevărul că: Dumnezeu este dragoste!”

Dumnezeu a iubit faptele omenești, da, El a iubit atât de mult lumea, lumea ostilă lui Dumnezeu, rea, pierdută în păcat, pe oamenii care nu s-au interesat de Dumnezeu și care nu l-au mulțumit pentru dragostea Lui, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică. Gândește-te: Dumnezeu avea un subiect al deplinei Sale plăceri, pe care Îl omagiau și Căruia Îi slujeau tot cerul și toți îngerii, pe Unul care în slava Tatălui era pe tronul lui Dumnezeu înainte să se fi creat cerul și pământul. Pe Acest Unul L-a dat Dumnezeu la moarte de cruce, pe El L-a văzut Tatăl murind ca pe un vinovat, încărcat cu povara și blestemul vinei noastre. Ți-ai putea imagina că o mamă afectuoasă ar putea privi suferind și murind în fața ochilor ei pe singurul ei fiu iubit, pentru a salva prin sângele lui pe cei mai înverșunați vrăjmași și oameni care o urăsc? Aceasta este cu neputință, lucrul acesta nu-l poate face nici o inimă omenească – dar Dumnezeu a procedat astfel cu noi, pentru că: Dumnezeu este dragoste. Dumnezeu te iubește făcând abstracție de vina păcatului tău, de starea ta tristă, de inima ta rece, indiferentă. El te vede cu păcatul tău pe drumul spre judecată, unde te așteaptă o sentință îngrozitoare a pieirii. Iată, Dumnezeu vrea să te salveze; de aceea L-a dat pe Isus pentru tine, crede în El, în Cel care a vărsat prețiosul Lui sânge pentru tine; astfel sigur nu vei merge la pierzare, ci vei primi viață nouă, dumnezeiască, veșnică. Oricât de mare ar fi vina ta, oricât de rea starea ta, în sângele lui Isus este spălare pentru oricine care se încredințează mâinilor Acestui Salvator, cu încredere din inimă. Povara conștiinței tale, munții păcatelor tale trebuie să fie aruncați în adâncul de nepătruns al mării dragostei lui Dumnezeu, valurile harului să le acopere pentru totdeauna.

În marele oraș D., creștinii au aranjat o casă, unde erau primiți copiii cei mai neglijați și fără adăpost, care noaptea erau găsiți pe străzi. Unul dintre acești credincioși se afla odată pe asemenea drumuri nocturne; el a găsit un băiețel, care de timpuriu ajunsese pe o cale primejdioasă. Acest băiat se alăturase unei bande de hoți. Datoria lui era să se strecoare înaintea altora, cu trupul lui firav, prin ferestre înguste și geamuri sparte, pentru a le deschide ușile. Și în această noapte micuțul își aștepta tovarășii în punctul desemnat, pentru o asemenea acțiune. Întrebat de ce nu este acasă în pat, a răspuns: „N-am nici casă, nici pat.” Domnul politicos i-a spus numele străzii și numărul de casă al adăpostului la care slujea și i-a cerut băiatului, că dacă a sunat acolo, să spună: „Ioan trei cu șaisprezece!” Aceasta îl va ajuta dacă nu-l vor lăsa să intre. Băiatul a găsit o casă mare, arătoasă, a tras de clopoțel și la întrebarea „Cine este acolo?” a răspuns: „Eu, Ioan trei cu șaisprezece!” A fost primit, a trebuit să se dezbrace și să se spele, a avut voie să se culce în unul din paturile curate care stăteau acolo

într-un șir lung. Adormind, și-a zis: Acesta este un nume strașnic, Ioan trei cu șaisprezece, care mi-a făcut rost de patul acesta frumos. În dimineața următoare a primit o strachină cu lapte cald și o bucată mare de pâine. Apoi a fost lăsat să plece.

Rătăcind pe străzi, n-a știut încotro să se ducă. Toate gândurile lui erau preocupate cu noaptea trecută. Se gândea la domnul cel prietenos, la patul cald, la numele cel nou, când, deodată, a fost călcat de o trăsură. Inconștient, grav rănit, a fost dus în primul spital, unde s-a trezit după mai mult ore de inconștiență, într-o sală mare, luminoasă, într-un pat moale. Curând a intrat la el un infirmier, ca să-l întrebe de numele și confesiunea lui. Dar micuțul și-a zis: Nu mai vreau să știu de nimic, decât de numele cel nou, datorită căruia mi-a mers așa de bine noaptea trecută. Așa că a răspuns fără să cunoască semnificația cuvintelor: „Mă numesc Ioan trei cu șaisprezece!” Și așa a ținut-o în ciuda râsului și a întrebărilor repetate al infirmierului și al celorlalți bolnavi. Infirmierul a scris deci pe tabla neagră de la picioarele patului: Ioan trei cu șaisprezece. În zilele următoare, băiatul a făcut febră foarte mare. În delirul lui a strigat de multe ori tare: „Da, Ioan trei cu șaisprezece! Aceasta ar trebui să mă ajute, așa a spus și m-a ajutat, da, m-a ajutat!” Ceilalți bolnavi, atenționați de acestea cuvinte, au luat Biblia, au deschis-o în acel loc și au citit prețioasele cuvinte: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.”

Oare nu este adunat în acest cuvânt conținutul întregii Biblii? Inimile bolnavilor au fost impresionate într-un mod minunat de aceste cuvinte, pe care băiatul le striga iar și iar în febra lui: „Trebuie să mă ajute, așa a spus și m-a ajutat!” Dumnezeu în harul Său a folosit acest cuvânt astfel, încât mai mulți bolnavi s-au convertit imediat unul după altul; suflete nemuritoare au fost salvate de la moarte prin acest citat din Cuvântul Său, pe care l-a rostit un băiat fără cunoștință.

După o vreme febra l-a lăsat pe micuț, cunoștința i-a revenit și într-o dimineață a auzit că este întrebat dintr-un pat vecin: „Ei, Ioan trei cu șaisprezece, cum îți merge?” Mirat că i se cunoaște noul nume, cel care se însănătoșea a aflat de câte ori l-a rostit. Vecinul a remarcat curând că micuțul nici măcar nu-și cunoaște semnificația numelui. L-a întrebat: „Nu știi că Ioan 3,16 este scris în Biblie?” – „În Biblie?”, a exclamat băiatul sărman, neștiutor, cu uimire crescândă. „Ce este aceasta, Biblie?” – „Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu”, i-a explicat celălalt, „pe care ni l-a comunicat prin gura sfinților săi prooroci și slujitori.” – „Cuvântul lui Dumnezeu? N-am auzit niciodată despre el. N-ați vrea să-mi citiți odată ce scrie la Ioan 3,16?” – „Cu multă plăcere”, a răspuns cel întrebat, și-a deschis Biblia și a citit. Băiatul asculta cu respirația tăiată sunetul minunat, niciodată auzit al cuvintelor dumnezeiești: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” – „O, ce frumos!” a exclamat cel mic, l-a pus să citească încă o dată, a stat mult timp liniștit, apoi a spus: „Aceasta vorbește numai despre dragoste. Ce frumos. O patrie nu numai pentru o noapte, ci pentru totdeauna. El a repetat versetul de atâtea ori, până l-a știut pe dinafară. Apoi s-a culcat înapoi în perne și a meditat la însemnătatea lui. O rază de lumină dumnezeiască a căzut în lăuntrul lui, complet întunecat până atunci; mai mult decât oricând a recunoscut caracterul reprobabil al vieții lui de până atunci, dar în același timp și-a întors privirea spre Acela pe care L-a dat Tatăl pentru a merge la moarte pentru păcătoși. Viață și pace au intrat în inima lui. Era salvat și plin de bucurie și fericire. Un lucru știa acum: că Dumnezeu L-a dat pe singurul Său Fiu pentru păcătoși și că cine crede în El, primește viața veșnică. Zilele au trecut repede pentru băiat, vecinul lui a trebuit să-i citească de multe ori din Biblie, de care se legau apoi discuții binecuvântate, până când acest nou prieten, însănătoșit, a părăsit spitalul. Și Ioan trei cu șaisprezece s-a însănătoșit de tot, dar înainte de a părăsi spitalul, a mai putut să devină un îndrumător spre dragostea lui Dumnezeu prin Ioan 3,16, pentru un bătrân muribund, astfel că bătrânul de lângă el a plecat foarte fericit în pace cu Dumnezeu, în locașurile veșnice din Casa Tatălui. Băiatul însuși, după

însănătoșirea lui, a fost adoptat și crescut de creștini credincioși. Astăzi este un slujitor credincios în lucrarea evangheliei.

Și acum, camarade, tu care cunoști ceva mai mult din Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu decât Ioan 3,16, permite să fii întrebat: „Ai venit și tu de la moarte la viață? Trăiești în credința personală și vie în Hristos? În cuvintele „ca oricine” sunt incluse de Dumnezeu cel veșnic și toate gradele din armată și flotă, de la toboșar până la mareșal, de la mus până la amiral, toate specialitățile de armă și toate vârstele. Dumnezeu s-a gândit și la tine când în harul său a scris acest cuvânt în Biblie; el vine din inima lui Dumnezeu și vorbește inimii tale. În același capitol este scris. **„Cine crede în Fiul, are viața veșnică; dar cine nu crede în Fiul, nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el.”** O, întoarce-te încă astăzi la Hristos, care a purtat mânia lui Dumnezeu pentru toți aceia care vin la El cu recunoașterea sinceră a vinei lor și caută în El mântuire și salvare!

Nr. 2

ȘTIȚI ACEASTA SIGUR?

„Pe viața Mea, zice Domnul Dumnezeu, că nu doresc moartea păcătosului, ci să se întoarcă de la calea lui și să trăiască. Întoarceți-vă, întoarceți-vă de la calea voastră cea real!” (Ezechiel 33.11)

Da, lucrul acesta îl știu absolut sigur, că Dumnezeu cel atotputernic nu vrea moartea păcătosului, ci dorește ca oamenii să fie mântuiți. Ei trebuie să se întoarcă la Isus și să trăiască veșnic. Orice creștin adevărat mărturisește: **știu sigur** că sunt curățit de orice vină, că este iertat tot, absolut tot ce am păcătuit împotriva lui Dumnezeu. Totul, întreaga povară îmi este luată, orice pată este spălată cu sângele lui Isus. Știu sigur că sunt un copil iubit al lui Dumnezeu, că Isus mă poartă și că atunci când voi muri, drumul meu duce în slava lui Dumnezeu, în fericita casă a Tatălui, unde mă așteaptă o fericire de negrăit. Știi și tu aceasta sigur?

Era un batjocoritor bătrân, care răspundea cu ironie când auzea asemenea mărturii: „Ați fost vreodată sus?” Nu, prietene, n-am fost sus, dar Cel care este sus, Dumnezeu, a fost aici jos! Isus a venit în această vale a morții, ca să-i caute și să-i mântuiască pe păcătoșii pierduți; și pe tine! Și tu știi lucrul aceasta, l-ai auzit destul de des – atunci de ce nu crezi? El ni l-a spus, ni l-a adevărit în Cuvântul Lui, l-a scris prin Duhul Sfânt în inimile tuturor celor care-L cred, astfel că devin fericiți în nădejde și pace.

Batjocoritorilor nu le stă bine cu batjocura lor și în mod deosebit nu acelor care au îmbătrânit deja. Ce trist pentru un asemenea bărbat necredincios, căruia îi încărunțește deja părul; societatea lui veselă și chefurile nu mai ajung, pentru a amorți inima pe o durată lungă. Și totuși, când șade între tovarășii lui, trebuie să batjocorească; trebuie – satan, stăpânul lui, căruia îi slujește de atâția ani, ale cărui lanțuri le poartă, îl obligă. Privește-l în dimineața următoare, când se scoală după o asemenea noapte – deprimat, prost dispus. Totul îl supără, mai ales oamenii foarte fericiți, veseli. Dar ziua începe, trebuie mers la muncă, orele se târâie, în sfârșit vine seara, cărciuma cheamă. Apoi, după ce au fost băute câteva pahare, revine umorul – ah, numai pentru timp scurt. Cum s-a exprimat odată un chefliu bătrân, înțeleghător: „Dacă trebuie să mă întretin cu oameni tineri, trebuie să fi băut întâi o sticlă.” Atunci se istorisesc din nou aceleași povești care au fost debitate acum 10, 20 de ani, ascultătorii râd – dar aici, înăuntru, este o mărturie înăbușită, că nu mai este ca altădată, nu, se apropie zilele despre care omul spune: nu-mi plac. Un asemenea bărbat ar pune cu plăcere, ca odinioară împăratul roman Tiberius, un preț mare pentru acela care ar descoperi noi distracții –

dar nu există nimic nou sub soare. „O, totuși!” spun oamenii. „Mergeți odată la marele circ american Barnum și Bailey, care călătorește prin lume cu trei turme de elefanți dintre cei mai mari și cu multe animale de pradă, cu nenumărați cai, cu cicliști acrobați, atleți și dansatoare. Acolo este ceva nou de văzut; așa ceva n-a existat încă niciodată!” Ah, nu, aceasta nu-i nimic față de marile distracții de circ ale romanilor; acolo erau prezentate lupte de uscat și de mare, în care sute de oameni luptau și mureau cu adevărat; acolo luptau gladiatorii cu animalele sălbatice. Lucrul acesta era interesant, căci acolo era într-adevăr viața în joc, dar nu pentru spectatori, care stăteau în siguranță. Toate acestea în timpul lui Tiberius erau în plină desfășurare – dar el se săturase de tot, voia ceva nou, altceva decât aceste spectacole, decât mâncare și băutură, decât haine elegante, baluri, concerte, teatru, circ, călătorii, construcții luxoase, parcuri, cai, care, aur și comori și pofta cărnii. Le avea pe toate acestea, nu există altceva – stăpânul lumii acesteia nu mai are în rest nimic de oferit. Lumea cu pofta ei trece, viața se termină, iar veșnicia și judecata vin.

Un bărbat palid zăcea pe patul lui de boală, înconjurat de lux și bogăție, dar în trăsăturile lui se vedeau teamă și neliniște. El golise din plin paharul păcatului, de Dumnezeu și de veșnicie își bătuse joc, își petrecuse zilele în chefuri dezmațate și desfrâu, iar acum era un bătrân vlăguit, cu toate că nu avea decât 36 de ani. A încercat să se amăgească din totdeauna că veșnicia este o ficțiune, că raiul și iadul existau numai în fantezia agitată a unui fanatic. Acum, că moartea era atât de aproape, toate frumoasele sale motive raționale voiau să-l lase în voia soartei. Neliniștea lăuntrică ce-l chinuia de câteva zile, l-a determinat să-l cheme la el pe un martor al adevărului, pe M. credinciosul predicator al garnizoanei. Dar odată cu el a venit un prieten și tovarăș de păcat al muribundului, care a protestat împotriva cuvintelor serioase ale martorului lui Dumnezeu despre dragostea lui Isus și gravitatea veșniciei, despre spaima iadului. „Ați face mai bine dacă v-ați ține cuvintele pentru dumneavoastră și ați pleca acasă!” i-a strigat enervat predicatorului. „Tot ceea ce tocmai ați spus aici, sunt minciuni, înșelătorie și prostie. Trăim și murim și apoi s-a terminat. După moarte nu mai există nimic.”

Acum predicatorul garnizoanei s-a ridicat în toată mărimea lui, s-a așezat în fața ateului și l-a întrebat în timp ce-l privea tăios în ochi, cu voce pătrunzătoare: „Știți aceasta sigur?” Un bubuit de tunet care ar fi răsunat brusc din senin, n-ar fi putut produce mai multă spaimă decât a trezit această întrebare neașteptată. Cel întrebat a stat o clipă ca împietrit, apoi, fără să spună un cuvânt, a ieșit din cameră. Acum M. s-a dus din nou la bolnav și a vorbit din nou cu el despre pocăință și întoarcerea la Dumnezeu, i-a predicat despre iertare sau pierzarea veșnică, despre rai sau iad și apoi s-a întors acasă.

Muribundul era din nou singur. Dar acum întrebarea: „Știți aceasta sigur?” răsuna iar, neîncetat în urechile lui și tot ce era în el, răspundea: „Nu!” Tot mai mult și mai mult îl năpădea convingerea că este un păcătos pierdut și se gândea cu teamă și tremur la scaunul de judecată al lui Dumnezeu, pe care l-a batjocorit de atâtea ori și a Cărui existență a negat-o. În dimineața următoare, predicatorul garnizoanei la găsit pe bolnav în cele mai mari chinuri sufletești și în pragul disperării. „O, câtă nevoie am de dumneavoastră!” a strigat el, „nu mai sunt sigur, nu, sunt pierdut, pierdut! Dumneavoastră aveți siguranță. O văd pe fața dumneavoastră și o aud în cuvintele dumneavoastră. O, spuneți-mi, cum pot să obțin și eu această siguranță. Unde pot să găsesc odihnă?”

„La Isus, numai la El!” a răspuns M. profund mișcat. „El este calea, adevărul și viața. El vă garantează și dumneavoastră iertarea și mântuirea prin credința în sângele Său vărsat.” Acum a început slujitorul Cuvântului să propovăduiască sufletului însetat după pace, evanghelia mântuirii și vestea bună despre Isus. Dumnezeu i-a binecuvântat cuvintele. Cetatea a fost cucerită, inima tare a fost sfărâmată și același om care ieri mai făcea tot ce putea ca să se împietrească față de orice cuvânt de îndemnare și avertizare, și-a plecat acum capul și l-a implorat smerit pe Dumnezeu pentru îndurare. A mai trăit numai puțin timp. Iar apoi a plecat liniștit și bucuros în întâmpinarea morții; toate temerile dispăruseră, căci el mergea la Mântuitorul lui, sus în patria veșnică – **aceasta o știa sigur.**

Și acum, prietene, ești și tu sigur de mântuirea sufletului tău? Poți și tu să spui cu toată siguranța că ești împăcat cu Dumnezeu și poți privi moartea în ochi cu liniște, da, cu bucurie? Sau faci parte dintre acei nebuni care spus: „Nu există Dumnezeu.” Dacă este așa, lasă-mă să-ți pun întrebarea: „Știi aceasta sigur?” Poate îmi vei răspunde: „Nu, n-o știu sigur; dar este imposibil să se știe ceva sigur. Nimeni nu poate fi absolut sigur în această privință.” Dar eu sunt absolut sigur (și împreună cu mine multe mii, mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu), nu numai că există un Dumnezeu, ci că El iartă de dragul lui Hristos pe oricine vine la El și îi deschide poarta în slava cerească. Este în joc binele veșnic al sufletului tău nemuritor. Strădania lui satan este întotdeauna să-i înșele pe oameni sau să le umple inimile cu necredință sau superstiție, ca să-i conducă în pierzarea veșnică sigură. Câți oameni tineri, care s-au dus în puterea înfloritoare, cu inimi vesele, nu s-au lăsat înșelați, ca și când n-ar fi avut nevoie de un Mântuitor! Unul l-a susținut pe celălalt în batjocură și obrăznicie.

Ai citit despre sultanul Saladin, despre eroul mahomedan care a cucerit Egiptul și Siria și a smuls Ierusalimul din mâinile cruciaților?

Când în anul 1193 a simțit moartea aproape, a chemat un crainic care trebuia să poarte pe străzi în vârful lăncii, haina mortuară a sultanului și în același timp să strige: „Iată, aceasta este tot ce ia cu el din toată gloria lui, Saladin cel mare, cel victorios, stăpânitorul!” Saladin știa aceasta sigur – **și tu o știi.**

Onorurile și bogățiile, pofta lumii și a păcatului, mărimea pământească – toate le întrețese moartea și face din ele un giulgiu. Dar sufletul tău nemuritor trăiește veșnic – cine-i poate măsura valoarea?

De aceea grăbește-te și mântuiește-ți sufletul! Dumnezeu este o realitate, veșnicia este o realitate și judecata este o realitate. Toți acei batjocoritori și disprețuitori ai Numelui lui Isus își vor găsi locul împreună cu toți aceia care n-au obținut pace și iertare în sângele lui Isus, în focul care este pregătit pentru diavol și îngerii lui. Să dea Dumnezeu în harul Său, ca tu să nu faci parte din numărul inexprimabil al acestor nefericiți! Grăbește-te la Isus până se spune **astăzi!** El este pregătit să-ți dea siguranță deplină, să te pună în siguranță față de orice judecată și să-ți umple inima cu pace și bucurie. Iată, și aceasta o știu sigur: sângele lui Isus curăță de orice păcat.

Nr. 3

LISTA NEAGRĂ

„**Boldul morții este păcatul.**” (1 Corinteni 15,56)

Odată am văzut o carte care avea patru foi pe care nu era scris nimic; cu toate acestea ea vorbea o limbă foarte deslușită. Prima pagină era neagră, a doua era roșie, a treia era albă, a patra era aurie. Prima pagină vorbește despre starea pierdută a oricărui om născut în păcat, despre ceea ce este viața lui când este adusă în lumina lui Dumnezeu: împovărată de vină, **neagră de păcat.** A doua pagină, pagina roșie, vorbește despre dragostea lui Dumnezeu, care caută ce este pierdut, despre sângele lui Isus, care spală vina și petele. A treia vorbește despre starea unui credincios, care a găsit spălare prin pocăință și credința în sângele lui Isus; el este spălat și a devenit mai alb ca zăpada (Psalmul 51,7). Pagina a patra vestește nădejdea minunată a copiilor lui Dumnezeu; ea vorbește despre slava și viața veșnică, despre Casa Tatălui din cer, despre cetatea străzilor de aur. Aceste patru pagini povestesc biografia oricărui creștin adevărat: 1. Am fost vinovat, pierdut, dat pradă morții; 2. dar Isus a murit pentru mine; am găsit har prin sângele vărsat al lui Isus; 3. Dumnezeu mi-a dăruit iertare veșnică; pacea lui Dumnezeu a fost partea mea; 4. Am devenit un copil al lui Dumnezeu, un moștenitor al slavei veșnice.

Dumnezeu mărturisește oricărui om neconvertit, atât prin Biblie cât și prin conștiința lui, că el se află cu povestea vieții lui pe prima pagină, cea neagră. Bineînțeles că există oameni superficiali și ușuratici, care niciodată nu devin conștienți de lucrul acesta; mulți alții îl simt, dar nu vor să-l audă.

Într-adevăr, la curtea marțială, când se dă citire cazierului juridic al acuzatului, se spune: Ce listă lungă, neagră! Acolo urmează câteodată unele peste altele, într-un șir fără sfârșit, cu pedepse sporite: beție și absență după stingere, refuz categoric de supunere și delict la pază. Dar aici este vorba despre o vină care este deja ispășită, în fața inculpatului nu mai este decât această singură acuzație, despre care este vorba acum. Altfel este cu oamenii care merg neîmpăcați în veșnicie, la judecata serioasă a lui Dumnezeu cu lista lungă a întregii lor vini. Este adevărat că uneori păcătoși neîmpăcați merg la moarte cu indiferență – ei se amăgesc singuri; încă o clipă, încă un pas mic și apoi văd adevărul îngrozitor al osândeii lor veșnice. Dar ce face ca moartea să fie atât de amară aproape pentru toți oamenii? **Vina neiertată.** Omul știe că se apropie ceasul când moartea îl va duce în veșnicie; el este pe lista celor vinovați. Un mare medicinist, profesorul N. din Viena, a publicat acum câțva timp o cercetare științifică despre tema: **dacă moartea provoacă oamenilor dureri.** El a ajuns la concluzia că într-adevăr, bolile dau dureri, **dar nu moartea.** Bineînțeles că experimentatul medic a spus la începutul acestui tratat al său, că a lăsat deoparte tot ce ține de suflet și conștiință, că a vorbit numai despre trup. Are dreptate, căci „**boldul morții este păcatul**”.

În micul orașel N., un tată muribund a fost vizitat de un creștin credincios; la cuvintele pline de dragoste ale vizitatorului, bolnavul a răspuns cu mărturisirea sinceră că el însuși poartă vina bolii sale de șase luni, că nu are nici o nădejde de vindecare, că culege fructele amare ale vieții sale destrăbălate. După câteva suspine adânci și grele, bolnavul a scos o sticlă de coniac de sub perine, a băut o gură și a spus cu o privire plină de disperare: „Totul este zadarnic; nu vă mai osteniți; pentru mine nu există iertare.” Când i s-a spus afectuos cuvântul: „Fiul Omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut”, bolnavul a strigat plin de spaimă, cu o privire disperată: „Totul este zadarnic! Nu știți ce păcătos am fost! Nici nu vă puteți imagina păcatele de care sunt vinovat!” S-a ridicat, a arătat la peretele alb de vizavi și a spus: „Acolo stă zi și noapte în fața mea o listă lungă, neagră, de păcate.” Scuturat de frisoane a căzut înapoi pe perină și a reluat cu voce tare: „Este zadarnic! În afară de omor și lovituri cauzatoare de moarte am comis orice păcat care există. Nu vă puteți imagina ce păcătos îngrozitor am fost!” Dar creștinul experimentat a răspuns liniștit: „Nu doresc și nici nu trebuie să știu; Dumnezeu știe și dumneavoastră știți; aceasta este de ajuns. Dumnezeu a zis: „Sângele lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, ne curăță de orice păcat.” „O, această listă lungă, neagră!” l-a întrerupt aici bolnavul. „Poate fi cât de lungă și de neagră vrea, Dumnezeu Însuși, împotriva Căruia ați păcătuțit, vă spune că sângele Fiului Său curăță de orice păcat.” Vizitatorul a recunoscut că numai puterea harului lui Dumnezeu îl poate tămădui pe acest sărman păcătos care suspină, ca să apuce prin credință ceea ce a pregătit Dumnezeu pentru el; el și-a plecat genunchii în rugăciune tăcută, serioasă și a plecat. Cuvântul lui Dumnezeu și-a dovedit puterea lui mare; când în seara următoare același vizitator a venit din nou, acest om muribund a mărturisit cu bucurie și pace, că sângele prețios al lui Isus Hristos l-a curățit, că lista lungă și neagră este ștersă, că este împăcat cu Dumnezeu. Harul lui Dumnezeu și-a făcut lucrarea; acest suflet mântuit a părăsit în noaptea următoare învelișul slab al trupului. Harul neîngrădit al lui Dumnezeu l-a mântuit pe acest om, l-a smuls ca pe un tăciune aprins din foc.

Ce minunat, ce covârșitor de bogat este harul lui Dumnezeu! Ce simplă este calea mântuirii! Crede cuvântul harului și trăiește! Prietene, tu, cel care citești aceasta, ești tu mântuit? N-ai și tu o listă lungă, neagră? Poate pățești și tu ca fotografatul cu clișeele lui. Pe ele nu poți să distingi nimic deslușit, deși totul este reprezentat pe ele. Dar dacă fotografatul în camera obscură toarnă deasupra lichidul corosiv pentru a dezvolta clișeele, atunci se arată deslușit staturile și fețele; fotografia devine clară. Tot așa este și conștiința ta un clișeu, pe

care sunt înregistrate exact imaginile și figurile trecutului tău. Du-te într-un loc liniștit, lasă apa Cuvântului lui Dumnezeu să se reverse peste clișeul vieții tale. Astfel imaginea adevărată a trecutului tău va deveni vizibilă. În fața ochilor tăi vor pași figuri și amintiri care te acuză; vei spune în fața lui Dumnezeu: „**Sunt vinovat!**” Astfel trezește Dumnezeu conștiința ta și începi să vezi cum este viața ta în lumina lui Dumnezeu; vezi o listă neagră de păcate și vină. Oamenii din jurul tău poate văd numai virtute, numai lucruri demne de laudat; **dar Dumnezeu ce vede?**

Când ai văzut astfel în lumina lui Dumnezeu pagina neagră a cărții, atunci Dumnezeu ți-o arată în același timp pe cea roșie: sângele lui Isus, prin care Dumnezeu vrea să te mântuiască. De aici te conduce repede la pagina albă, iar tu te poți lauda: sunt mântuit!

Și viața ta, prietene, se află pe una din paginile acestei cărți. Este încă pe pagina neagră? Chiar dacă lista păcatelor tale n-ar fi așa de lungă și de neagră ca cea a acelui om muribund – ea este destul de lungă și de neagră pentru a te izgoni pentru totdeauna din prezența Dumnezeului de trei ori sfânt și să te predea dreptei tale sentințe veșnice. Oamenii spun: „Ah, nu! De ce să te chinui cu gânduri așa de serioase? Să ne bucurăm astăzi de viață! Așa urmează o lună după alta, un an după altul; oamenii trăiesc liniștiți ca și când n-ar exista nici moarte, nici veșnicie. Familia, afacerea, lumea și lucrurile ei – toate acestea au valoare pentru inimă și o preocupă zi și noapte; numai pentru Dumnezeu n-au timp deloc; pentru aceasta este întotdeauna încă prea devreme. Nu vă înșelați; Dumnezeu nu se lasă să fie batjocorit! Dumnezeu este un Dumnezeu milostiv, îndelung răbdător; dar odată – poate dintr-odată, neașteptat – răbdarea Lui are un sfârșit. El avertizează și roagă, cheamă și invită, vorbește și prietenos și sever – vai de oricine își astupă urechea și-și împietrește inima!

Pe unul din vapoarele care navigau din Anglia spre Georgia (în sud-estul republicilor nord-americe), un creștin devotat și binecuvântat a vorbit, așa cum a povestit el însuși, cu bucătarul vaporului despre mântuirea sufletului său. Din nenorocire, bucătarii vapoarelor sunt adesea băutori înrăiți, iar acesta era unul foarte înrăit. Bucătarul a fost foarte politic în această convorbire și a spus că întâi vrea să mai rămână doi ani fără Dumnezeu, dar apoi vrea să se întoarcă la Dumnezeu. Din nefericire, sârmanul n-a putut s-o facă nici pe una, nici pe cealaltă, căci șase ore după discuție era mort. Acest eveniment să fie bine băgat în cap aceluia care au intenția să se întoarcă la Isus, dar nu astăzi.

Nr. 4

VEȘNICIA LA BALUL MASCAT

„Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el. Căci tot ce este în lume; pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșenia vieții, nu sunt de la Tatăl, ci din lume. Și lumea și pofta ei trece; dar cine face voia lui Dumnezeu, rămâne în veac.” (1 Ioan 2,15-17)

În luna februarie 1901, într-o mică localitate din provincia Posen a fost organizat un bal mascat. S-au făcut multe pregătiri, multe gânduri și discuții s-au preocupat cu acesta, în ce costumație și cu ce surprize să petreacă. Însuși conducătorul festivității s-a dus din timp, în costumul său de bal, la sala festivă a restaurantului, ca să supravegheze; nevasta lui, care încă nu era gata cu costumele ei, a vrut să-l urmeze. Pentru că ea zăbovea și serbarea trebuia să înceapă, el a trimis un tânăr la locuința lui, pentru a o grăbi pe nevasta lui. Acesta s-a întors repede și a anunțat pe un ton sec: „Nevasta dumneavoastră nu va putea veni; zace moartă acasă pe dușumea. Ce spaimă! Seriozitatea veșniciei a vorbit dintr-odată în toiul plăcerii deșarte a lumii. Într-adevăr, veșnicia nu este potrivită pentru balul mascat și balul mascat nu

este potrivit pentru veșnicie. Lucrul acesta îl simte fiecare profund și totuși, toți suntem înconjurați de veșnicie și nu putem fugi de ea. Omul s-a grăbit acasă și într-adevăr, nevasta lui zăcea acolo în costumul de bal mascat, un cadavru. Cei doi soți, ca și toți ceilalți participanți la serbare, au pus la socoteală numai timpul; cuvântul veșnicie a răsunat până acum numai ca un clinchet gol în ureche și n-a avut nici un efect asupra hotărârilor lor de viață. Acum, dintr-odată, veșnicia stătea în fața lor ca un trăsnet din senin. Ce realitate serioasă! De curând o creștină scria că acum 20 de ani un creștin credincios i-a spus în sala de dans, cu seriozitate și dragoste un cuvânt despre veșnicie; ea n-a putut să-l uite niciodată. Ea nu l-a mai văzut pe omul acela niciodată; entuziasmul lumii s-a stins, dar cuvântul a rămas și a lucrat mai departe.

Să intrăm în sala de dans. Afară este noapte; dar cine aude în vârtejul dansului și în sunetul zgomotos al muzicii bătaia miezului nopții? Cine se gândește la alergarea grăbită a timpului, care ne poartă pe toți cu o forță și o grabă irezistibilă spre veșnicie, la clipa când omul Îl întâlnește pe Dumnezeu? Cine se gândește că fiecare minut poate fi un înger de îndurare și un mesager al vieții pentru sufletele nemuritoare care se grăbesc spre pierzare? Afară strălucesc stelele fără număr – dar din mijlocul sălii de bal nu privește nimeni în sus la spațiile nefârșite, care predică slava lui Dumnezeu. Nimeni nu se gândește la Ierusalimul de sus, cetatea cerească, nimeni - la lumea rea de jos, care zace în răutate, nimeni – la acel loc de întuneric absolut. Nimeni nu se gândește acolo la cetele de creștini devotați, pe care Biblia îi numește „un nor așa de mare de martori” (Evrei 12,1), care și-au sfârșit alergarea în pacea lui Dumnezeu și care au intrat în bucuria Stăpânului lor; nimeni nu-și îndreaptă gândurile asupra faptului că în viața aceasta va fi câștigată sau pierdută o cunună veșnică de slavă. Nu, veșnicia nu se potrivește în sala de dans, ea provoacă o disonanță acolo unde stăpânul acestei lumi se străduiește activ să le răpească veșnicia oamenilor care sunt sub influența lui.

Câtă înșelăciune este adesea la asemenea sărbători dansante! Câți oameni gătiți frumos nu ascund sub masca veseliei o inimă care sângerează, o mâhnire tainică sau griji care apasă greu! Cât de des unul îl înșeală pe altul, zâmbetul fericit acoperă și învăluie o durere adâncă. Iată un tablou din viață! Doi soți apar la bal, pășesc în sală salutând prietenos, unde, așa cum spune lumea, vor să devină veseli cu cei veseli. Femeia, deja trecută de 30 de ani, gătită frumos, în ochi cu prospețime tinerească, dansează cu poftă și foc; bărbatul stă printre spectatori serios, calm, prietenos; dar vai, el știe de mult că inima soției lui nu-i mai aparține. Puțin după aceea femeia îl părăsește pe bărbat, casa, copiii deja mari; patima ei păcătoasă distruge orice dragoste și devotament, toată fericirea vieții ei, iar bărbatul vede căzute în ruină onoarea casei lui și fericirea vieții lui.

Freamătul și murmurul nenumăratelor glasuri vioaie, făpturile vesele, îmbrăcate luxos, toate acestea fac ca mulți să fie fermecați în această atmosferă – și totuși, harul lui Dumnezeu poate să facă deodată conștientă o asemenea inimă omenească, de acest cuvânt: veșnicie.

O fată tânără dintr-o familie distinsă, la întoarcerea acasă de la bal și-a găsit fata de serviciu aplecată peste Biblie și privind peste umărul ei, ochii i-au căzut pe cuvântul: veșnicie. Acest singur cuvânt, în contrastul strident față de plăcerea trecătoare din care tocmai venea, i-a mișcat inima atât de profund, încât în pat a izbucnit în lacrimi. Dumnezeu în harul Său a bătut atât de tare la inima ei, încât și-a deschis-o în fața mângâierilor fetei credincioase. Aceasta i l-a mărturisit pe Isus, care a murit pe cruce pentru a-i mântui pe cei pierduți și pentru a da o nădejde vie celor deznădăjduiți:

„Eu cred că întotdeauna am crezut în Isus”, a răspuns domnișoara H., „și totuși, la gândul veșniciei mă simt extrem de nefericită.”

„Aceasta vine de acolo, că până astăzi ați crezut numai cu capul în Isus, n-a fost o chestiune de inimă la dumneavoastră. Până astăzi n-ați fost cu adevărat o păcătoasă în ochii dumneavoastră și de aceea Hristos n-a avut o valoare **reală** pentru dumneavoastră. Toată înțelepciunea lumii nu-i poate arăta omului ce este el și ce este Dumnezeu, nici să-i facă cunoscută calea mântuirii. Nu putem înțelege aceste lucruri din noi înșine; dar dacă Duhul Sfânt ne învață, atunci totul este foarte limpede și simplu. Noi suntem păcătoși sărmani,

pierduți, care n-au nimic la care să se privească și să se poată avea încredere. Dar avem un Mântuitor mare, demn de admirat, care a venit în această lume sărmană, ca să-i mântuiască pe păcătoși. El a murit ca noi să putem trăi; iar acum spune fiecăruia dintre noi: „Vino la Mine și-ți voi da odihnă!” și mai departe: „Oile Mele Îmi aud glasul ... și eu le dau viața veșnică și în veac nu vor pieri.” Și noi știm că nici unul din cuvintele Lui nu va rămâne neîmplinit, chiar dacă cerul și pământul vor trece.”

Această discuție a fost pentru acest copil distins al lumii, începutul unei vieți noi în lumina veșniciei. Această inimă fără pace a găsit curând pacea dorită, prin credința simplă în sângele Fiului lui Dumnezeu, vărsat pe Golgota. Viața ei a dovedit de aici înainte, că devenise o ucenică a lui Hristos. Ea a umblat pe cărarea îngustă a copiilor lui Dumnezeu.

Te-ai gândit la ce cuprinde cuvântul veșnicie? Oricâte mii de ani ai putea aduna, nu rezultă nici pe departe o veșnicie. Păcătoșii neîmpăcați vor trăi această nemărginire într-un chin care nu va înceta niciodată, cu un vierme mistuitor care nu moare, într-un foc care nu se stinge niciodată. Dar cei mântuiți prin sângele lui Isus, vor petrece veșniciile veșnice într-o mare bucurie care nu se va sfârși niciodată, în desfătare și cântări de laudă și nu vor ajunge niciodată la capăt, ca să laude și să slăvească de ajuns pe Acela care i-a răscumpărat atât de scump. Ei vor purta pentru totdeauna cununi și vor locui ca niște copii ai lui Dumnezeu în Casa Tatălui, unde nu se va mai vărsa nici o lacrimă. Veșnicie! Veșnicie! O, de-ar pătrunde acest cuvânt grav în orice ureche, cu un ton răsunător și să trezească orice inimă indiferentă din somnul păcatului!

Gândește-te la El, la Cel care din prezența lui Dumnezeu a venit aici jos, ca să Își verse prețiosul sânge pentru păcătoșii pierduți și astfel să ne croiască drumul spre locașurile veșnice din Casa Tatălui! Și gândește-te și la soarta îngrozitoare a tuturor acelor care au nesocotit harul și jertfa Lui!

Da, El a venit ca să te facă fericit în timp și în veșnicie!

El stă lângă drumul vieții, unde trec atâția pe calea cea largă ce duce în abis și strigă inimilor: **Nu iubiți lumea!**

Nr. 5

MILA A DOUA

„Dacă te silește cineva să mergi cu el o milă de loc, mergi cu el două.”

(Matei 5,41)

Zăpada era înaltă în munții de molid și gerul era mare – în curând va fi un an de atunci – când pe un soare care apunea, o bandă de țigani cu trei urși și câteva maimuțe au intrat în unul din satele mici de munte, să caute adăpost. Dar cine primește cu plăcere țigani în casa lui și mai cu seamă chiar o societate întregă: bărbați, femei, copii? Și încă pe deasupra, dacă s-a mai făcut și seară? Nu-i de mirare că au fost refuzați peste tot. Ei au pățit deja la fel în alte câteva sate. Așa că au mers mai departe în întunericul nopții, pentru a căuta undeva în pădure un loc ferit – oameni fără patrie. Dar în sat, unde toate ușile păreau încuiate, exista o casă unde locuiau creștini credincioși; acolo țiganii nu bătuseră. Se făcuse noapte când acești copii ai lui Dumnezeu – era pastorul M. cu tânăra lui soție – au auzit că țiganii plecaseră afară, în pădurea adânc înzăpezită. Dumnezeu le-a adus aminte ce ar însemna în ochii Lui, să lase acești oameni străini cu copiii lor să înghețe sau poate chiar să degere în pădure, în timp ce în casa și în grajdul lor mai era loc, chiar dacă nu excesiv de mult, și pâine pe masa lor, chiar dacă nu destulă pentru a umple atâtea stomacuri flămânde. Pe scurt, pastorul și soția lui și-au aprins felinarele și s-au pornit în noapte, ca, mergând pe urmele trupei de țigani, să-i caute pe străini în pădure. În sfârșit, au găsit culcușul ciudat și i-au rugat pe străini să vină din frig și

zăpadă, sub acoperișul lor. Deci așa s-a format un convoi ciudat: pastorul și soția lui, țiganii și țigăncile, copiii, urșii și maimuțele, care au intrat sub acoperișul unde Isus era Stăpânul nevăzut și prezent al casei. În dimineața următoare s-a aflat în sat ce se petrecuse noaptea; oamenii au fost făcuți de rușine, că pastorul îi primise în casa lui pe toți țiganii. Atunci au adus pâine și cartofi și tot satul a ajutat să-i hrănească pe străini. Iar aceștia au auzit marea veste a dragostei lui Dumnezeu, că Isus este și pentru țigani și pentru vagabonzi Mântuitorul care caută, singurul care poate și vrea să deschidă ușile veșnicei case a Tatălui pentru toți străinii fără patrie.

Isus îi învață pe ai Săi, care au inimi și urechi deschise, să înțeleagă ceea ce a vrut El să spună când le-a zis ucenicilor Săi: „**Dacă te silește cineva să mergi cu el o milă de loc, mergi cu el două**”. O milă, prima, este când creștinii dau celui care cere, îi hrănesc pe cei flămânzi, îi mângâie pe cei triști, îi vizitează pe bolnavi sau îi susțin cu milă pe văduve și pe orfani. Pe această primă milă merg mulți oameni; aceasta o pot face chiar și oameni neîntorși la Dumnezeu, **fiii veacului acestuia**, care au o inimă înduioșătoare. Dar pe „mila a doua” nu calcă mulți oameni. Să renunțe la propria comoditate, să riște să fie răsplătiți cu nerecunoștință sau să arate îndurarea lui Dumnezeu față de oameni care nu înțeleg nimic din ea și nu simt nimic pentru ea și după aceea să-i fure sau să-i înșele pe binefăcătorii lor – pe această a doua milă ajung chiar și copiii lui Dumnezeu numai atunci când Isus le-a umplut și le-a încălzit toată inima cu harul și dragostea Lui. Acolo trebuie ca înainte, „eul” egoist să fie tăiat cu o linie groasă și Isus trebuie să devină Stăpân, atunci poate dragostea Lui să lumineze în inimi întunecate, lipsite de dragoste.

O creștină sinceră, de viță nobilă, s-a pornit să îngrijească un om sărman, tuberculos, care era aproape de moarte. Ea i-a oferit nu numai bani și daruri, ci l-a vegheat noaptea și i-a spus despre dragostea lui Isus. Omul sărman, aspru, vrăjmaș lui Dumnezeu, a acceptat cu plăcere binefacerea și dragostea, dar a urât-o pe mesagera lui Dumnezeu, căci Îl ura pe Dumnezeu. El a născocit un plan diabolic, a decis s-o infecteze cu tuberculoza lui. Într-o seară i-a spus: „Vă rog, deschideți gura mare și spuneți ,aaa’!” Nebănuind nimic rău, creștina a făcut așa, crezând că bolnavul vrea să facă o glumă. Atunci el i-a scuipat mucozitatea infectată a bolii sale adânc în gât. – Dumnezeu a păzit-o ca să rămână sănătoasă, inima i-a fost păzită de orice amărăciune și nu s-a răcit. Când auzi așa ceva, înțelegi ce este inima omului din fire și unde poate satan să ducă inima omenească.

Tu găsești lucrul acesta groaznic, ordinar, dezgustător, revoltător; da, chiar este așa. Dar, prietene, chiar dacă-ți sună surprinzător, o spun totuși cu toată siguranța: oamenii care-L resping pe Isus cel răstignit, care în dragostea Lui S-a jertfit pentru vrăjmașii Lui, procedează încă mult mai rușinos; ziua veșniciei va descoperi ce au pricinuit inimii Domnului, care S-a dat pe Sine Însuși la moare de cruce pentru ei.

Oare ce a fost în inima lui Isus, când a văzut de pe tronul slavei Tatălui Său, acest neam de oameni mergând pe calea pierzării în puterea sumbră a păcatului lor? Toți erau în lanțurile păcatului, toți erau odioși, plini de vină, nimeni nu înțelegea dragostea lui Dumnezeu. **Și totuși, Isus a dat tot ceea ce era și avea!** El a dorit cu orice preț să salveze acest neam pierdut – El a venit în mijlocul păcătoșilor, S-a făcut asemenea nouă; tot drumul lui a fost suferință. El S-a lăsat trădat și vândut pentru treizeci de arginți, S-a lăsat pironit pe lemnul blestemat și încununat cu spini, S-a lăsat împovărat cu vina ucigașilor și vrăjmașilor Lui, în rândurile cărora eram și noi, și tu și eu. Când Și-a isprăvit marea lucrare pe cruce, a venit pe drumul vieții tale și te-a urmat și te-a căutat. Te-a copleșit cu binefacere și bunătate, te-a purtat cu răbdare îndurătoare. El S-a rugat pentru tine și te-a binecuvântat. El nu ți-a făcut niciodată ce I-ai făcut tu Lui și dragostea Lui vorbește din nou plină de îndurare în această pagină, inimii tale. Recunoști ceva din ceea ce I-ai făcut până acum și cum I-ai mulțumit pe calea ta? Simți ce a însemnat aceasta, când ai respins dragostea care n-a dorit decât un singur lucru pentru tine: să te salveze din prăpastie, să te poarte în brațele dragostei în slava lui

Dumnezeu, ca tu să devii fericit? O, lasă-te convins acum, în ceasul acesta de dragostea lui Dumnezeu! Isus nu vrea să-ți ia ceva, în afară de boala păcatului tău și blestemul vinei tale. El nu cere nimic de la tine, vrea numai să fie iubit de tine. O, înțelege această evanghelie mântuitoare: **dragostea lui Dumnezeu s-a sculat ca să te caute în nenorocirea ta.** A răsplăti dragostea și devotamentul oamenilor cu ură, trădare și amărăciune – lucrul acesta îl găsești josnic, disprețuitor, dar cum va fi dacă tu ai răspuns ca un vrăjmaș la dragostea de negrăit și de nedescris a lui Dumnezeu? Cum va fi să apari atunci în fața Domnului și să-ți vezi viața ca una pierdută? Poate că până acum ai fost mulțumit cu tine însuși și ai găsit că în fond ai fost bun și recunoscător. Te înșeli! Că în noi nu este nimic glorios și demn de lăudat, aceasta se învață dacă ai căzut la picioarele lui Isus. Atunci lauzi în smerenie harul îndurător, atunci Îl admiri pe Dumnezeu. Dacă ai ajuns în locul acesta, atunci mărturisești: **inima mea a fost plină de nerecunoștință, amărăciune și păcat – și cu toate acestea Isus m-a iubit, El m-a biruit și eu sunt al Lui pentru totdeauna!** Atunci învățăm să înțelegem – ah, din nenorocire suntem elevi neîndemânatici – **ce este mila a doua** – aceasta se poate învăța numai la inima lui Isus.

Nr.6

TREZEȘTE-TE!

„Trezește-te tu, care dormi, scoală-te din morți și Hristos te va lumina!”

(Efeseni 5,14)

Cea mai grandioasă cascadă de pe pământ este cascada Niagara din America de Nord. Fluviul Niagara curge din lacul Erie spre lacul Ontario. El alunecă la început cu o liniște majestuoasă înainte. Apa dintr-un loc pornește deodată, zorește cu o forță înspăimântătoare peste blocuri de stâncă și colțuri de stâncă spre marea pantă abruptă, unde fluviul lat de 900 de metri, despărțit la mijloc de o insulă de stânci, se prăvălește vînd de la o înălțime de 47 de metri, într-o prăpastie stâncoasă lată. O masă uriașă de spumă și nori se înalță, vizibilă de departe, peste cascadă în văzduh. Razele soarelui, care se refractă în miliardele de picături de apă ce sunt neîncetat azvârlite așa de sus în văzduh, pictează minunatul curcubeu pe marea coloană albă, în timp ce jos torentul bubuitor, vâjâitor, șuierător se răstoarnă clocotind și spumegând, astfel încât tunetul îngrozitor al acestei prăbușiri enorme de apă se aude uneori până la o depărtare de 60 de kilometri. Un creștin credincios, care a auzit pentru prima dată tunetul miraculos al apelor care se prăvăleau, a spus: „M-am gândit la cuvântul că glasul lui Isus, când Se va arăta ca Judecător al veacurilor, va fi ca „un vuiet de ape multe” (Apocalipsa 1,15). Ce tunet și ce vuiet va fi când glasul Creatorului și al Judecătorului veacurilor îi va chema pe cei vii și pe cei morți în fața scaunului Său de judecată! Dar ce frumos este curcubeul peste adâncul clocotitor! Semnul harului peste imaginea judecății! Ce mare este Dumnezeu, care scrie în Cuvântul Său și peste tot în natură mesajul dragostei Sale, că El este Dumnezeul care nu are plăcere în moartea păcătosului, ci ca păcătosul să se întoarcă și să trăiască!

Nu de mult am citit că într-o zi a fost văzută o barcă navigând pe mijlocul fluviului Niagara, acolo unde curge încă liniștit, în care zăcea un indian dormind. S-a strigat de pe mal cu toată puterea, s-a suflat în corn pentru a-l trezi pe omul în primejdie; totul zadarnic. Barca mâna tot mai repede și mai repede – acum s-a lovit de o stâncă și s-a rotit în torent. Oamenii de pe mal și-au zis că acum trebuie să se trezească. Dar fie că indianul era beat, fie că era mort de oboseală, că nu s-a trezit. Acum barca a ajuns în curentul iute ca săgeata, care o mâna spre cascada tunătoare; nimeni n-o mai putea opri. Nefericitul s-a trezit în ultima clipă, au mai văzut cum se ridică, cum apucă vâsla, apoi s-a prăbușit în adânc.

Ce pildă despre oamenii care sunt duși de curentul perfid al plăcerii lumești și al banalității, în întâmpinarea veșniciei și a judecății! Dumnezeu vrea să-i salveze, Dumnezeu îi strigă, Dumnezeu avertizează – dar aproape pe toți zadarnic. Iată puhoiul de oameni pe străzile principale ale metropolei, fețele pline de griji și cele ușurate, cum se grăbesc la afacerile sau la distracțiile lor! Iată miile care dimineața se duc la fabrică sau în mină, iată marinarul care se luptă cu furtuna și cu valurile, iată un regiment care urmează toba în găteala armelor! Iată mama devotată, grijulie, care în orele nocturne cârpește pantalonii rupți ai băieților ei care dorm, sau doctorul care în îndeplinirea devotată a îndatoririlor părăsește patul pentru a-l servi pe bolnavul lui – toți, toți acești oameni, cei care râd și cei care plâng, tinerii și bătrânii, alunecă pe curgerea vieții de neoprit, în întâmpinarea veșniciei. „Căci timpul trece iute și noi zburăm” (Psalmul 90,10), veghind sau dormind, cu fiecare oră mai aproape de marea țintă a veșniciei. Te-ai gândit la aceasta? **Te-oi trezit?**

Dumnezeu Se străduiește să-i trezească pe oameni, în mod deosebit în zilele noastre, când ziarele și telegramele anunță aproape zilnic marile accidente, în care ici și acolo pe pământ sute de oameni sunt chemați dintr-odată în veșnicie. Dar majoritatea oamenilor seamănă cu acel indian adormit, ei citesc, aud și merg mai departe ca și până acum. Ascultă, prietene, este vorba despre trezire, ca lumina dragostei lui Dumnezeu să lumineze inima și viața ta. Pentru Dumnezeu nu este important ca oamenii să fie mișcați, ca să spună plini de compasiune: Ce groaznic! Ce înspăimântător! Nu: **„Trezește-te tu, care dormi, scoală-te din morți și Hristos te va lumina!” Tu, tu să te trezești, să-ți recunoști starea pierdută și să apuci mântuirea, pentru că Fiul lui Dumnezeu a venit pentru tine din cer, ca tu să găsești în El iertarea întregii vini și o viață cu totul nouă. Tu trebuie să apuci să vezi că Isus cel prezent vrea să devină Mântuitorul și Domnul și Salvatorul tău.**

Acum mai mulți ani, în L., un ulan a fost lovit de un somn bolnăvicios. Medicii s-au străduit în orice fel să-l trezească; dar orice s-a utilizat, apă rece și curent electric, înțepături de ac în tălpi – totul a fost zadarnic. Bărbatul adormit a fost hrănit cu mâncare lichidă, printr-o sondă băgată în gât. A dormit ani întregi; din când în când, în toate ziarele revenea știrea sub titlul **„Ulanul care doarme”, că bărbatul încă mai doarme.** Dacă ulanul s-a mai trezit vreodată înaintea sfârșitului său, n-am aflat. Dar aceasta știu, că nenumărați oameni în jurul nostru, buimăciți de zgomotul vremelnice și de pofta lumii, dorm **somnul spiritual**, din care nu se lasă treziți în ciuda a tot ce face Dumnezeu ca ei să se trezească. Este un om care a avut parte de un accident de cale ferată. Puțin înainte schimbă locul cu cel din fața lui. Apoi a urmat ciocnirea trenurilor. Celălalt, care a ocupat locul lui dinainte, a murit, dar el a fost păzit – Dumnezeu i-a vorbit ca să-l trezească – **din nenorocire, zadarnic.** A fost așa o izbitură, încât ai fi crezut că acum trebuie să se trezească. Dar numai după câteva zile vorbea în cârciumă despre ciudatul accident, în loc să-l slăvească pe Dumnezeu, care îl păzise atât de minunat. Inima și viața lui au rămas neschimbate. El a dormit mai departe.

Există oameni asupra cărora Cuvântul lui Dumnezeu acționează ca cel mai tare narcotic al medicului. Abia au deschis Biblia, că și încep să caște și pleoapele coboară grele ca plumbul. Că somnolența lui L-ar putea ofensa pe Dumnezeu, este pentru acești oameni un gând cu totul străin. Cu toate acestea și un asemenea om aude deodată un cuvânt care îi atrage atenția încordată. Ceea ce s-a spus acolo, se potrivește exact la viața lui. „Da, omul ușuratic, nerecunoscător, care poartă lucrurile necurate pe conștiință, care poate să trăiască cu multele lui minciuni fără să roșească – acesta sunt eu!” Dumnezeu i-a vorbit, Dumnezeu cheamă la întoarcere, la pocăință, pentru a căuta și a găsi har – dar după opt zile totul este uitat și corabia vieții mână mai departe în curentul grăbit.

Există oameni pentru care totul se vorbește zadarnic. Ei au hotărât ferm să nu lase cuvintele: Dumnezeu – veșnicie – păcat – judecată să acționeze asupra inimii lor. Ei vor să rămână în amorțeala lor și să nu ia în seamă veșnicia înainte ca ea să fie aici. Și atunci? Imaginează-ți aceasta limpede: Dumnezeu oricărui har, care aici te caută și te cheamă cu

dragoste și răbdare, va fi atunci departe de cel pierdut pentru totdeauna. Noapte, noapte deznădăjduită de jur-împrejur, totuși destulă lumină pentru a vedea viața întregă, cu toate gândurile și faptele. Vei vedea cum Isus, care a mers la cruce pentru tine, te-a căutat, cum ți-ai închis inima față de dragostea Lui. Tot ciocănitul Lui a fost zadarnic. Acum este inaccesibil de departe. Dar aproape îți sunt toți acei oameni care au mers cu tine același drum pe calea largă, toți pierduți, toți în chin de nespus, toți însetați zadarnic după un strop de mângâiere sau de înviore. Distracția, băutul, glumele vesele, pofta cărnii, lauda oamenilor – totul a trecut. Strigăte de durere din toate părțile, în fața ta este veșnicia tăcută, nemărginită, plină cu tânguirile sufletelor deznădăjduite: prea târziu, prea târziu – o, dacă totuși aș fi ascultat! – Dar astăzi strigă harul, dragostea nemărginită a lui Dumnezeu! Trezește-te tu, care dormi, scoală-te din morți și **Hristos te va lumina!** Aceasta este o făgăduință adevărată, infailibilă. Hristos te va lumina dacă te lași trezit din somnul de moarte. Tu trebuie să ajungi la țărnul apropiat al mântuirii, trebuie să stai în siguranță pe stânca mântuirii, trebuie să mărturisești: acum viața mea nu mai merge spre judecată, spre pierzare. Sângele lui Isus a spălat toate petele mele, Domnul mă poartă prin viață și moarte în slava lui Dumnezeu. Niciodată, niciodată nu va veni vreun ceas care să mă răpească din mâinile atotputerniciei și dragostei lui Dumnezeu.

Nr. 7

MARELE NECUNOSCUȚ

„Trecând pe aici și privind de aproape lucrurile la care vă închinați voi, am găsit și un altar pe care este înscris: „Unui dumnezeu necunoscut!” Pe Acela, deci, pe care voi, necunoscându-L, Îl onorați, pe El vi-L vestesc eu.”
(Faptele Apostolilor 17,23)

Când în septembrie 1870 Parisul a fost încercuit, frumosul castel St. Cloud era în linia de avanposturi a corpului de armată 5. Era situat, înălțându-se din parcul umbros, mult deasupra fluviului Sena. Pe celălalt mal se întindea metropola nesfârșită, până departe la orizont. St. Cloud fusese reședința preferată a împăratului Napoleon al III-lea, care și locuise acolo, până când, la izbucnirea războiului a plecat la armată. În biroul lui se găsea o carte groasă, frumos legată, care conținea o apreciere exactă a însușirilor de caracter și a performanțele tuturor generalilor francezi. Era o descoperire de importanță, căci în război este important să cunoști conducătorii dușmani, dacă sunt cutezători, întreprinzători, neclintii sau nestatornici și dependenți de impresiile zilei. Cartea a fost luată și predată conducerii armatei. Câteva zile mai târziu francezii au incendiat castelul; a ars cu tot ce era în el.

Peste tot în viață: la diplomați, care vor fiecare cu o evaluare isteasă să-i smulgă celuilalt gândurile; la negustori, care trebuie să încredințeze recepționarilor lor mărfuri în valoare de multe mii, peste tot contează să știi **cu cine ai de-a face**. Dacă ai un prieten în care ai încredere și poți spune: „Îl cunosc, l-am testat timp de 30 de ani”, atunci te simți protejat; un asemenea prieten nici nu mă va înșela, nici nu mă va calomnia.

Dar nu există nici o persoană care să fie atât de important s-o cunoști, ca Dumnezeu atotputernic, în mâinile Căruia se odihnește viața noastră și totuși nu există nimeni care să fie majorității oamenilor atât de necunoscut și de indiferent ca Dumnezeu. Mii și mii trec prin viață, și nu-L cunosc pe Dumnezeu. Majoritatea se poartă ca și când n-ar exista Dumnezeu, Îl tratează cu absolută desconsiderare. Alții, care Îl cinstesc aparent, nu învață niciodată să-L cunoască cu inima și cu experiența vieții. Ce mic este numărul celor care pot într-adevăr să spună: **Îl cunosc pe Dumnezeu!** Cine poate să spună aceasta, este preafericit. **Îl cunoști?**

Întreabă printre prietenii și camarazii tăi, pe cine vrei tu: **Îl cunoști** pe Dumnezeu? **Îl cunoști** pe Isus? **Îl cunoști** personal, știi cine este? Și ți se va demonstra că există case, vapoare, cazărmi, unde printre sutele de locuitori nici măcar unul n-o poate dovedi. „Sunteți primul om pe care-l întâlnesc, care crede în Dumnezeu și în Biblie!” Aceasta se poate auzi de multe ori. Cuvântul lui Dumnezeu spune că oamenii care nu-L cunosc pe Isus, „sunt fără Dumnezeu și fără nădejde în lume” (Efeseni 2,12). Ei pătesc ca omenii din metropola păgână, Atena, unde toți oamenii, băștinașii și străinii care zăboveau acolo, nu-și petreceau timpul cu nimic altceva, decât **să spună sau să audă ceva nou**. Aveau tot felul de temple în care serbau servicii religioase, aveau și un altar cu inscripția: „Unui dumnezeu necunoscut!” dar inimile, timpul, conversațiile lor aparțineau **noutăților zilei**.

De când ziarele răspândesc în atâtea milioane de exemplare zilnic noutățile cotidiene de la oraș și de la sat, în poporul nostru a ajuns să fie ca în Atena. Vezi oamenii care duc dimineața laptele la oraș, șezând în căruța lor la răsăritul soarelui, citind în ziar lucrurile cele mai recente. Bunătatea lui Dumnezeu, care le-a dăruit sănătate și o nouă zi, strălucirea soarelui – toate le sunt indiferente. Întâi ziarul și apoi afacerea sau întâi afacerea și apoi ziarul. Dar de Dumnezeu nu le pasă, Cuvântul și voia lui Dumnezeu le sunt indiferente.

Un bărbat bogat, stimat, simțea de câteva luni moartea apropiindu-se. Dumnezeu a trimis la patul lui de boală frați care-L cunoșteau cu adevărat pe Isus, care s-au grăbit la el, pentru a spune inimii lui harul lui Dumnezeu. Dar el a trimis vorbă afară să le spună, că voia să vorbească cu ei numai dacă nu se va discuta despre Dumnezeu și veșnicie. În loc de aceasta, o pune pe infirmieră să-i citească romane. Astfel a mers în veșnicie fără să învețe să-L cunoască pe Isus, un bărbat omenește nobil, drept și bun – și totuși un păcătos înaintea lui Dumnezeu, pentru care Isus a rămas un Dumnezeu necunoscut.

Oamenii își cârpăcesc o religie după gândurile lor omenești. Unii cred că dacă ar fi să moară, doar este preotul acolo pentru a pune lucrurile în ordine cu Dumnezeu; alții vorbesc despre „bunul Dumnezeu”, care n-o va lua chiar așa în serios. Totul pe pământ este interesant și important pentru oameni: cât de bogat este acesta și ce rău este acela, ce a spus acesta și cât câștigă acela. Dacă unul își zugrăvește proaspăt casa și dacă celălalt renunță la afacere; se poate vorbi despre orice cu ei, numai despre Dumnezeu nu, nici despre dragostea lui Isus; aceasta este plictisitor, nepotrivit, banal. „Găsesc că aici nu este defel locul pentru a vorbi despre moarte și despre veșnicie”, a spus o doamnă foarte ostilă în tren. „Puteți să vizitați bolnavul, dar medicul a spus în mod hotărât, că nu este permis să se lege cu el conversații serioase sau religioase; lucrul acesta ar putea avea drept consecință moartea subită” – așa se spune pe ușa salonului de spital: „Soldații nu trebuie să se ocupe cu lucruri serioase, ei trebuie să se joace cu viața ca nimic!” Așa spun oamenii care nu vor să audă mărturia adevărului. Când să învețe acești oameni sărmani să-L cunoască pe Dumnezeul necunoscut, care întinde plin de dragoste mâinile spre ei? Da, stăpânul acestei lumi și-a organizat împărăția astfel, încât nimeni să nu învețe să-L cunoască pe Dumnezeu.

Dar Dumnezeu a spart toate barierele și a făcut să se proclame peste tot pământul vestea despre Dumnezeu, care este lumină și dragoste, ca atunci în Atena, așa și astăzi; toți oamenii sărmani, înșelați, deznădăjduiți să învețe să-L cunoască pe Dumnezeul necunoscut, care îi iubește de negrăit. El așează în mijlocul oamenilor care nu întreabă de Dumnezeu, martori care-L cunosc pe Isus ca fiind Domnul lor prezent și credincios, care au trăit lucrul acesta și-l mărturisesc: Dumnezeul meu este cu mine peste tot, în toate lucrurile; L-am încercat și am văzut că Se ține de cuvânt. Eu umblu ca un binecuvântat al lui Dumnezeu. El mi-a iertat toate păcatele, m-a spălat cu sângele Lui, m-a îmbrăcat în haina mântuirii și a încheiat cu mine un legământ de har veșnic. Am devenit proprietatea lui și El a devenit Domnul și Mântuitorul meu. Cine a trăit lucrul acesta, acela poate să spună: **Îl cunosc** pe Dumnezeu, **Îl cunosc** pe Isus.

Colonelul englez Gardiner (născut în 1688), a fost un ofițer instruit, foarte talentat, de o vitejie încercată – dar era încătușat de păcatul desfrâului. În 1719 era la Paris; într-o seară –

era în luna iulie – la ora 11 s-a întors acasă dintr-un anturaj vesel; la ora 12 aștepta o femeie adulteră. Pentru a-și omorî timpul a luat o carte și a apucat o scriere intitulată „**Luptătorul creștin**”. Această carte vorbea despre Isus cel răstignit, Mântuitorul păcătoșilor pierduți. Ce se spunea acolo despre suferințele și moartea Fiului lui Dumnezeu, a făcut o impresie copleșitoare asupra bărbatului păcătos. El l-a văzut în minte pe Însuși Domnul în fața lui și l-a auzit glasul: **„Păcătosule, aceasta am suferit Eu pentru tine; care este mulțumirea ta pentru aceasta?”** Zguduit în adâncul inimii și conștiinței lui, Gardiner a implorat har și iertare. Ceasul acesta a fost punctul de cotitură al vieții lui. Începând de atunci el a stat în mijlocul îndeletnicirii păcătoase a camarazilor lui, ca un martor și adept cu vorba și cu fapta. Dar abia după trei luni de rugăciuni serioase, fierbinți, a devenit absolut sigur de harul veșnic al lui Dumnezeu. Începând de atunci a trecut prin viață ca un creștin preafericit și smerit, un adept neclintit al lui Isus, dar în același timp un soldat brav, neînduplecat. În această calitate a găsit pe câmpul de luptă un sfârșit glorios.

Dorești tu să înveți să-L cunoști pe Dumnezeu? Domnul cerului și al pământului nu locuiește în temple făcute de mâini, nici nu este slujit de mâini omenești, ca și când ar avea nevoie de cineva, deoarece EL Însuși dă tuturor viață și suflare. El a făcut ca din același sânge toate popoarele să locuiască pe tot pământul, a determinat înflorirea și declinul și granițele locuinței lor, **ca ei să-L caute pe Dumnezeu**, ca să-L poată găsi pe El, marele, credinciosul Creator, **care este aproape de toți**. Da, ei știu că este un Dumnezeu, dar ei nu știu **cine este Dumnezeu**. Tu știi lucrul acesta?

Nr. 8

UN MONUMENT AL HARULUI

„O, adevărat și cu totul vrednic de primit este cuvântul care zice: Hristos Isus a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși, dintre care cel dintâi sunt eu. Dar am căpătat îndurare pentru ca Isus Hristos să-Și arate în mine, cel dintâi, toată îndelunga Lui răbdare, ca o pildă celor ce ar crede în El, în urmă, ca să capete viața veșnică.” (1 Timotei 1,15-16)

Cunoști aleea victoriei din Berlin? Aici strălucesc în marmură albă suveranii Brandenburgului și ai Prusiei, de la Albrecht I (cunoscut ca Albert Ursul) din casa de Ascania (1134-1170), până la primul împărat german din dinastia Hohenzollern și lângă fiecare în parte generalii și consilierii lui, toți cu figuri vioaie, cu trăsături viguroase de caracter. Acest șir luminos de monumente mărețe reprezintă nașterea și creșterea patriei noastre, luptele și biruințele prin care Germania a devenit ceea ce este astăzi. Și Dumnezeu cel veșnic a creat un șir victorios de monumente luminoase ale harului, oameni care în deplină neprihănire și sfințenie laudă pe veci ceea ce a făcut Dumnezeu. Dar lui Dumnezeu l-a plăcut să-Și facă harul și mai abundent prin aceea, că de multe ori a ales subiectele îndurării Sale dintre păcătoșii cei mai murdari și împovărați de vină.

Dintre aceștia a făcut parte și căpitanul unui vapor comercial, care a părăsit acum câțiva ani portul din R. Viața haotică și atitudinea violentă a acestui bărbat care înjura și ocăra permanent, erau cunoscute. Dar el era un marinar experimentat și lungul șir al călătoriilor sale, întotdeauna în condiții bune, i-a adus prestigiu. Vaporul încă nu era de mult pe mare, când căpitanul s-a îmbolnăvit grav, cărmaciul a preluat comanda, echipajul a răsuflat ușurat. Bucătarul vaporului aducea tăcând mâncare și băutură bolnavului la pat și se grăbea cât putea

de repede să iasă pe ușa cabinei, pentru a scăpa de înjurăturile și de amenințările bolnavului. Dar exista o inimă la bord, care simțea milă pentru căpitanul bolnav; era cel mai tânăr mus, care a simțit destul de des pumnul greu al bărbatului grosolan. Trecuse aproape o săptămână când și-a luat inima-n dinți să intre la căpitan și să întrebe cum îi merge. El nu s-a lăsat intimidat de răspunsul furios; s-a întors să-l îngrijească pe suferindul grav, să-l spele, să-i fiarbă ceai, să-i îndrepte perinele. Acasă a putut să facă aceasta de multe ori pentru mama lui bolnavă. Această dragoste a biruit inima tare ca fierul a bărbatului, care simțea, într-adevăr, cât de repede îi piereau puterile. Trecutul lui rău, viața lui rea, imorală pe care a dus-o din tinerețe, stăteau limpezi în fața conștiinței sale. Moartea, pe care o simțea mai aproape și mai aproape, îl umplea cu spaimă pe bărbatul atât de curajos altădată. El nu s-a interesat niciodată de Dumnezeu, de calea mântuirii. Ce ceasuri amare când un om atât de mândru, de dur, aude neîncetat în durerile lui trupești, acuzațiile conștiinței care îi mărturisește tare: ești un păcătos pierdut! Atunci a izbucnit într-o zi față de tânărul lui binefăcător în cuvintele: „O, Robert, ce să mă fac? Sunt un mare păcătos! Mă tem că merg în iad. Da, am meritat-o, înmiit am meritat-o. Sunt un om pierdut!” Inima de piatră a fost sfărâmată. Bolnavul a început să facă o mărturisire completă a mării lui vini, în fața tânărului, printre lacrimile și roind. Acesta a trecut prin emoții, căci a auzit cele mai triste lucruri. El a încercat să-l mângâie pe sârmanul lui căpitan, cât a putut de bine. Dar totul a fost zadarnic. În ziua următoare, căpitanul a poruncit să întrebe și să caute dacă avea cineva o Biblie – și într-adevăr, la un marinar s-a găsit o Biblie. Acum Robert trebuia să citească din Biblie, căci căpitanul dorea să afle dacă pentru asemenea oameni cum era el, mai exista o nădejde de salvare.

Robert a deschis Noul Testament și a început să citească. Trecuseră deja două ore și bolnavul încă mai asculta cu capul aplecat înainte, cu cea mai mare încordare. Părea că vrea să soarbă fiecare cuvânt. Cu cât citea băiatul mai mult, cu atât i se băga căpitanului cu o putere tot mai copleșitoare în suflet convingerea, că Dumnezeu ar trebui să-l condamne. Ce-i drept, auzea în același timp despre un Mântuitor, dar calea pe care ar fi trebuit să fie mântuit, rămânea pentru el o enigmă întunecată, de nerezolvat. În cele din urmă Robert a închis cartea, pentru că trebuia să se întoarcă la munca lui, pe covertă. El l-a lăsat pe căpitan mai nefericit ca oricând. În noaptea următoare, acesta s-a zvârcolit neliniștit în patul lui și îndată ce Robert a pășit în cameră în dimineața următoare, a exclamat pe un ton dureros: „Tinere, n-o să mai trăiesc atât, până ajungem pe uscat; simt moartea deja în mădulele mele. Curând o să mă arunc peste bord.” „O, roagă-te pentru mine!” a început bolnavul din nou după o scurtă pauză pe un ton implorator; „Cazi în genunchi și roagă-te pentru sârmanul, muribundul tău căpitan!” Robert a ezitat; el învățase acasă, ce-i drept, „Tatăl nostru”, dar să se roage așa, cum părea necesar în această situație, nu credea că ar putea. Sârmanul tânăr a izbucnit în lacrimi. Dar în cele din urmă n-a putut să se opună mai mult insistenței bolnavului disperat. A căzut în genunchi și a început cu glas tremurător, printre lacrimi cu sughituri continue: „O, Doamne, ai îndurare pentru sârmanul, muribundul meu căpitan! Doamne, fii milostiv cu el! El zice că merge la pierzare – ia-l la Tine în cer! Nu-l lăsa să se piardă, O, Doamne! Știi că-l iubesc și că sunt întristat că trebuie să sufere mult. Îl voi îngriji cu plăcere atât cât trăiește. Dar eu nu-l pot mântui. Iată cât de nefericit și slab este! Dă-i Tu pace și odihnă! O, Doamne, ajută-mă să mă rog pentru căpitanul meu! Amin.” Mișcat de impresia acestei rugăciuni copilărești, bolnavul și-a îngropat fața în perine. Și inima lui Robert a fost profund impresionată. El s-a grăbit pe ușă afară. Când s-a întors în dimineața următoare, expresia sumbră, plină de teamă de pe fața bolnavului dispăruse și a făcut loc unei liniști pașnice.

„Bunul meu băiat”, a început căpitanul, „am petrecut o noapte fericită. După ce m-ai părăsit, am căzut într-o ațipeală ușoară. Inima mea era plină de adevărurile prețioase pe care mi le-ai citit din această Carte binecuvântată. Deodată am crezut că-L văd la capul patului pe Domnul Isus atârând pe cruce. M-am târât la El și m-am aruncat la picioarele Lui cu mare chin sufletesc. Am strigat multă vreme, ca orbul despre care mi-ai citit: „Doamne Isuse, Fiul lui David, ai milă de mine!” În cele din urmă am crezut că privește în jos, spre mine. Ah, ce

privire a fost aceasta! – N-am s-o uit niciodată. Mi-am simțit sângele curgând puternic spre inimă și oscilând între teamă și nădejde am așteptat să-I aud glasul. M-a privit zâmbind, da, a zâmbit la mine, păcătosul mizerabil! Apoi L-am auzit spunând cu un glas atât de plăcut și de armonios, cum n-am auzit niciodată: „Fiule, multele tale păcate îți sunt iertate; du-te în pace!” Inima mea amenința să crape de bucurie. Zăceam la picioarele lui Isus și nu puteam decât să bâlbâi cuvintele: „Mulțumire, mulțumire, o, Doamne!” Atunci m-am trezit; am deschis ochii și mi-am dat seama că visasem plin de viață. Eram scaldat în sudoare. Dar cu toate că fusese un vis, știam acum sigur și precis, că prețiosul Lui sânge m-a curățit de toate nenumăratele mele păcate. Acum nu mă mai tem de moarte. Curând voi părăsi acest pământ, pentru a fi la Isus. Sunt foarte fericit că în curând pot să merg la El. Lui I te încredințez și vei vedea că El nu te va lăsa și nici nu te va părăsi. Dumnezeu să te binecuvânteze, dragul meu băiat! Spune-le marinarilor să mă ierte, tot așa cum eu le-am iertat lor tot și mă rog pentru ei.”

A durat multă vreme până sărmanul tânăr s-a recules într-atât, încât să-i poată citi bolnavului ceva ca în mod obișnuit. După aceea a mai stat mult timp lângă patul căpitanului schimbat total, care era plin de bucurie și fericire și care nu putea auzi destul despre Isus și dragostea Lui pentru sărmanii păcătoși pierduți. Era deja târziu când a părăsit camera și s-a dus la patul lui. În dimineața următoare, foarte devreme, a fost din nou în picioare. Când a intrat pe ușă, a observat că bolnavul se sculase și se târâse la picioarele patului, acolo unde văzuse în vis crucea. Acolo zăcea în poziție îngenunchiată, rezemat de peretele vaporului. Robert s-a oprit și a strigat încet: „Căpitane!” – Nici un răspuns. A pășit ceva mai aproape și a strigat iar: „Căpitane!” – Din nou nici un răspuns. Temător i-a atins mâinile, care zăceau împreunate pe scheletul patului. Erau reci și țepene. A strigat încă o dată cu voce semnificativă: „Căpitane!” și l-a scuturat ușor de umăr. Poziția corpului s-a schimbat; s-a lăsat ușor pe spate și a căzut greu înapoi pe perine. Căpitanul era mort; deja câteva ore înainte părăsise sufletul lui fericit învelișul muritor, pentru a fi pentru totdeauna la Hristos, - a fost ca un tăciune aprins salvat din foc.

Cu siguranță că atunci când vaporul a început călătoria, în echipajul vaporului a existat unanimitatea că dacă pe acest vapor este cineva nepotrivit pentru rai, dar extraordinar de corespunzător iadului, atunci căpitanul trebuie să fie acela. Dar harul lui Dumnezeu a făcut din el un monument al harului.

Dragul meu prieten necunoscut, dacă îți vei vedea viața în lumina lui Dumnezeu, vei avea în față o surpriză ciudată. Vei fi convins că în ciuda întregii tale virtuți omenești și a prestigiului tău înaintea oamenilor, ești tot așa de rău și de pierdut ca acel căpitan nelegiuit. Și tu ai nevoie de un Mântuitor care a suferit și a murit pentru păcătoșii pierduți. Dacă apoi privești temător în sus, spre harul lui Dumnezeu, Îl vei vedea și tu pe Isus în dragostea Lui de negrăit. Atunci vei învăța să spui: „O, adevărat și cu totul vrednic de primit este cuvântul care zice: „Hristos Isus a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși, dintre care cel dintâi sunt eu. Dar am căpătat îndurare pentru ca Isus Hristos să-Și arate în mine, cel dintâi, toată îndelunga Lui răbdare, ca o pildă celor ce ar crede în El, în urmă, ca să capete viața veșnică.” Domnul să-ți dăruiască aceasta, ca să devii un monument al harului, un martor luminos în slava eternă a îndurării de nespus, care poate să mântuiască asemenea păcătoși ca tine și ca mine!

Nr. 9

LA RĂSCRUCE

„Tot ce-Mi dă Tatăl, va ajunge la Mine; și pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară.” (Ioan 6,37)

P. M. era în regres; ce-i drept, nu pe dinafară, dar lăuntric; tot mai departe de Dumnezeu, tot mai adânc în păcat. Îl mâna și-l purta duhul lumii. Tinerii doar spun pretutindeni: „Păcat? Ce înseamnă păcat? Fă ce poțtești! Iată, noi toți o facem și pe lângă aceasta suntem veseli și voioși. Bucură-te de tinerețe cât ești tânăr! Trebuie să prăznuiești sărbătorile așa cum vin!” De câte ori nu duce drumul acelora care vorbesc așa, duminică seara de la cârciumă la lucruri rele, imorale! Satan îi trage pe tineri de lanțul poștei, ca să săvârșească ce s-a stârnit la masa cârciumii în conversații rele și imagini grețoase.

Aceste drumuri le-a urmat și P. M., întâi la școala de subofițeri, după aceea la regiment. Dar fericit nu era; nu, simțea că devine tot mai nefericit. Atunci a început în inima lui un dor după o altă viață; a devenit liniștit și serios; era atras de Cuvântul lui Dumnezeu. Camarazii lui au văzut deodată că el devenise un singuratic. Atâta vreme cât a mers cu ei pe căile păcatului și ale lumii, n-a avut nimeni ceva de obiectat; dar de când se ocupa de Cuvântul lui Dumnezeu și nu mai participa cu ei, n-au mai fost mulțumiți cu el. Aceasta a fost în anul 1895.

Patru ani a mers P. M. așa de liniștit pe drumul lui; știa că-i lipsește ceva, dar nu știa ce. N-avea nici un indicator care să-i poată arăta calea spre pace. El știa numai una, că pacea pentru inima lui nu era de găsit pe drumul pe care umblase înainte și pe care camarazii lui mergeau acum. În slujbă era destoinic și superiorii lui îl prețuiau; a avansat repede la vice-plutonier, s-a însurat; - Nici măcar aceste împrejurări fericite n-au adus pace inimii lui. Apoi, în februarie 1899 venit la companie pentru un exercițiu de 14 zile, un subofițer de rezervă, care părea un om ciudat. Unul dintre subofițeri a spus despre el: „Unul ca acesta încă n-am avut; nu fumează, nu bea, și-a adus cu el Biblia și în cameră vorbește cu oamenii lui despre Cuvântul lui Dumnezeu.”

Când P. M. a auzit aceasta, i-a mers minunat la inimă. El și-a zis că la urma urmelor, omul poate să aibă sau să știe ce îi lipsește. Așa că într-o seară l-a chemat afară pe coridor și l-a întrebat plin de mirare: „Cum ați ajuns să aduceți cu dumneavoastră o Biblie și de ce explicați în cameră oamenilor dumneavoastră Cuvântul lui Dumnezeu?” Și a primit răspunsul: „Dumnezeu m-a adus laolaltă cu acești oameni pentru 14 zile și El va pretinde lucrul acesta de la mine, dacă nu le voi spune vestea despre Isus.” P. M. avea deja 29 de ani, dar era prima dată în viața lui că se întâlnea cu un credincios adevărat. Vedea aici un bărbat pentru care Isus era o persoană adevărată, prezentă și Biblia era mesajul inviolabil al lui Dumnezeu. El l-a invitat imediat pe subofițerul rezervist în casa lui, unde erau adunați: soția lui, rudele cele mai apropiate și înainte de toate prietenul lui cel mai apropiat, subofițerul R. Acest mic cerc s-a întâlnit repetat în zilele următoare, pentru a auzi cuvintele vieții veșnice de la martorul credincios în haină militară. P. M. a băut dintr-o sorbitură apa vieții, al cărei izvor i-a fost deschis acum în Biblie, în timp ce prietenul lui, R., n-a vrut cu nici un preț să renunțe la lume și la prietenii lor și la desfătări.

Dumnezeu i-a condus pe amândoi în acest ceas serios la drumul de răscruce; M. a mers la dreapta, R. a mers la stânga. La crucea de la Golgota prietenia lor s-a rupt în două: M. l-a omagiat pe Isus, iar R. l-a întors spatele. La crucea de la Golgota au fost deja multe prietenii frânte. Nu poți să fii și ucenic al lui Isus și prieten cu lumea. „Nu știți că prietenia cu lumea este vrăjmășie cu Dumnezeu? Așa că cine se face prieten cu lumea, se face vrăjmaș cu Dumnezeu.” (Iacov 4,4.) Mesagerul străin, subofițerul rezervist, a plecat acasă când exercițiul lui s-a terminat. Ce minunat este să vezi, că drumul unui asemenea copil al lui Dumnezeu,

oriunde l-ar duce Domnul, lasă în urmă dăre luminoase de binecuvântare. Bineînțeles că la început părea că se face întuneric de tot în inima lui P. M. El și-a văzut dintr-odată viața în lumina lui Dumnezeu, păcatele îl acuzau, iar vrăjmașul îi șoptea la ureche: „Pentru tine nu există salvare. Vina ta este prea mare!” El a început să-L roage pe Dumnezeu pentru har în rugăciuni serioase și totuși nu-l putea apuca. De multe ori ieșea din casă cu ochii înlăcrimați, dorind fierbinte să întâlnească un om care să-l poată consola pentru multele lui păcate. N-a găsit nici unul. Numai un cuvânt din Biblie îl ținea drept și strălucea mereu ca o stea a nădejzii în noapte și în durerea păcatului său. Era cuvântul: „Tot ce-Mi dă Tatăl, va ajunge la Mine; și pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară.” Apoi, într-o noapte, era între 2 și 3 martie 1899, inima lui a apucat împăcarea veșnică și desăvârșită prin lucrarea și sângele lui Isus; el a înțeles dintr-odată că aceasta a fost pentru el. Pacea lui Dumnezeu a intrat la el și de atunci este un om preafericit, un martor credincios pentru iubitul său Mântuitor, înăuntrul și în afara cazarmii, un mesager binecuvântat pentru câte un om care caută pacea în discordia lumii.

Altfel i-a mers prietenului R., care n-a vrut să-și lase prietenii și calea lată. În vara lui 1901, într-o călătorie de concediu pe Rin, a făcut dintr-odată stop cardiac. Acum este în veșnicie și vede dragostea care a vrut să-l caute și să-l mântuiască și pe care el a respins-o. Ce grav este când un om disprețuiește harul, alegând judecata.

Dintre dărele luminoase pe care le-a lăsat în urmă în cazarmă acel subofițer rezervist, a făcut parte și sergentul B., în inima căruia a încolțit și a dat rod sămânța semănată. El a găsit pacea cu Dumnezeu în vara lui 1899 și astăzi stă ca un martor al lui Isus în jandarmeria berlineză.

Poate ești și tu deja înaintat în vârstă și nu te-ai întâlnit încă cu asemenea creștini, pentru care Isus este totul. Vreau să-ți scot în evidență pe scurt, din viața de soldat, imaginea unui creștin adevărat. În 8 octombrie 1855, francezii uniți cu englezii au luat cu asalt fortăreața Sevastopol, cu care asedierea de un an și jumătate și-a găsit sfârșitul. După ce în 7 octombrie a ieșit ordinul de atac, căpitanul Maximilian Hammond a scris soției sale ultima scrisoare, care se încheia așa: „Pot să privesc liniștit evenimentul în față, deoarece totul este în mâna Domnului Isus. Fie că este spre viață, fie spre moarte, eu mă încred numai în sângele care mă curăță de orice păcat. Câteodată inima mea se întristează cu gândul la voi, cei de acasă; totuși, El este credincios și te va însoți. Hristos cu tine! Rămâi cu bine! Textul meu de astăzi este Psalmul 91,15: „Voi fi cu el în strâmtorare.”” Când în dimineața următoare a avut loc asaltul, căpitanul Hammond a urcat ca cel din frunte una din scările de asalt, care era proptită de fortificația rusească principală, de redan. A fost rănit la mână, a urcat totuși zidul și a intrat. Oamenii lui s-au retras din fața puterii superioare a apărătorilor care au năvălit spre ei. Dușmanul l-a înconjurat pe Hammond; el a luptat cu sabia împotriva baionetelor lor. O împunsătură de baionetă i-a adus rana de moarte; cadavrul lui a fost scos de ai săi din mijlocul dușmanilor.

Ce spui la toate acestea, prietene? Spui: „Doresc să semăn cu acel creștin”? **Aceasta nu ajunge!** Spui: „Știu că trebuie să mă schimb și am luat hotărârea să-mi schimb viața”? **Nici aceasta nu ajunge!** Intenții, dorințe și speranțe sunt total insuficiente; ele nu-ți pot aduce niciodată pace. Ai nevoie mai mult decât de acestea. **Ai nevoie de împăcarea cu Dumnezeu.** Tu ești un păcătos. Nu există nici o pace între un Dumnezeu sfânt și un păcătos vinovat; în schimb, este într-un Dumnezeu-Mântuitor și cel care crede în Isus, pentru că **„Isus a făcut pace prin sângele crucii Lui”** (Coloseni 1,20 textual). Crezi în El? Ești curățit în sângele Lui prețios de toate păcatele tale? Nu respinge aceste întrebări cu indiferență sau chiar cu dispreț! Este vorba despre mântuirea ta veșnică, despre cea mai importantă problemă decisivă a întregii tale vieți. Tu ai nevoie de un îndrumător, care să-ți arate calea spre Isus. Și acest text se manifestă în fața ta ca un indicator – și tu stai la o răscruce. Bagă de seamă, sunt și indicatoare false pe drumul vieții tale. Nu te încrede în aceia care-ți spun că credincioșii ar fi oameni triști, descurajați, ipocriți; nu este adevărat. Satan, stăpânul acestei lumi, face ca dușmanul în război: întoarce indicatoarele în așa fel, încât să arate greșit. Drumul despre care

oamenii veseli ai acestei lumi spun că ar duce la pace și fericire, este tocmai cel care duce la pierzare. Acolo vei găsi tot atât de puțină pace pentru inima ta, ca P. M.

Calea spre pace o pot arăta numai oamenii care au pace: **adevărații copii ai lui Dumnezeu.**

Nr. 10

NICIODATĂ IAR

„Știu, în adevăr, că nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea mea pământească, pentru că, ce-i drept, am voința să fac binele, dar n-am puterea să-l fac. Căci binele pe care vreau să-l fac, nu-l fac, ci răul, pe care nu vreau să-l fac, iată ce fac!” (Romani 7,18-19)

Încă mai este proaspăt în memorie cum în vara lui 1900, la izbucnirea răscoalei boxerilor a fost ucis trimisul german la Beijing, iar legațiile puterilor europene au fost asediate de chinezi. Ca urmare a acestor știri grave, a fost debarcat un corp de expediție în fața fortului Taku, de către escadra internațională aliată, pentru a elibera legațiile amenințate în Beijing. Comanda acestui mic corp cam de 2000 de marinari, a preluat-o amiralul englez Seymour. Marinarii englezi, ruși, francezi, japonezi erau aliați cu patru companii germane de debarcare a vapoarelor: Hertha, Hansa, Kaiserin Augusta și Gefion. Dar amiralul Seymour a trebuit să renunțe curând la încercarea de a ajunge la Beijing pe calea ferată; trupele chineze au făcut cauză comună cu boxerii; calea ferată a fost distrusă în fața și în urma corpului de expediție; drumul a fost închis; un dușman bine înarmat ataca din toate părțile mica ceată, care începuse acum marșul de retragere de-a lungul râului Peiho, pentru a-și croi drum spre Tientsin. În zilnice lupte sângeroase, în eforturi și lipsuri fără număr au ajuns până la un loc foarte întărit și ocupat, arsenalul chinezesc Hsiku, cam la 10 kilometri de Tientsin. Până aici au fost aduși în trei bărci și nenumărații răniți, în timp ce pe ambele maluri ale râului Peiho, fiecare pas era dobândit prin luptă. În 22 iunie, fortul Hsiku a fost luat cu asalt într-o luptă fierbinte, cu pierderi grele. S-au așezat sigur în fort și au adăpostit răniții într-o magazie de artilerie. Puterile trupelor amiralului Seymour erau epuizate; chinezii au început să încercuiască și să atace fortul. Drumul spre Tientsin era închis. Speranța în eliberarea la timp se micșora mai mult și mai mult. Trei zile și trei nopți au așteptat cu nerăbdare luptând, armata de despresurare. În sfârșit, în dimineața de 25 iunie s-a apropiat o coloană de ajutor dinspre Tientsin și a fost întâmpinată cu o bucurie de nedescris.

Unul dintre ofițerii grav răniți ai marinei germane, povestește din acele zile: „Așa am petrecut trei zile chinuitoare în gemetele răniților, în strigătul oamenilor muribunzi, sub șuieratul foarte aproape al gloanțelor care goneau nebunește pe alături și sub trosnetul grenadelor și a șrapnelelor care spărgeau acoperișul. În orele de zadarnică speranță și așteptare a ajutorului, am făcut un jurământ solemn: **că niciodată în viață nu vom mai înjura, dacă într-adevăr vom fi scăpați într-o zi cu bine din situația noastră disperată.** Vreau., totuși, astăzi, când savurăm libertatea de aur, să nu pun deloc întrebarea, dacă într-adevăr am rămas credincioși promisiunii făcute. Cred că nici unul n-am avea conștiința curată.”

În acea decizie a fost reliefat un gând nobil: că pentru o salvare atât de improbabilă, de miraculoasă din cea mai mare strâmtorare, trebuie găsită în viață o urmă de recunoștință, o aducere aminte a marelui necaz și a minunatului ajutor. Dar bravii bărbați, care au schimbat între ei acest jurământ solemn pe patul lor de suferință, nu-și cunoșteau inima înșelătoare.

Împăratul și patria și-au cinstit eroii; dar dacă Dumnezeu ar întreba despre jurămintele, hotărârile și rugăciunile care s-au înălțat la El în acele zile grave, care n-au fost tipărite, dar au fost scrise în ceruri, ce va găsi?

Decizia: **Niciodată iar!** însoțește drumul oricărui om care luptă cu păcatul. Ea se găsește în biografia hoțului care-și începe drumul cu ea, ca să-și înșele mama și să fure merele vecinului; în a bețivului care se duce pe sine și familia lui la nenorocire. Pe multe trepte ale acestui declin sunt scrise cuvintele: **Niciodată iar!** de multe ori rostite printre lacrimi, cu durere arzătoare pentru ceea ce a pricinuit păcatul. Câte vieți omenești, care cândva au vrut binele, n-au fost zdrobite de puterea păcatului, așa cum valul se sparge de stâncă, pentru că piatra este mai tare ca apa! Tot așa, puterea păcatului este mai tare ca cele mai bune intenții.

Nu de mult cineva a întrebat șase creștini diferiți: ce se va alege de bunele intenții pe care nu le ducem la bun sfârșit? Unul dintre aceste răspunsuri a fost: „Înainte credeam că bunele intenții ar primi toate câte un mormânt onorabil; de aceea, o asemenea inimă omenească mi-o imaginam ca pe un cimitir în care erau înmormântate o intenție bună după alta, pe ani. Dar apoi am descoperit cu groază că după ce și-au terminat magicul sunet monoton: „Da, da! Da, da! Recunosc, trebuie!”, nu numai că lasă în urmă un câmp de morminte, ci se transformă într-o împietrire gravă a inimii. Nechibzuința în legătură cu lucrurile serioase, impasibilitatea față de îndemnurile Duhului Sfânt, insensibilitate față de orice cunoaștere mai bună, atitudinea de a fi gata să nu aibă încredere în Dumnezeu, sunt tristele vlăstare ale bunelor intenții neîmplinite.”

Șoselele din Olanda sunt pavate pe mile întregi cu cărămizi netede; acestea formează o suprafață plană, pe care trăsura rulează ușor înainte. Tot așa a pavat satan drumul spre iad cu intenții bune, iar un om care a pus multe din acestea pe calea lui, călătorește așa de neoprit pe drumul lui înainte, încât conștiința lui în această călătorie nu primește nici șocuri, nici zdruncinături.

„**Niciodată iar!**” suspină omul când a căzut adânc; conștiința îi spune: ai făcut ce este rău înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor. Satan, care i-a prezentat pofta așa de roz, de ademenitor, îl lasă singur în conștientizarea vinei lui. „Păcatul odată făcut, aduce moartea.” (Iacov 1,15) Păcătosul simte aceasta și strigă: **niciodată iar!** Dar poate lucrul acesta să îndepărteze petele vinei sau să rupă lanțurile păcatului? După două-trei zile durerea nu mai este acută; satan arată din nou aceeași ispită; ea crește, ademenește. Intenția: „**Niciodată iar!**” pălește. Pofta ademenește – atunci omul face iar ceea ce voia să nu mai facă „**niciodată iar!**”. El cade, încearcă să se ridice, cade iar – unde se găsește salvare? O, tu, omule care lupți cu păcatul, **renunță la intențiile tale! Încetează de a lupta împotriva păcatului cu propria ta putere!** Satan este mai puternic și mai șiret ca tine. El îți cunoaște inima mai bine decât ți-o cunoști tu însuși și pândește ocazia de a se apropia de tine. N-ai experimentat lucrul acesta?

Iată aici o parte din povestea vieții unui bețiv salvat mai târziu, povestită cu propriile lui cuvinte. Omul era deja divorțat de prima lui soție. „Doi ani trecuseră de la divorț, când m-am căsătorit a doua oară. În harul Său, Dumnezeu mi-a dăruit o soție devotată. Acum am luat hotărârea să încep o viață nouă. Am mers din nou la biserică și rămâneam acasă mai mult ca altădată. Dar a trebuit, de asemenea, să experimentez adevărul cuvântului: „Drumul spre iad este pavat cu intenții bune.” N-a durat deloc mult, că eram iar pe vechiul drum. Desigur, poate au existat vreodată și ore când i-am promis soției mele printre lacrimi că mă îndrept. Abia am ajuns la „bunii mei prieteni”, că am uitat iar toate jurămintele. Noaptea întregi a trebuit atunci sârmana mea soție să-mi aștepte de multe ori întoarcerea.”

Nu-i nimic de făcut cu toate intențiile bune; nu-i nimic de făcut cu toate îndemnurile: „Trebuie să te schimbi!” Legea provoacă numai mânie; ea pretinde, dar nu dă nici o putere. Trebuie să te întorci la Isus; El nu pretinde nimic, **dar dă**. La El este putere și ocrotire; El îl poartă pe acela care este prea slab ca să meargă; El face din copii, eroi; așează sfinții Lui

îngeri spre pază pe drumul poporului Său slab. „Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre; ci, împreună cu ispita, a pregătit și mijlocul să ieșiți din ea, ca s-o puteți răbda.” (1 Corinteni 10,13.)

Isus îi transformă în biruitori pe aceia care I se încredințează deplin; El ia puterea lui satan și păcatului. „Deci mă voi lăuda mult mai bucuros cu slăbiciunile mele, pentru ca puterea lui Hristos să rămână în mine.” (2 Corinteni 12,9).

Nr. 11

AI TU UN MÂNTUITOR?

„Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie!” (Marcu 1,15)

Zăcea acolo, în sala mare în care studenții obișnuiau să-și țină sărbătorile cu bere sau vin și să-și cânte cântecele. El fusese conducătorul lor și se împodobise cu panglicile colorate care constituiau insigna acestui cerc vesel. O împuşcătură în tâmpla dreaptă arăta ce făcute; lângă cadavrul lui zăcea revolverul și o scrisoare care trebuia să explice **de ce a făcut-o**. Erau abia douăsprezece zile de când a vorbit despre fericirea tinereții și bucuria de student, într-un discurs solemn, cu ochii strălucind, la o mare festivitate studentască. Dar cuvintele lui înflăcărate, privirile lui luminoase – totul fusese amăgire. Acum adevărul zăcea în lumina zilei: tot ceea ce Dumnezeu îi dăduse, daruri ale minții și sănătatea trupului, bătrânul lui tată căruia trebuia să-i fie bucurie și mângâiere la bătrânețe, poporul și patria în mijlocul cărora trebuia să slujească spre binecuvântare, toate acestea au fost azvârlite într-o clipă. Va fi groaznic când Dumnezeu cel sfânt, dătătorul tuturor acelor bunuri prețioase, va adresa întrebarea cândva, de pe sfântul Său tron de judecată, unor astfel de oameni: **„De ce ai făcut aceasta?”** După ce primul sânge căzuse pe pământ, când Cain l-a ucis pe fratele său, Abel, Dumnezeu l-a întrebat pe ucigaș: „Ce ai făcut? Glasul sângelui fratelui tău strigă din pământ la Mine.” (Geneza 4,10.) Ce va spune Dumnezeu unui bărbat care nicidecum nu vrea să-și arunce viața lui înfloritoare, plină de speranțe la picioarele Lui? Dar acest tânăr nefericit nu avea nici o idee despre cine este Dumnezeu sfânt și despre ce este înaintea lui Dumnezeu omul vinovat, născut în păcate.

Primăvara zâmbitoare tocmai și-a întins haina colorată peste munți și peste văi; din orașul vechi încununat de castel, studenții priveau în depărtare la râul care-și întindea panglica argintie prin câmpia care era împodobită cu mii de flori. Câtă măreție și grație se revărsase peste pământ! În grădini cântau privighetorile și în fiecare seară firmamentul luminos își cânta cântarea mută despre atotputernicia și dragostea lui Dumnezeu. Dar așa cum sfântul cuvânt al Evangheliei a vorbit zadarnic despre har și viața veșnică acestei inimi înșelate, tot așa i-a predicat degeaba și măreția creației despre Dumnezeu prezent. Acum zăcea deodată acolo, în mijlocul acestei întregi frumuseți a primăverii; deșarta bucurie a tinereții prietenilor lui a fost zguduită îngrozitor, când l-au văzut zăcând acolo pe acest prieten grăbit să ajungă la porțile întunerului veșnic. O durere adâncă trebuie să străpungă orice inimă care citește această povestire. Ah, el nu este singurul care și-a distrus dintr-odată viața lui tânără, plină de speranțe. De ce ia satan atâta pradă prin sinucidere din poporul nostru? Pentru că nenumărați oameni **trăiesc fără Mântuitor, fără rugăciune, fără nădejde veșnică.**

În scrisoarea de adio către prietenii săi, acel student nu se plângea, bunăoară, de vreun păcat al lui, de inima lui nerecunoscătoare – nu, el Îl acuza pe Dumnezeu; cică ar fi așteptat harul lui Dumnezeu, dar Dumnezeu nu S-a apropiat de el. Dumnezeu ar fi trebuit să-l ajute cu viața nouă pe care Isus a promis-o; dar el n-a primit-o. Trista scrisoare se încheia cu cuvintele:

„Amintiți-vă de mine la sărbătorile voastre și când vă simțiți tinerețea în toată puterea cuvântului. O, de câte ori nu mi-am dorit o asemenea țară, un asemenea timp de măreție veșnică!”

Ce document a lăsat în urmă acest tânăr prietenilor și rudelor sale! Serbările studentești și bucuria tinereții au fost pentru el visul gloriei veșnice – sângele Fiului lui Dumnezeu, care a curs pentru păcătoșii pierduți, n-a fost nimic pentru el; despre slava lui Dumnezeu, despre Casa Tatălui din ceruri nu știa nimic. Ce priviri surprinzătoare se aruncă aici în inima unui bărbat tânăr!

Acest eveniment petrecut în anul 1901, este o predică pentru toată creștinătatea de nume, la fel și pentru tineretul nostru din armată și flotă. Acest tânăr este chiar numai unul dintre milioanele care aud în fiecare an: „Astăzi vi s-a născut un Mântuitor!” și care totuși trăiesc fără **Mântuitor**. În mijlocul creștinătății, un om tânăr, care vrea să pășească nechemat în veșnicie, declară că a așteptat ca Dumnezeu să pășească spre el, dar el nu s-a dus niciodată la Dumnezeu; el a așteptat ca Dumnezeu să-l ajute cu viața nouă, iar aceasta nu i s-a întâmplat. **Aici tot conținutul Bibliei este tăiat cu o singură linie, Evanghelia este declarată nulă, Dumnezeu este făcut mincinos.** Dar lucrul acesta nu-l face numai acest om nefericit; îl fac nenumărați oameni în vorbe și fapte, în cărți și ziare. O, de-ar fi strigată această chemare zi și noapte în poporul nostru, în orașe și sate, în cazărmi și fabrici: „Pocățiți-vă și credeți în Evanghelie!”

Puhoiul plăcerii lumești, al păcatului și al necredinței crește așa de sus, încât oamenii privesc un creștin care într-adevăr crede în Isus, cu mult mai mare uimire ca pe un leu din grădina zoologică. Că există lei, au auzit și au crezut, dar că există oameni rezonabili, care mărturisesc cu adevărat că Isus cel înviat este Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul lor prezent, atotputernic, viu, aceasta este pentru ei ceva cu totul nou. Pentru majoritatea oamenilor, marea veste a harului lui Dumnezeu răsună zadarnic pe pământ. Ascultă: **la Isus se găsește iertare, pace, viața veșnică pentru toți păcătoșii care suspină.** Întindeți mâinile, mâini de rugăciune și vei vedea că Dumnezeu de mult a întins spre tine mâinile îndurării și ale dragostei căutătoare. Firește că Isus nu este de găsit în pofta tinereții și în clinchetul de pahare. „Domnul este lângă toți cei ce-L cheamă, lângă cei ce-L cheamă cu toată inima.” (Psalmul 145,18.) „Căutați pe Domnul câtă vreme se poate găsi; chemați-L câtă vreme este aproape: Să se lase cel rău de calea lui și omul nelegiuit să se lase de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul care va avea milă de el, la Dumnezeul nostru, care nu obosește iertând.” (Isaia 55,6-7.) Cine se apropie de Dumnezeu din adâncul păcatului său, cu strigătul vameșului: „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!”, acela Îl va găsi pe Isus; căci un Mântuitor care caută păcătoși pierduți și un păcătos care caută un Mântuitor, niciodată nu se pot rata. Când iarna împrăștii hrană păsărilor flămânde, ele nu pregătesc un studiu: de ce hrana este împrăștiată acolo, în fața ferestrei. Nu, vin și mănâncă. Ele știu: aceasta este pentru mine; dacă n-o mănânc, voi muri. Păsărelele flămânde și hrana sunt destinate unele pentru altele, se potrivește unele la cealaltă. Nu se potrivește tot așa Domnul plin de har și de îndurare, la oamenii care au nevoie de un Mântuitor în păcatul și în nenorocirea lor? **Cine nu-L acceptă pe Mântuitorul, va muri.**

Prietene, tu, cel care auzi această evanghelie, tu îți înfiți singur pumnalul în inimă, dacă o disprețuiești. Dumnezeu te cheamă la viață; vrei să alegi moartea? Vrei să-ți forjezi singur lanțul care te va lega în iad pentru totdeauna? Acolo îți vei repeta de nenumărate ori acuzația: am respins Evanghelia, am disprețuit îndemnul dragostei lui Dumnezeu, sunt ucigașul propriului meu suflet. Toată bogăția, toată strălucirea, toată plăcerea sau orice altceva ai vrea să ai sau să câștigi, nu te ajută dacă nu-L ai pe Isus. De aceea te întreb: **ai un Mântuitor?** Poate spui cinstit: Nu! Atunci te rog, nu te gândi că ai fi prea rău, prea ușuratic, că n-ai putea să apuci această fericită mântuire, să devii proprietatea lui Isus. Această eroare chiar îi reține pe mulți oameni. Ei și-L imaginează pe Dumnezeu ca pe un om bogat, care pune să se atașeze

la poarta frumosului său parc inscripția: „Cerșetorilor le este interzisă intrarea!” În unele curți se găsesc chiar câini, care atacă oamenii și copiii îmbrăcați sărăcăcios sau zdrențăros – **dar la Dumnezeu nu este așa**. La o moșie din Silezia Superioară, acum cam 60 de ani, a fost atacată o sărmană fată cerșetoare de către câinele moșierului, sub ochii acestuia. Copilul l-a privit pe stăpân cu ochii lui plini de lacrimi și i-a spus ce dur este. Proprietarul moșiei a fost făcut de rușine de cuvintele copilului, dragostea și îndurarea i-au deschis inima, a luat copilul în casa lui și a făcut-o fiica și moștenitoarea lui, o moștenitoare de multe moșii, mine și milioane. Găsești această cerșetoare demnă de invidiat?

Du-te la Isus, acolo nu te va lătra nici un câine; du-te așa cum ești; tu trebuie să devii un copil și un moștenitor în Casa lui Dumnezeu și să mărturisești sărmanilor oameni ce ai descoperit când L-ai găsit pe Mântuitorul tău și Mântuitorul tău pe tine.

Nr. 12

EXTRAORDINAR!

„Eu, Eu sunt Domnul și în afară de Mine nu este nici un Mântuitor.”

„Așa vorbește Domnul, care a croit un drum pe mare și o cărare pe apele cele puternice, care a scos care și cai, o oștire și războinici viteji, culcați deodată împreună ca să nu se mai scoale, nimiciți și stinși ca un muc de lumânare.”

(Isaia 43,11 și 16-17)

În orice casă de nebuni există un număr mare de oameni care în nebunia lor își imaginează că ar fi împărați, regi sau miniștri, care n-au nevoie decât să poruncească pentru a-și vedea dorințele împlinite. Medicii numesc aceasta megalomanie. O frântură din ea stăpânește toată vremea noastră. Omul se admiră singur. Faptele oamenilor sunt considerate „extraordinare”, iar faptele lui Dumnezeu nu sunt luate în seamă. Cuvântul „extraordinar” poate n-a fost niciodată folosit atât de mult ca astăzi.

Oamenii vor peste tot să producă și să vadă ceva „extraordinar”; la circ, la jocuri de artificii, în magazinele comerciale și fabrici, peste tot se spune: extraordinar trebuie să fie! Oamenii cred că ar putea s-o facă cu numărul; dar în fața lui Dumnezeu numerele nu contează. Firește, aceasta chiar este adevărat: măreață este în zilele noastre puterea păcatului și a înșelăciunii, înstrăinarea de Dumnezeu, măreață este necunoașterea în lucrurile dumnezeiești, chiar și la aceia care se consideră cultivați. Dar în plus, istoria învață că pământul a văzut deja lucruri mult mai mari din ceea ce a făcut omul, decât în zilele noastre.

Când împăratul Darius din Persia și-a început în anul 489 înainte de nașterea Domnului, înarmarea pentru cel de-al doilea război împotriva Greciei, pregătirile lui au durat trei ani. În vremea aceasta, din India până în Asia Mică, din Caucaz până în Egipt, toate popoarele au fost puse în acțiune pentru a pregăti campania militară pe uscat și pe apă. Deodată Darius a murit. Fiul său, Xerxes, a continuat înarmarea încă patru ani. În sfârșit, în anul 481 și-a adunat oștirea la Sardes și flota la Hellespont. El a pus să se construiască două poduri din corăbii, unul lângă altul, pentru a trece cu oștirea lui peste strâmtoarea Dardanele.

Era un uimitor amestec de popoare din toate națiunile și limbile, care a trecut timp de șapte zile fără încetare peste aceste poduri lungi de un kilometru și jumătate, însoțit de o încărcătură enormă. Fiecare națiune venea în costumul național și cu arma ce țineau de obiceiul țării: persanul îmbrăcat în zale, pe cal înfocat; arabii în hainele lor albe, pe cai și

cămile; etiopienii îmbrăcați în blănuri de leopard și de leu; locuitorii din Caucaz cu scuturi împletite și coifuri de lemn. În mijlocul oștirii sale, regele a trecut în car, împreună cu escorta lui. Două mii de purtători de lance și două mii de călăreți aleși din cele mai nobile neamuri ale Persiei, formau corpul lui de gardă, în timp ce trupele persane cele mai bune, zece mii pe cai și zece mii pe jos, urmau ca gardă a regelui. Oștirea trebuie să se fi ridicat la 1 700 000 de oameni pe jos, în plus 80 000 de călăreți, 20 000 pe cămile și în care de război. La aceasta se adăuga o flotă de 1200 de corăbii de război și 3000 de corăbii de transport, care aveau la bord o jumătate de milion de oameni. Aceasta a fost ceva **extraordinar**! Față de acesta, convoiul lui Napoleon din anul 1812 spre Rusia a fost doar joacă de copii. Oștirea a mers de-a lungul coastei Macedoniei și Tesalonicului, ca flota să poată hrăni această enormă mulțime de oameni din corăbiile ei de transport. A fost cea mai mare putere de război care a fost unificată vreodată pe pământ sub o singură comandă; și totuși ieșise numai ca să fie nimicită. Împăratul Xerxes a trebuit să se întoarcă acasă din această campanie militară ca un om bătut. El a crezut că cu numărul uriaș al luptătorilor și al corăbiilor lui, va fi sigur de victorie împotriva micului popor grec și totuși, toate aceste fapte n-au dovedit decât aceasta: „care și cai, o oștire și războinici viteji, culcați deodată împreună ca să nu se mai scoale, nimiciți și stinși ca un muc de lumânare”, când puterea lui Dumnezeu nimicește planurile omenești.

Ce înseamnă extraordinar, o știau mai bine ca noi acești împărați persani. Când construiau palate, mobilizau populații întregi pentru aceasta și când prăznuiau sărbători, aceasta se petrecea cu un fast despre care noi nu avem nici o idee. Același împărat Xerxes a făcut un ospăț în al treilea an al domniei lui, la care a invitat pe cei mai de vază domnitori și slujitori din 127 de provincii ale împărăției sale, ca ei să vadă marea strălucire a împărăției sale. El i-a invitat la capitala lui de iarnă, Susa, ale cărei ruine mai există și mai sunt admirate și astăzi. Sărbătoarea a durat 180 de zile. După ce au trecut aceste zile, el a invitat tot poporul capitalei, de la mic la mare, la un ospăț de șapte zile în grădinile palatului său. Acolo, între stâlpi de marmură erau draperii țesute colorat, agățate de verigi de argint, pentru a-i proteja pe musafiri de razele soarelui. Pământul vastului loc era pavat artistic cu marmură albă, verde și neagră, cu ornamente de sidef și deasupra erau nenumărate paturi îmbrăcate cu stoffe întreșute cu aur și argint. Băutura era servită în vase de aur, cu generozitate împărătească. Împăratul poruncise să nu se impună nimănui vreo constrângere, ci fiecare să poată face cum îi plăcea. (Compară cu capitoul 1 al cărții Estera.)

La încoronarea împăratului rus au vrut să facă ceva asemănător. Într-o zi anume a fost invitat tot poporul ca să primească mâncare și un dar împărătesc. Sute de mii au participat; înainte ca soarele să răsară, o mulțime uriașă s-a înghesuit pe străzile Moscovei. Voiau să-i facă să treacă pe lângă un anumit loc, ca fiecare să primească în trecere darul împărătesc. Dar când torentul a vrut să se pună în mișcare, s-a întâmplat că prin presiunea irezistibilă a maselor, o barieră dinspre stradă s-a rupt și puhoiul de oameni a fost împins într-un șanț uscat, unde au căzut unii peste alții. Peste două mii de oameni au fost striviți, zdrobiți și răniți. Acest eveniment îngrozitor a aruncat umbre adânci asupra perechii imperiale, a cărei sărbătoare a încoronării a fost transformată în ceremonie funerară. Și aceasta a fost ceva extraordinar - dar a fost o durere mareață.

Extraordinarele organizări ale oamenilor n-au putut face nimic care să poată face fericită măcar o singură inimă omenească. Când privim cum face Dumnezeu, este altfel. Deja minunile creației, nenumărații sori și stele umplu inima cu adorare și admirație. Omul privește aici într-o infinitate de putere și înțelepciune. Dar acum privește în inima milostivă a lui Dumnezeu, cum se apleacă spre o lume de păcătoși! Aici vezi o nemărginire veșnică de dragoste și de har. Dumnezeu Însuși a venit pe aceste pământ sărman, scena păcatului și a morții; El a deschis o cale spre mântuirea veșnică și viața veșnică pentru toată omenirea pierdută. Dumnezeu invită miliardele de vrăjmași ai Săi, toți, toți, de la cei mai mici la cei mai mari, de la rege la cerșetor, eroii și ticăloșii, El îi cheamă pe toți la nunta care va dăinui veșnic, unde toți trebuie să devină foarte fericiți, unde bucuria nu se va sfârși niciodată.

Un înger al lui Dumnezeu a stat pe acest pământ, afară, pe câmpul de la Betleem, noaptea și a propovăduit marea veste a dragostei lui Dumnezeu. Nenumăratele cete cerești ale lui Dumnezeu au adevărit în acel ceas fericita veste; din cer a fremătat în jos, pe pământ marea cântare de laudă: „Slavă lui Dumnezeu în locurile preaînalte și pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui!”

Prietene, ai auzit tu măreața invitație a lui Dumnezeu la slava cerească? I-ai dat lui Dumnezeu un răspuns? O mulțime stăpânită de satan a răspuns Dumnezeului sfânt și plin de har: „Nu vreau să vin, nu vreau viața veșnică, nu vreau har.” Dar tu înțelege dragostea care-ți vorbește astăzi. Ești invitat. Vino, o, vino! Isus a deschis ușa slavei cu suferința și moartea Lui, pentru tine, da, pentru tine, care ai fost pierdut în vina și în păcatul tău. Vino, răspunde dragostei lui Dumnezeu, du-te într-un loc liniștit, lasă să se înalțe acolo unde poți să vorbești cu Dumnezeul tău, această rugăciune copilărească: Doamne, Îți mulțumesc pentru îndurarea Ta de nespum! Primește-mă în har pe mine, cel pierdut, cel nerecunoscător, spală-mă cu sângele Tău și condu-mă în slava Ta!

Dumnezeu va răspunde rugăciunii tale!

Nr. 13

CE ESTE ÎN ADÂNC?

„Fiule, dă slavă Domnului, Dumnezeului lui Israel, mărturisește și spune-mi ce ai făcut, nu-mi ascunde nimic.” (Iosua 7,19)

Mulți, mulți oameni poartă cu ei încolo și înapoi o vină tainică pe care ar vrea s-o uite, numai să reușească. Ei au îngropat adânc ceea ce au făcut și acoperă vina cu o mimă ușoară, voioasă – dar vina se odihnește în adâncul conștiinței lor și va ieși la iveală. La săpăturile de la Babilon au fost găsite sute de tăblițe mici din lut ars, scrise cu semne cuneiforme. Erau acte judiciare din timpul împăraților asirieni și babilonieni; ele sunt datate după an, lună și zi și atestă cumpărarea sau vânzarea de case și pământuri; alte tăblițe conțineau documente, scrisori, contracte. Aceste table sunt în parte vechi de 3000-4000 de ani. Aici iese la iveală din adâncul pământului ceea ce au negociat împreună oameni din popoare de mult dispărute. Astfel ascunde conștiința oamenilor, sub praful și molozul lucrurilor cotidiene, tainele vinei vieții lor trecute. Fiecare zi cu agitațiile ei, cu îndatoririle ei și cu noile cunoștințe făcute, aruncă deasupra un strat nou de praf. Dar în adânc totul rămâne bine păstrat; căci aceste documente de vină sunt scrise și pe table nepieritoare. Se apropie ziua când toate vor fi dezgropate și citite în fața tronului Împăratului împăraților.

Oamenii doresc aici pe pământ să-și acopere vina – zadarnic, Dumnezeu, Judecătorul cel sfânt, le descoperă la timpul Său. Dar dacă păcătosul își descoperă vina cu smerenie și pocăință, atunci Dumnezeu le-o acoperă în har. Dumnezeu vrea să arunce toate documentele de vină ale unui păcătos smerit, în marea nesfârșită a îndurării și harului Său, de îndată ce păcătosul strigă după har la picioarele lui Isus.

Cine înscrie cute așa de adânci de mahnire pe multe frunți? Cine întipărește trăsătura durerii pe multe fețe? Povara vinei păcatului! Odată, Cuvântul lui Dumnezeu a mișcat cu putere inima unui bărbat cu părul cărunt, care era foarte stimat și care cu vorbele lui se declara a fi creștin. Firește că cei care îi erau aproape au observat probabil că ceva nu era în ordine cu el, că acolo era o povară care frâna toată viața. Dar ce era, nu bănuia nimeni. Conștiința lui l-a mânat acum la mesagerul lui Dumnezeu ca să caute pace. Dumnezeu i-a mișcat inima; el a scos din adânc ceea ce nu bănuia nimeni, că el, bărbatul respectat, era din tinerețe sclavul acelor lucruri despre care vorbește Epistola către Romani în capitolul 1,24. Există mulți

asemenea sclavi – **dar Domnul are deplină tămăduire și eliberare pentru toți**, numai dacă vin în lumina lui Dumnezeu cu păcatul lor! Ce lanțuri ascunse ale păcatului sunt purtate de oameni care trăiesc cinstit și respectabil, păcate de: necurăție, avariție, calomnie, înșelăciune! Dacă toți oamenii care i-au escrocat pe alții de bunul lor renume, de onoarea lor, de pacea inimii sau de bani și avere, ar purta un însemn vizibil, ce am vedea? Dar toți îl vom vedea; toți oamenii vor fi descoperiți cu toată viața lor. Vei fi văzut în adevărata ta înfățișare. Nici un gând necurat, nici o privire imorală, nici un groș sustras nu vor rămâne ascunse. Acum vreo 20 de ani a murit un bărbat în St., a cărui conștiință nu se putea liniști din cauza a trei groși pe care îi furase pe când era băiat. Cu toate acestea, banii sustrași nu sunt cea mai grea povară – aceștia se pot restitui -, dar sănătatea distrusă, fericirea vieții ruinată, onoarea furată – ce poveri vin la lumina zilei când un om începe să mărturisească! „Totul este gol și descoperit înaintea Aceluia cu care avem a face.” Mii de oameni vor striga odată: „Munților, cădeți peste noi, dealurilor, acoperiți-ne!”; dar acest strigăt de durere al păcătoșilor neîmpăcați nu va găsi ascultare. Acum este timpul în care Dumnezeu îi cheamă pe oameni în har, pentru a-și descoperi și mărturisi păcatul.

Da, povara păcatului este o povară grea și cu cât o inimă a aflat mai mult despre Dumnezeu și Cuvântul Său, cu atât mai greu apasă povara. Ce binecuvântat când un om vine în lumina lui Dumnezeu cu mărturisirea sinceră! Erau odată doi prieteni în regimentul german al garnizoanei din B.; erau cunoscuți drept creștini credincioși. Într-o zi unul s-a dus în camera de cazarmă a celuilalt și a spus cu o înfățișare profund îngrijorată: „Trebuie să-ți mărturisesc că nu mai sunt demn de prietenia ta, căci am comis un păcat de care trebuie să mă rușinez înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor.” – Și a mărturisit ce a făcut. Prietenul a ascultat afectat și a răspuns după o pauză: „Tu ești mai sincer decât mine, pentru că ce ai făcut tu, eu am făcut de multe ori, dar n-am mărturisit.”

Satan îi împiedică pe oameni să vină în lumina lui Dumnezeu cu păcatul lor. El trezește în păcătos gândul că îi va merge ca nesincerului Acan, care a furat din Ierihonul blestemat ceea ce îi trezise pofta: o haină strălucitoare, argint și aur și le-a îngropat adânc sub cortul lui. Astfel a adus Acan nenorocirea asupra poporului lui Dumnezeu (citește capitolul 7 din cartea Iosua). Nici un om n-a știut lucrul acesta, dar Dumnezeu l-a descoperit; el a trebuit să recunoască ce a făcut și l-a lovit o judecată nemiloasă pe el și casa lui: au fost omorâți cu pietre. **Aceasta este o imagine despre ceea ce va fi în ziua judecății lui Dumnezeu. Dar acum este ziua harului.** Dumnezeu îi cheamă pe oameni cu poverile păcatelor lor, pentru a primi iertare și pace depline. Atunci vor putea să mărturisească foarte bucuroși: „Ferice de cel cu fărădelegea iertată și de cel cu păcatul acoperit! Ferice de omul căruia nu-i ține în seamă Domnul nelegiuirea și în duhul căruia nu este violenție!”

Ce minunat este când un creștin poate spune în pace în fața morții, celor ce sunt în jurul lui: „În viața mea nu este nimic care este rău înaintea oamenilor, care să nu-l fi mărturisit înaintea oamenilor. Între mine și Domnul nu este nimic care să mă despartă de harul său.” Poți și tu să spui lucrul acesta sau porți o povară tainică? Gândește-te că tu umbli în fața Aceluiași Dumnezeu sfânt care l-a descoperit pe Acan cu păcatul lui, cu toate că acesta era ascuns printre sutele de mii ale lui Israel. **Dumnezeu l-a scos la iveală.** Nu aștepta ziua judecății, vino acum cu vina ta, n-o traversa din vechiul an în cel nou!

Dar poate că nu este nimic în trecutul tău care te-ar rușina înaintea oamenilor – cu toate acestea te acuză păcatul tău înaintea lui Dumnezeu, dacă nu ești spălat în sângele lui Hristos. Pășește în lumina Lui și vezi toată nerecunoștința inimii tale, vezi: egoismul, amărăciunea, minciunile, mândria, anii tăi pierduți! Oare inima ta n-a întors spatele dragostei lui Dumnezeu? Lumina lui Dumnezeu te convinge că în ciuda virtuții omenești și a loialității, porți totuși o vină înaintea lui Dumnezeu. **Tu ai nevoie de spălarea în sângele lui Isus, altfel ești pierdut.** Se apropie ultima oră a anului; ce ai făcut, ce ai spus, ce ai trăit în anul 1901 se păstrează tot. Dar și ce a făcut Domnul pentru tine pentru a te smeri, pentru a bate cu dragoste la ușa inimii tale. Ce ai aflat în zilele sănătoase și bolnave, în reușita muncii tale sau în

spulberarea planurilor tale, în binecuvântare nemeritată și în încercări serioase, totul a fost dragoste căutătoare a Dumnezeului veșnic, ale Căruia lucrări sunt toate adevăr și ale Căruia căi sunt drepte, care a trebuit să procedeze atât de înfricoșător de serios cu Acan și care acum îi caută atât de plin de har pe păcătoși. Tot așa vrea Dumnezeu să-ți vorbească și ție serios despre păcatul tău, ca tu să te smerești și să te întorci la Dumnezeuul tău. Prietene, stai liniștit, nu evita privirea în adâncul vieții tale, lasă să iasă la iveală ce este ascuns, în fața lui Dumnezeu. Există tămăduire, privește în sus, la Dumnezeul oricărui har și al oricărei mângâieri, la Doctorul care vrea să vindece marea lezare făcută de păcatul tău! Adu anii tăi iroșiți, toată dauna păcatului tău și jalea inimii tale la picioarele lui Isus! Atunci va începe pentru tine nu un an nou, nu, o viață nouă; vei glorifica și vei mărturisi: **Am găsit pace!**

Nr. 14

PENTRU CĂLĂTORII CU POVERI

„Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă.”

(Matei 11,28)

Pe vagoanele de tren de clasa a IV-a ale orașului și ale centurii Berlinului este scris: „Pentru purtătorii de poveri!” Normal că prin aceasta se înțelegeau călătorii care purtau în spate coșuri de răchită, lăzi, coșuri, flașnete și lucruri asemănătoare. Dacă toți călătorii cu poveri ar trebui să urce la clasa a IV-a, atunci clasele I, a II-a, a III-a ar fi curând goale; căci acolo ar putea să urce numai copii veseli, care încă nu poartă poveri sau creștini credincioși care au devenit din nou copii, care mărturisesc cu mulțumire și bucurie: „**Nu mai port poveri; Mântuitorul meu mi le-a luat!**”

Dar asemenea oameni credincioși sunt rari. În general, oamenii sunt mult mai greu încărcăți decât marinarii companiilor noastre de debarcare, care trebuiau să mărșăluiească sub povara raniței lor, în dogoarea soarelui chinez, de la Tientsin la Beijing: Dacă trebuiau să meargă la luptă, povara trebuia întâi lăsată jos și nimeni nu s-a împotrivit când s-a poruncit „Jos bagajul!” Fiecare s-a bucurat, căci simțeau că ar fi fost luptători slabi cu povara în spate, pentru că povara mistuie puterea care este necesară în luptă pentru a deveni biruitor. Și în lupta vieții pământeste omul este un luptător slab dacă poartă poveri grele. Cu toate acestea, Isus le strigă zadarnic oamenilor: „Veniți la mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă!” **Toți!** Împărați și miniștri, generali și soldați, căpitani și marinari, bărbați și femei, părinți și copii, **toți**, fiecare cu povara lui deosebită pe care o poartă astăzi.

Păcat și grijă se numesc complicii care aduc povara pe inimile oamenilor. Domnul X. a fost în anii buni un proprietar de prăvălie și un tată respectabil. Într-o zi, un mesager al lui Dumnezeu i-a spus: „Arătați așa de nefericit, domnule X., ca și când v-ar apăsa o povară grea. N-ați vrea să discutăm odată despre aceasta?” Atunci ochii i s-au umezit și a spus: „Cândva i-am promis unei fete căsătoria; după aceea m-am căsătorit cu alta. Acum sunt căsătorit de mulți ani și copiii mei au crescut. Dar nu pot s-o uit pe acea fată; a murit, dar vina mă însoțește zi și noapte!

Cum ar putea un om să-i ia altuia o asemenea povară? Imposibil. Aici nu ajută nici teatrul, nici vreun anturaj vesel, nici vreo călătorie. O asemenea făptură acuzatoare îl însoțește peste tot, vine noapte lângă pat – ah! Și mai ales în zilele de boală, în orele lungi și liniștite. De câte ori, de exemplu, nu și-au tăinuit ucigașii vina timp de decenii, până când, în cele din urmă n-au mai putut s-o poarte; s-au denunțat singuri; voiau mai bine să moară, decât să poarte mai departe o asemenea povară. Dar nici moartea nu poate să ia o asemenea povară. Aceasta poate s-o facă numai Isus și El vrea s-o facă, dacă păcătosul cu inima lui împovărată se întoarce la

Dumnezeu cu pocăință. Da, infidelitate, dragoste neglijată, fericire zdrobită, inocență furată sunt poveri grele și totuși domnul spune: „Veniți la Mine **toți** cei trudiți și împovărați!”

O față zămbitoare, discuții vesele, exuberante nu sunt o dovadă că inima nu poartă nici o povară de vină. Cunosc un bărbat care ca soldat în cameră era vesel și exuberant în fața altora. După cuvântările lui, părea că multe pedepse pe care și le-a atras, nu fac nici o impresie asupra lui. El însuși povestește: „Ah, da, cine m-a văzut intrând în odaia camarazilor mei râzând și batjocorind după ispășirea instrucției disciplinare, acela chiar n-ar fi bănuț că același bărbat putea fi văzut seara, pe meterezele singuraticale ale fortăreței, cu chipiul în mână, cu ochii înlăcrimați privind spre cer în rugăciune către Dumnezeu pe care pe atunci încă nu-l cunoșteam. ‚O, Dumnezeule’, spuneam atunci, ‚nu îngădui să ajung în fortăreață și scoate-mă în har din Metz!’ - Dar să părăsesc calea rea, la aceasta mă împiedicau mândria și încăpățânarea inimii mele.” – Cu toate acestea, Dumnezeu a ascultat această rugăciune și chiar mai mult decât aceasta, bărbatul și-a găsit Mântuitorul și este astăzi un copil fericit al lui Dumnezeu. Isus i-a luat povara vinei de pe inimă; el a auzit cuvântul: „Du-te în pace! Păcatele îți sunt iertate!” Că Isus vrea să facă aceasta, o cred oamenii mai degrabă decât pe cealaltă, că Domnul vrea să le ia chiar toate poverile grijilor. Că Dumnezeu într-adevăr se referă la aceasta, serios și real, când spune că El va îngriji de noi **în toate lucrurile**, oamenii nu vor să creadă. Ei cred întotdeauna că n-ar face bine dacă ar lăsa totul în grija Domnului, foarte copilărește și voios. Dar tocmai la aceasta se referă Domnul când spune: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă!” Majoritatea oamenilor nici nu ajung de atâtea griji la aceasta, să audă și să înțeleagă ce le strigă Isus. „Deci, ce cuvânt ați reținut?” a întrebat un creștin pe o doamnă, care tocmai venea de la o adunare de evanghelizare, unde harul, puterea și dragostea lui Dumnezeu fuseseră adevărate tuturor. „Știți, am opt copii acasă și nevoia este așa de mare, că nu mă pot gândi la nimic altceva!” a fost răspunsul. Așa fac oamenii; în loc să privească la Isus, ei se uită la nevoile și la grijile lor; și mai cu seamă atunci când este vorba despre cele două lucruri: bani și sănătate. Ascultă: noi propovăduim un Isus care strigă tuturor oamenilor, celor virtuoși și celor imorali, celor evlavioși și celor nerecunoscători: „Cheamă-Mă în ziua necazului și Eu te voi izbăvi, iar tu Mă vei proslăvi!” (Psalmul 50,15). Noi propovăduim un Dumnezeu care are puterea și dorința să plătească datoriile celor care se încred în El, să le dea pâine, pantofi pentru copii, un loc de muncă pentru bărbat, care poate și vrea să vindece bolnavi acolo unde medicii nu mai dau nici o speranță. „veniți la Mine **toți** cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă!”

În octombrie 1901, un fierar a găsit de lucru la „Vulkan” în Stettin, care căutase zadarnic de lucru timp de șase săptămâni. La „Vulkan” tocmai fuseseră concediați 1200 de muncitori și totuși acesta a trebuit să fie angajat. De ce? Pentru că o creștină credincioasă i-a mărturisit lui, bărbatului necredincios și nevastei sale necredincioase, că Dumnezeu ascultă rugăciuni și că ea Îl va ruga pe Dumnezeu pentru el, pentru un loc de muncă.

De ce minune a vindecării dintr-o boală incurabilă au parte credincioșii zilelor noastre, care au încredere în Isus cu adevărat, copilărește! Mântuitorul nu S-a schimbat în puterea și dragostea Lui. Dar când pune o povară pe ai Săi, El Însuși îi ajută s-o poarte. Ai văzut vreodată creștini credincioși, adevărați copii ai lui Dumnezeu, care au pacea, când Domnul le pune o povară spre mântuirea lor? De curând am fost la niște creștini care și-au pierdut cea mai mare parte a averii prin înșelăciunea proprietarului fabricii, căruia i-au încredințat-o la rugămintea acestuia. Iradiind de fericire, bărbatul și femeia au spus: „Îl lăudăm pe Dumnezeu pentru drumul acesta; el ne-a fost spre binecuvântare, căci un suflet L-a câștigat pe Isus și viața veșnică acolo unde noi ne-am pierdut banii!” Privește la credincioși când stau lângă sicriul iubitului lor copil, pe care Dumnezeu li l-a luat de timpuriu, pentru a-l păzi pentru totdeauna! Ei nu poartă povara mâhnirii. Ei simt, într-adevăr, durerea pierderii, dar nu vor îndrăzni să-și ceară copilul înapoi de la Dumnezeu, înapoi în viața ispitei și a păcatului, deoarece la Domnul totuși este ocrotit.

Dumnezeu a dat poporului Său, Israel, porunca, să nu ducă nici o povară în ziua sabatului prin porțile Ierusalimului. Așa și copiii lui Dumnezeu, pentru care a început sabatul păcii, să nu mai poarte nici o povară, să meargă pe drumul lor cu capul sus, și cu inimile voioase. Ce viață fericită! Ai vrea s-o trăiești? Domnul spune: „Veniți la Mine!”

A început un nou an, dar aproape toți oamenii și-au purtat povara grea dincoace, în noul an, poverile păcatului și ale griji. Și tu la fel? Prietene, nu te ajută să începi un nou an dacă porți vechile poveri. Începe o viață nouă, devino un copil voios al lui Dumnezeu, un călător fără poveri de purtat. Vino la Mântuitorul!

Nr. 15

CERTAT CU DUMNEZEU ȘI CU OAMENII!

„Și Eu am trecut pe lângă tine și te-am văzut tăvăindu-te în sângele tău și am zis pe când zăceai așa în sângele tău: ‚Trăiește!‘ Da, ți-am zis pe când zăceai în sângele tău: ‚Trăiește!’” (Ezechiel 16,6)

Acum 25 de ani, într-un spital din St. Petersburg zăcea un bărbat tânăr, căruia i-au fost răpiți ambii ochi. Fața lui era despuiată de piele și carne până la os; în starea lui jalnică Îl blestema pe Dumnezeu și pe oameni. Capul îi era acoperit cu o pânză, pentru că priveliștea acestui cap fără față era îngrozitoare. Tânărul se alăturase societății nihilistilor, acelor oameni din Rusia care nu cred în nimic, care nu vor să se plece în fața a nimic și a căror lozincă este ca ceea ce există să se răstoarne prin omor și complot. Când a învățat să-i cunoască pe acești oameni în adevărata lor ținută morală, a vrut să se retragă, dar nihilistii au decis să-l pedepsească așa ca pe un trădător. L-au pândit într-o gară când a părăsit trenul, l-au cărat cu ei, l-au culcat la pământ cu forța, i-au turnat în ochi și pe față o sticlă cu acid clorhidric și l-au imobilizat pe nefericit, până ce otrava corozivă și-a făcut lucrarea de distrugere. Nefericitul a rămas acolo zăcând inconștient. A fost găsit și dus la spitalul din Petersburg. Cine să-l consoleze pe acest om? Viața lui stătea înaintea lui ca un deșert pustiu, fără nădejde, plină de disperare și durere. În Dumnezeu nu credea, iar dacă ar exista vreun Dumnezeu care a îngăduit aceasta, pe Acela voia să-L blesteme. Oamenii îi păreau mai răi decât fiarele. Ce exista, care-l putea consola? Dincolo de această viață pământească nu avea nici o nădejde și de tot ce îi amintea trecutul lui, regreta că le-a trăit. Ajunsese în punctul în care un om blestemă ziua în care s-a născut și totuși s-a născut, el poartă povara și jalea durerilor lui și el însuși nu se poate scăpa.

O, ce a făcut satan, marele vrăjmaș al lui Dumnezeu, din viața aceasta, când l-a ispitit în păcat pe om, chipul lui Dumnezeu, stăpânitorul pe pământ! Păcătosul a trebuit să iasă din paradisul părtășiei lui Dumnezeu și al păcii, într-o viață de spini și mărăcini. La capătul tuturor ostenețelor și durerilor este moartea și în spatele morții stă judecata.

Apoi, într-o zi a venit un bărbat în camera acestui bolnav și a început să vorbească cu el despre dragostea lui Dumnezeu care caută ce era pierdut, despre Mântuitorul care are mângâiere pentru orice inimă și tămăduire pentru orice trup.

Era un bărbat ciudat acest mesager al lui Dumnezeu, care trecea în acele zile prin spitalele și închisorile capitalei rusești, pentru a lăsa să strălucească lumina dragostei lui Dumnezeu peste tot în inimile întunecate, deznădăjduite. Vasili Alexandrovici Pașkoff făcea parte dintre cei mai mari moșieri ai nobilimii rusești și fusese colonel în cavaleria gărzii rusești. Sălile vaste ale palatului său princiar erau frecventate de cele mai distinse familii ale imperiului, curtea împărătească vizita seratele lui. El stătea pe culmile strălucirii pământești, ale bogăției și ale onoarei și s-a gândit că nu-i lipsește nimic din ce poate face un om fericit. Apoi, în anul

1874 a venit un creștin în casa lui, care i-a spus despre Isus și l-a convins că în toată strălucirea lui el nu era decât un păcătos, care avea nevoie de har, harul care curge din rănile lui Isus. El a crezut, s-a smerit înaintea lui Dumnezeu, a început o viață nouă, pacea lui Dumnezeu a intrat în inima lui și puterea Duhului Sfânt i-a transformat inima, viața și casa. Tot ce era și avea, anii rămași ai vieții lui, puterea, capacitatea intelectuală, casa, banii, totul era de acum pentru Domnul, care l-a iubit întâi. El a pornit pentru a spune despre Isus celor mari și celor simpli. În încăperile fastuoase ale casei sale aduna în serile de duminică de multe ori peste 1000 de persoane din tot poporul, pentru a le spune despre dragostea lui Dumnezeu care s-a arătat în Isus, despre fericirea binecuvântată, despre minunata nădejde a copiilor lui Dumnezeu și mulți, mulți oameni au găsit prin el pace pentru inimă și conștiință. Tot așa a venit și ca mesager al marelui său Stăpân la patul aceluia nenorocit, certat cu Dumnezeu și cu oamenii. Acesta, cu toate că n-avea ochi, a devenit totuși văzător cu ochii inimii lui și a început să-și vadă viața în lumina lui Dumnezeu. El și-a văzut nerecunoștința, încăpățânarea, necredința, nenumăratele păcate ale vieții. A văzut dragostea lui Dumnezeu care n-a putut să-i biruiască inima trufașă, încăpățânată pe altă cale decât pe drumul adânc al groaznicelor evenimente prin care a trecut. Atunci a răsărit soarele unei nădejdi veșnice la orizontul sumbru al întunecatei sale vieți și el a înțeles minunata, fericita evanghelie: **sunt iubit de Dumnezeu, Isus a murit pentru mine, sângele Lui mi-a spălat toate petele, slava veșnică va fi partea mea!**

Ce transformare s-a petrecut acum cu acest om sărman! El a început să mulțumească, să-L laude și să-L slăvească pe Dumnezeu. A devenit fericit și propovăduia celor care veneau la patul lui, cine este Isus, marele Salvator, care conduce la lumină prin întuneric. Acest păcătos deznădăjduit devenise preafericitul moștenitor al unei cununi veșnice și toate acestea prin har, fără fapte, fără merit.

Prietene, tu, care citești cu ochii tăi sănătoși această minunată istorioară, **Îl cunoști tu pe Isus?** Bărbatul bogat, distins, care-i căuta pe nenorociți pentru a duce mângâiere cerească în inimi smerite, este numai o rază din inima lui Isus. Privește în sus la Acela care a venit aici jos pe pământ nu din palate pământești, ci din slava cerului, să te caute pe tine și să fie pironit pe cruce împovărat cu vina ta! Privește-L pe Isus, care vrea să Se ivească și pentru viața ta deznădăjduită ca adevăratul Soare! Dacă pentru tine nu răsare acest Soare, partea ta va fi întunericul veșnic. Omul neconsolat care Îl înjura pe Dumnezeu și pe oameni în durerile lui fără nădejde, în disperarea lui, este numai o imagine slabă a ceea ce va fi cândva în locul unde oamenii care L-au nesocotit pe Isus, se vor tângui în veșnicie.

Ai trecut și tu prin suferință adâncă? A tremurat și inima ta în durere, pentru că ți s-a zdrobit ce ai avut mai drag, nădejdea ta? Stai descumpănit pe calea vieții tale și crezi că nu vei mai putea fi niciodată fericit, că nu vei mai putea uita suferința niciodată? - Nu cărti! O, iată, este totuși Unul lângă tine, care are în mâinile Sale atotputernice toate circumstanțele vieții tale, care ți-a cunoscut inima și a știut că a fost zdrobită. A fost totuși dragostea lui Dumnezeu cea care a vegheat peste toate. Recunoaște-L pe Isus și vei cânta cântări ale bucuriei, de fericire și pace!

Nr. 16

CINE ESTE PERSOANA PRINCIPALĂ?

„Și El a murit pentru toți, pentru ca cei ce trăiesc, să nu mai trăiască pentru ei
înșiși, ci pentru Cel ce a murit și a înviat pentru ei.”

(2 Corinteni 5,15)

Ludovic al XIV-lea, marele vrăjmaș al patriei noastre germane, care în toiul păcii a răpit Alsacia și Lorena, care a pus să se transforme provincia Pfalz într-un pustiu, a rostit cuvintele: „L'état c'est moi!” În românește: „Statul sunt eu!” Aceasta înseamnă că nu depinde de stat, de drept, de datină și de prosperitate, de fericirea poporului, ci de ceea ce sunt și vreau eu. Întrebarea: dacă este drept ce a poruncit, i-a fost indiferentă. El spunea mândru: „Car tel est notre plaisir!” Pe românește: „Pentru că aceasta este plăcerea noastră!”

Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Ferice de tine, țară, al cărei împărat este de neam mare!” (Eclesiastul 10,17). Cât motiv are poporul nostru să mulțumească pentru această mare binecuvântare, că Dumnezeu de atâta timp a așezat pe tronul patriei numai bărbați nobili!

La Ludovic al XIV-lea, „eu” a fost punctul central al vieții sale; de aceea și-a încheiat alergarea pe pământ cu aceasta, că a lăsat în urmă o țară ruinată, sărăcită, nefericită; el a fost urât de popor, care pentru el nu era decât un scaunel pentru a-și pune picioarele pe el. Din asemenea biografii putem învăța ce zace în inima omenească, chiar dacă la majoritatea oamenilor nu-și face apariția datorită împrejurărilor, ca la acel rege puternic, lipsit de scrupule. „Car tel est notre plaisir, pentru că aceasta este plăcerea noastră, de aceea o fac.” Acesta este limbajul egoismului, care pune „eu” înaintea lui Dumnezeu și a tuturor oamenilor.

Câtă durere și suferință rezultă din acest egoism – bețivul care-și lasă nevasta și copiii să moară de foame, ademenitorul care înșeală o fată răpindu-i inocența și fericirea vieții, risipitorul care irosește economiile părinților lui – toți aceștia ruinează victimele pentru pofta lor, pentru că egoismul lor este mult mai puternic decât conștiința lor.

Trecea un om în caleașcă pe străzile marelui oraș – nu mai este printre cei vii -; lui îi reușea tot de ce se apuca. Fie că ridica o fabrică sau planta un parc sau cumpăra ieftin terenuri pentru a le parcela și a le vinde mai scump: totul reușea; s-a îmbogățit. Dar lângă drumul vieții sale zăceau multe existențe ruinate, oameni care și-au pierdut averea în speculațiile lui, văduve ai căror bani albi pentru zile negre au dispărut acolo.

Ce vreau să obțin, să câștig? Cât de departe vreau să ajung? Această întrebare este puterea dominantă la toți oamenii din fire. Ce-mi poate dăuna? La ce-mi poate folosi? Această socoteală se amestecă inconștient, continuu în tot, în orice întrevedere, în orice eveniment, în orice discuție. Vreau să devin bogat – car tel est notre plaisir – restul mi-e totuna. Acesta este limbajul tuturor oamenilor, care fac din „eu” punctul central al lumii. La englezi toate cuvintele încep cu literă mică. Acolo numai un cuvânt se scrie cu majusculă, cuvântul „Eu”, englezește „I”. Pe drept s-a spus: în această privință toți suntem „născuți englezi”, când din fire scriem „Eu” cu majusculă în inimile noastre. Da, pentru majoritatea oamenilor „Eu” valorează mai mult decât orice altceva; este persoana principală din cauza căreia Îl uită chiar și pe Dumnezeu, care le dă: viață, suflare, hrană, sănătate, totul.

Care este relația ta cu Dumnezeu? Credința în Dumnezeul revelat în Hristos este și pentru tine numai o religie strămoșească moștenită? După părerea lumii este ceva cuviincios să fii religios la ocazii solemne deosebite; la botezul copilului, la nunți, înmormântări îți permiți creștinismul, dar în viața zilnică este de prisos. Câte unul nu vrea să-i lipsească ziarul la cafeaua de dimineață; ar deveni foarte prost dispus dacă poștașul s-ar lăsa așteptat un sfert de oră. Să mănânce bine, o cameră caldă și înainte de toate lucrurile, banii necesari – de acestea nu te poți lipsi! Sănătate? Nu, nici aceasta nu poate lipsi. Dar Dumnezeu? De Acesta se pot

lipsi toți. Ei chiar doresc ca El să nu Se apropie de ei; ei nu doresc să vină vorba despre El, altfel sunt incomodați.

O, omule mic, când un nerv mic cât un vârf de ac, din dintele tău doare zdravăn, nu-ți poate folosi tot egoismul tău și toată pofta lumii; ești foarte nenorocit și incapabil și ești convins că trebuie să te pleci în fața unei puteri superioare, fie că vrei, fie că nu. Cine ți-a menținut până astăzi viața, sănătatea și rațiunea? Este meritul tău că nu ești în casa de nebuni? Laudă-L pe Dumnezeu că mai poți să-L percepi pe Dumnezeu cu duhul tău, că mai poți să te rogi, că poți să cauți harul lui Dumnezeu cu vina și păcatul tău! **Nu vrei s-o faci?**

Pe Dumnezeu Îl costă multă osteneală și muncă până șterge „eul” din viața unui om și până pune un alt Nume în locul acestuia: **Numele Isus**. Iar acesta este scopul lui Dumnezeu cu toți oamenii, **chiar și cu tine!**

Prietene. Dumnezeu este persoana principală, nu „eul”. Aceasta o simt toți oamenii când ajung în necaz și nenorocire. Atunci întind mâinile – dar majoritatea n-o fac ca să-L caute pe Dumnezeu, ci ca să iasă din nenorocirea lor, să se însănătoșească, să-și vadă copiii bolnavi rămași în viață sau sunt îngrijorați pentru averea, pentru afacerea lor, pentru propășirea lor pământească. Iar Dumnezeu se pleacă spre stăruința lor, îi face să afle că Dumnezeu este prezent, un Dumnezeu care ascultă, care ajută, care salvează. Oare vor recunoaște că Dumnezeu este Persoana principală, Atotputernicul în fața Căruia omul nu este decât țărână? Majoritatea oamenilor se întorc la egoismul lor și uită repede ajutorul primit; relația lor cu Dumnezeu nu este pusă în ordine.

Dragă prietene, viața ta nu ajunge în rânduiala adevărată, dorită de Dumnezeu, înainte ca Isus să devină Persoana principală în inima ta. El, Fiul lui Dumnezeu, care nu avea nevoie de noi, a părăsit slava Tatălui, S-a smerit pe Sine Însuși până la moartea pe cruce a unui infractor blestemat, ca noi, tu și eu, să găsim: viața veșnică, pace, fericire, nădejde și locul de copil la inima de Tată a lui Dumnezeu. **Dragostea nu caută folosul său!** Nu, dragostea lui Dumnezeu caută mântuirea celor pierduți, a celor înstrăinați de Dumnezeu, a vrăjmașilor lui Dumnezeu, a batjocoritorilor, a mândrilor eroi ai virtuții, care cred că pot trăi și muri fără harul lui Dumnezeu – dragostea lui Dumnezeu propovăduiește peste întinderile pământului: **„Dumnezeu dorește ca nici unul să nu se piardă!”** (2 Petru 3,9).

Astfel a pășit Isus cu dragoste și îndurare și în calea ta. **Este El, cu toate acestea, o Persoană indiferentă pentru tine?**

Deschide-I poarta, Lui, adevăratului Împărat al împăraților, care te iubește așa de nespus. Atunci va avea loc în inima ta o mare transformare, o revoluție, care va zgudui temeliile vieții tale. Tiranul neînduplecat care a domnit până acum, eul, trebuie să fie răsturnat de pe tron, absolut detronat, declarat mort și îngropat. Inima ta să omagieze un nou Domnitor, care până acum a fost disprețuit: Isus! Sub blândul sceptru al dragostei Lui să înflorească o viață nouă, plină de pace și bucurie. Ce transformare când un om începe să nu mai trăiască pentru sine, ci pentru Acela care a murit și a înviat pentru el. Atunci toate sunt precedate de întrebarea: Cu ce pot să-I mulțumesc? Cu ce pot să-L cinstesc? Gândurile care ies și intră trebuie să se plece înaintea Lui și să întrebe dacă-I plac. Dorințele și poftetele sunt conduse în fața tronului Său și cele pe care le dezaprobă, sunt aruncate. Planurile de viitor, deciziile importante pentru alegerea meseriei, pentru acțiunile din meseria pământească, toate sunt prezentate în fața Lui, dacă sunt **de la El sau pentru El**, iar dacă El spune „Nu!”, atunci sunt alungate și îngropate.

Creștinul adevărat este un om în viața căruia Isus a devenit Persoana principală, în jurul căreia se învâрте totul. Atunci inima ajunge la odihnă, devine fericită cu adevărat, bogată în Dumnezeu și plină de pace.

Ce viață nouă sub sceptrul lui Isus! Aceasta este viața veșnică, este calea spre slava Tatălui!

Nr. 17

ÎNGROPAT ÎN MAREA ROȘIE

„Și am văzut pe morți, mari și mici, stând în picioare înaintea scaunului de domnie. Niște cărți au fost deschise. Și a fost deschisă o altă carte, care este cartea vieții. Și morții au fost judecați după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărțile acelea. Marea a dat înapoi pe morții care erau în ea; moartea și locuința morților (adică împărăția morții, în grecește „hades”) au dat înapoi pe morții care erau în ele. Fiecare a fost judecat după faptele lui.” (Apocalipsa 20,12-13)

În scrisoarea unui ofițer, care a plecat și el la luptă în China, se spune:

„Deja de patru zile navigăm prin Marea Roșie, soarele a încins toate încăperile vaporului, peste tot aceeași atmosferă apăsătoare. La început un vânt de nord a mai adus ceva răcoare; dar acum lipsește; adie fierbinte și apăsător încoace de pe coasta africană. Este ora 11 seara și încă nici o răcorire; în apă, în aer, în toate încăperile vaporului sunt mai mult de 36 de grade – atunci liniștea nopții a fost întreruptă înfiorător. Dinspre spital se aud strigăte, plânsete și gemete violente; este atâta liniște pe vapor, încât și de pe punte se poate auzi ce se petrece, fără să te ridici. Sunt doi oameni loviți de insolație, sunt în delir. Strigă și lovesc în jurul lor, așa încât la fiecare pat trebuie câte șase bărbați să-i țină pe bolnavi: Urlă lucruri nebunești, sălbatic, alandala. Unul povestește de acasă, celălalt strigă continuu: „Astăzi mor!” Totul răsună până sus și între timp se aude subofițerul sanitar: „Taci și dormi!” Dar rar o injecție de morfină rămâne fără rezultat. Zilnic oamenii au fost învățați despre îngrijirea sănătății și în fiecare zi s-a spus: lăsați băutul de țuică! Este foarte dăunător pe canicula aceasta. N-a ajutat la nimic. Amândoi o știau, dar tocmai aveau un motiv să bea o dușcă de bucurie. Spitalul duhnea a alcool, așa că nici o îndoială, oamenii trebuie să fi băut. Pe la ora unu nu mai făcea scandal decât unul dintre bolnavi și trebuia ținut în continuare. Muschetarul Z. adormise, la ora patru dimineața încă mai dormea, pe la ora cinci a făcut o paralizie a cordului. Când celălalt s-a trezit dimineața, prietenul lui zăcea mort lângă el în pat. Supraviețuitorul era un bețiv înrăit și a rezistat; celălalt a trebuit să plătească cu viața o așa-numită „oră veselă”.

Spre dimineață a devenit și mai apăsător. Atunci a venit știrea: la ora 11 este înmormântarea muschetarului Z. Aceasta înseamnă îmbrăcarea, nota bene, să fii îmbrăcat de-a binelea la 36 de grade, un chin! Dulgherul vaporului construia de la ora șase o pasarelă lungă de lemn, apoi peretele vaporului a fost lăsat în jos la tribord pe o mică porțiune, astfel încât pasarela de lemn înainta mult peste apă – mormântul este gata. – Doi marinari învelesc cadavrul în pânză de velă și mult fier vechi și plumb este cusut înăuntru, astfel încât întregul arată ca un pachet lung; astfel zace cadavrul în rama de lemn deschisă a patului și deasupra este întins drapelul german.

Muzica cântă, companiile au înaintat în cerc, cadavrul este lăsat în jos pe pasarela de lemn. Comandantul a ținut discursul funerar, a amintit de rude, a spus rugăciunea lângă cadavru, apoi l-a binecuvântat. Muzica cântă „Isus, încrederea mea”. Sunt cântate două strofe, câte unui bărbat îi atârână o lacrimă pe geană. Acum înțeleg ei gravitatea faptului că-și văd camaradul, care ieri stătea printre ei încă proaspăt și vioi, azi zăcând acolo, învelit în giulgiu, pregătit pentru mormântul ud. Un semn al comandantului, un bărbat ține drapelul, doi bărbați apucă puntea de lemn de un capăt și o țin oblic spre apă, cadavrul a alunecat în mare. Un stropit în sus și totul s-a terminat! O cruce pe hartă indică locul unde muschetarul Z. a fost scufundat în mare. –

Toată lumea a răsuflat ușurată, căci un vânt răcoros adia spre noi, am traversat ieșirea din Marea Roșie și cotim în golful Aden.”

Această înmormântare a fost cu siguranță emoționantă, când aici, așa de departe de patrie, soldații germani au cântat pe Marea Roșie: „Isus, Încrederea mea”. Poți tu cu adevărat să cânti și să spui:

„Isus e nădejdea mea,
Mântuitorul meu - e viu!
Știu aceasta! De-aceea
N-ar trebui mulțumit să fiu,
Cu orice gânduri ar fi
Să vină noaptea morții?”

Cine poate cânta aceasta cu sinceritatea inimii, a terminat cu băutul de coniac și cu pofta lumii și a început o viață nouă în Isus. Dar cine va participa la cântat fără a trăi pentru Isus, se înșeală singur. Minunatele cântări și cea mai emoționantă predică nu pot să-l ajute pe cel care nu-și deschide inima față de Isus pentru a-L omagia cu pocăință și să se întoarcă de la întuneric la lumină. Nici pe acest decedat nu-l puteau salva acum nici cântările, nici lacrimile camarazilor lui; timpul care trebuia să hotărască asupra destinului său veșnic, expirase; moartea a pecetluit pentru el o realitate irevocabilă.

Ce tare trebuie să ne temem că acest camarad a avut o trezire groaznică în veșnicie – nu moartea lui timpurie, dar o asemenea moarte trebuie să deplângem, când un om neîntors la Dumnezeu, din beție își vine în fire abia în veșnicie. De le-ar fi tuturor foarte limpede, că oricine este pierdut, care nu găsește pace și iertare în rănile lui Isus aici, dincoace de moarte! Și ce îi așteaptă pe păcătoșii pierduți? Dincolo de moarte nu mai există salvare, ci așteptarea înfricoșătoare a aceluia eveniment îngrozitor: **învierea morților pentru judecată**. Cadavrele nu vor rămâne pe fundul mării, ci marea îi va da înapoi pe morții din ea și toți vor apărea în fața tronului mare, alb al Judecătorului lumilor. Acolo vor fi judecați după înscrisul din cărțile lui Dumnezeu; acolo orice păcătos neîmpăcat cu Dumnezeu își va găsi povestea vieții așa cum este ea în adevărul lui Dumnezeu: o istorie a păcatului său și o istorie a harului care l-a căutat pe păcătos. Ce biografii vor fi citite acolo! Câți oameni care aici au fost admirați, vor fi priviți acolo în murdăria păcatelor lor, neacoperiți. Acolo totul va fi clarificat, nimic nu va fi trecut cu vederea, gândurile și vorbele, cele tainice și cele publice. Acolo orice aparență și orice ipocrizie au un sfârșit. Acolo oamenii dovediți vinovați își vor rosti singuri sentința de „Vinovat!” Acolo nimeni nu va fi ferit de această judecată, decât aceia ale căror nume sunt scrise în cartea vieții. Pentru aceștia, care sunt spălați cu sângele Mielului, pentru copiii iubiți ai lui Dumnezeu, nu există nici o judecată; ei au trecut de la moarte la viața veșnică în acest timp de har, când au devenit proprietatea lui Isus. **Ai devenit și tu?**

În Marea Roșie, în care a fost scufundat cadavrul acestui german, și-a găsit odinioară sfârșitul Faraon, care urmărea pe Israel. El, carele lui de luptă și călăreții lui s-au scufundat – a fost unul dintre cele mai zguduitoare evenimente ale istoriei universale. Judecata lui Dumnezeu i-a ajuns din urmă – și pe acești morți îi va da marea înapoi. Același Faraon, care cândva a exclamat așa de mândru: „Cine este Domnul, ca să ascult de glasul Lui și să las pe Israel să plece? Eu nu cunosc pe Domnul și nu voi lăsa pe Israel să plece.” (Exod 5,2), și el va apărea în fața Aceluiași Dumnezeu, pentru a-și primi sentința veșnică. Erau cete de războinici aleși cei care s-au scufundat acolo cu Faraon, o armată a puterii care stăpânea lumea, pe ale cărei drapele erau înscrise multe victorii. Dar aceasta n-a putut să-i ajute pe acești oameni, când Dumnezeu a început să vorbească cu Faraon și cu cetele lui. Acest Faraon puternic este imaginea stăpânului acestei lumi, a lui satan, care urmărește și el pe poporul lui Dumnezeu, pentru a-l aduce înapoi în robia lumii.

Satan și toată oștirea lui și toți oamenii care i-au slujit și au luptat pentru el, își vor găsi sfârșitul – nu în Marea Roșie, ci în iazul de foc. Este scris: „Și diavolul, care-i înșela, a fost aruncat în iazul de foc și de pucioasă” (Apocalipsa 20,10 textual). Acesta este un cuvânt al lui

Dumnezeu care va rămâne în veci, care va fi împlinit tot atât de sigur, cum a fost împlinită judecata lui Dumnezeu asupra lui Faraon. Cât de serioasă este întrebarea: de care parte vom sta în marea luptă dintre lumină și întuneric, dintre Isus și satan! Cine stă de partea lui Isus ca un luptător al lui Dumnezeu, acela poate într-adevăr să cânte:

Isus, Mântuitoru-i viu!
Și eu viața o voi vedea,
Cu Salvatoru-mi o să fiu;
Atunci de ce m-aș spăimânda?
Capul oare-abandonează
Mădularul ce nu-l urmează?

Că vom fi îngropați în Marea Roșie sau oriunde altundeva, aceasta nu este important. Dar celălalt lucru este important: dacă suntem luptători ai lui Dumnezeu, care trăiesc pentru Isus sau luptători ai stăpânului lumii acesteia. Cine este adevăratul tău stăpân?

Nr. 18

MAI DE PREȚ DECÂT MULTE VRĂBII

„Nu vă temeți de cei careucid trupul, dar care nu pot ucide sufletul; ci temeți-vă mai degrabă de Cel ce poate să piardă și sufletul și trupul în gheenă. Nu se vând oare două vrăbii la un ban? Și totuși, nici una din ele nu cade la pământ fără voia Tatălui vostru. Cât despre voi, până și perii din cap, toți vă sunt numărați. Deci să nu vă temeți! Voi sunteți mai de preț decât multe vrăbii.” (Matei 10,28-31)

Sufletul tău nemuritor, camarade, are un preț mai mare înaintea lui Dumnezeu, decât toate lumile – doar L-a dat pe Isus, prin care sunt create toate veacurile, la moarte de cruce ca să-ți mântuiască sufletul. O asemenea dragoste a lui Dumnezeu să fi fost zadarnică pentru tine? Doar îți place atât când oamenii te iubesc, te cinstesc; o, gândește-te, Dumnezeu te cheamă numai pentru aceasta, ca tu să devii fericit în dragostea Lui nemărginită. El vrea să îndepărteze de la tine tot ce te face nefericit: păcat, grijă, descurajare, teama de moarte; El vrea să-ți dea tot ce te face fericit: pace, bucurie, nădejde și mângâiere. El vrea ca tu să devii unul dintre cei mai scumpi copii ai lui Dumnezeu, cărora toți perii capului le sunt numărați. Aceasta încă n-a făcut-o nici o mamă copilului ei iubit; oricât de mare, de bogată și de profundă ar fi dragostea unei mame, ea nu ajunge să fie atât de sus ca dragostea lui Dumnezeu pentru copiii Lui. Totul în jurul nostru vorbește despre dragostea lui Dumnezeu pentru oameni: norii și vântul, florile câmpului și chiar vrăbiile de pe acoperiș. Ele nu sunt păsări deosebit de frumoase, sunt animale cu totul obișnuite, insignifiante, nu cântă ca ciocârlia și privighetoarea. Sunt cunoscute ca egoiste și nerușinate – poate că de aceea le-a luat Domnul ca subiect de comparație cu oamenii -; cu toate acestea, ele primesc anual o haină nouă de iarnă și o haină nouă de vară și Dumnezeu spune că nici una din aceste creaturi neînsemnate nu cade la pământ fără sfântă voia Sa.

Iar tu, tu, făptură omenească, creată după chipul lui Dumnezeu?! O, tu ești mai prețios în ochii lui Dumnezeu decât multe vrăbii! Este ceva binecuvântat să urmărim căile și minunile lui Dumnezeu, cu care El intervine în viață pentru a-i smulge înapoi pe oamenii care umblă în înstrăinare de Dumnezeu și să-i conducă în brațele lui Isus. La unul o face cu boală, la altul cu ocrotiri uimitoare.

O. G. era ordonanță de stat-major, un tânăr chipeș, zvelt și Dumnezeu a făcut ca el să ajungă într-o casă de credincioși, unde a fost chemat la Isus cu seriozitate. Dar el a spus hotărât: „Nu!” Nu, păcatul, pofta, lumea, acestea i-au fost mai dragi. A capitulat, a devenit subofițer în regimentul de ulani din L. și totul părea să fie bine. A devenit subofițer de drapel. Cine-l vedea trecând călare pe calul lui năvălaș și dificil, ca și când pentru el n-ar exista nici primejdii, nici obstacole, acela n-ar fi crezut că în inima acelui bărbat avertiza neîncetat un glas deslușit: ești pe calea pierzării! Că aceasta era așa, recunoaște el singur. În ciuda tuturor căilor de păcat pe care a mers, avea conștiința limpede că așa nu trebuie să continue și totuși nu voia și nu putea să se întoarcă la Dumnezeu.

Atunci puterile lui fizice au scăzut și el a simțit că nu mai poate presta serviciul – medicul a constatat: boală de plămâni – tuberculoză – a fost eliberat ca invalid. Acum, dintr-odată, visul și amăgirea poftelor lumesti au zburat, toată gravitatea veșniciei a apărut în fața sufletului său; atunci și-a întins mâinile spre Dumnezeu și Dumnezeu s-a lăsat găsit de el.

„Isus nu și-a vărsat zadarnic prețiosul sânge”, așa spunea în una din scrisorile lui. „Deci, pentru că L-am rugat pe Domnul de multe ori să mă lase să găsesc har, pe mine, oița rătăcită începând din copilărie, acum Îl am permanent în fața ochilor pe scumpul Mântuitor ca Răscumpărător al meu, ca Salvator și doctor al meu pentru trup și suflet. În această stare am luptat și am așteptat cu nerăbdare mult timp; Domnul o făgăduise totuși și tot El trebuia să mă și ajute; simțeam cum Duhul Sfânt lucra în mine. Pe când mă rugam mereu Domnului ca El să-mi dea totuși lumină și limpezime, inima mea mă osândește că aș fi un mare păcătos. Dumnezeu sfânt nu putea să se încreadă așa în mine. Eu trebuia întâi să-mi mărturisesc păcatele și în fața oamenilor.”

Aceasta a și făcut apoi și a mărturisit ce păcate și ce imoralitate avea pe conștiință. Scrisoarea a încheiat-o cu cuvintele: „Nu duc lipsă de hrană și îmbrăcăminte, pentru mine este importantă numai mântuirea sufletului meu.” Mântuitorul, care El Însuși căutase oița rătăcită atâta timp și atât de devotat, a găsit-o. Și acesta a fost mult mai prețios decât multe vrăbii, dar întâi a trebuit să învețe să se teamă de Dumnezeu sfânt, care va pune cândva, în judecată, să se arunce cu trup și suflet în focul veșnic pe păcătoșii pierduți, nepregătiți de pocăință, pentru că au disprețuit dragostea cu care Isus i-a iubit și i-a căutat. Pentru că O. G. n-a vrut să învețe aceasta pe căile binecuvântării și a bunătații, a trebuit s-o învețe pe calea bolii.

Noi aflăm numai o mică parte din lucrurile minunate pe care le face Dumnezeu pentru a ocroti viața aceluia care sunt în primejdie să plece în veșnicie nepregătiți – iată un exemplu: Eram acum 20 de ani – așa povestea un medic – în stațiunile balneare maritime din Biarritz. (Biarritz este stațiune maritimă franceză din golful marin Biscaya.) Într-o noapte am stat încă mult timp în fotoliu; am adormit și am visat. M-am văzut într-un oraș străin, ieșeam dintr-o casă mare, necunoscută mie și m-am aflat în fața unui dric. Un băiat tânăr, cam de 15 ani, în tunică neagră cu dungi înguste, cu nasturi strălucitori, stând lângă dric, care semăna cu o caleașcă lungă, a deschis ușa mică și cu un gest ușor al mâinii m-a invitat să urc. M-am speriat, involuntar am dat capul pe spate și astfel l-am lovit de spătarul jilțului, încât m-am trezit. – Două nopți mai târziu am avut același vis. Începând de atunci l-am avut la un interval regulat, tot a doua sau a treia noapte, până mi-a devenit un chin. Deosebit de remarcabil și de neliniștitor în toate acestea mi se părea înfățișarea mereu neschimbată a casei, ca și a băiatului în tunica cu dungi și nasturi metalici, cu părul lui deschis la culoare, cu ochii lui gri, puțin distanțați, care aminteau într-un fel de ochii de pește.

După câteva săptămâni am călătorit cu câțiva cunoscuți la Paris și am tras împreună cu ei la un han. Acesta avea, așa cum au astăzi multe case înalte, un elevator de persoane (lift), cu ajutorul căruia poți urca repede și comod de la parter la etajele superioare, dar și de sus în jos, așa cum se face în mină.

Era seară când am ajuns, în timpul cinei. Eram cazați în camerele de sus; ne-am schimbat și voiam să coborâm în sala de mese. Astfel că am dat semnalul, cu soneria electrică a ușii liftului, ca liftul să fie trimis sus. După o vreme am auzit sunetul liftului care ajunsese, ușa s-a

deschis și eu am sărit înapoi. – Din ușa laterală deschisă a pășit tânărul băiat blond, cu ochii gri, oblici, cu tunica în dungi și cu nasturii metalici și mi-a făcut semn cu o mișcare prietenoasă a mâinii să urc, exact așa cum am văzut de atâtea ori în vis. – Fără să mă scuz, am luat-o la goană pe scări în jos, iar jos, în holul casei m-am prăvălit într-un fotoliu, căci simțeam că eram alb ca varul și părul mi se făcuse măciucă. Și – nu știu cât timp a durat, dar am auzit deodată un strigăt strident și trosnet, apoi mi-am pierdut cunoștința. Când mi-am revenit am zărit trupuri omenești învelite în pânze întinse în grabă, pline de sânge. Liftul se prăbușise în adânc cu tot cu ocupanții lui. Între cei morți era și tânărul băiat. Dar pe mine m-a salvat Dumnezeu.”

Câtă grijă uimitoare folosește Dumnezeu ca un om să-și vină în fire și să-și mântuiască sufletul! Ești tu mântuit? Îl cunoști tu pe Dumnezeu ca pe Tatăl tău iubitor? Puțini Îl cunosc. Tu știi că Isus a suferit pe cruce ceea ce ai meritat tu; vino cu vina ta la picioarele Lui, caută iertare și har și le vei găsi; vei fi păzit de judecata mâniei Dumnezeului sfânt, vei deveni un copil iubit la inima de Tată a lui Dumnezeu, binecuvântat pentru timp și veșnicie. Grăbește-te să-ți apuci mântuirea! Numai ziua de azi îți aparține; cea de mâine este a lui Dumnezeu. Ești conștient de câte ori viața ta a fost aproape să fie retezată în boală și primejdie? Dar Dumnezeu a făcut ceva deosebit pentru tine. Pentru El este nesfârșit de important ca tu să nu te pierzi. Este dragostea lui Dumnezeu care vorbește și astăzi cu tine.

Nr. 19

SCRISOAREA UNUI SOLDAT DIN MIJLOCUL AFRICII

„Căci toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu, sunt fii ai lui Dumnezeu. Și voi n-ați primit un duh de robie, ca să mai aveți frică; ci ați primit un Duh de înfiere, care ne face să strigăm: „Ava! Adică: Tată!” Însuși Duhul adeverește împreună cu duhul nostru, că suntem copii ai lui Dumnezeu. Și dacă suntem copii, suntem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Hristos, dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim și proslăviți împreună cu El.” (Romani 8,14-17)

Provincia egipteană cea mai îndepărtată, situată în mijlocul Africii, pe Nilul Alb, este Kordofan. Capitala ținutului se numește El Obeid, o localitate de aproximativ 40 000 de suflete. Orașul constă în cea mai mare parte din colibe rotunde din paie cu acoperișuri conice. Între ele se înalță cinci moschei cu minaretele lor zvelte. Comerțul acestui oraș este intermediat prin caravane. Marfa principală sunt **sclavii**, suflete omenești nemuritoare. Pe lângă aceasta se face comerț și cu: aur, pene de struț, fildeș, împletituri artistice din paie și blănuri de animale. Vice-regele Egiptului, pentru a-și menține stăpânirea în această provincie, are acolo câteva trupe, printre ele și un corp care nu călărește pe cai, ci pe cămile (dromaderi). O mare parte din provincia Kordofan constă din stepe întinse, în care vegetația se usucă în perioada caldă a anului. De îndată ce în iunie începe sezonul ploilor, toată zona se acoperă pe sute de mile cu vegetație splendidă. Îndată vin aici cirezi uriașe de antilope și girafe și cârduri de struți. În același timp apar triburi de arabi, nomazi care toată viața trăiesc în corturi și aduc cu ei copii și turme mari de oi. Apoi, când în septembrie sezonul de ploi este la sfârșit, începe iar totul să se usuce, nomazii și animalele părăsesc ținutul sterp. Numai într-un loc stepa rămâne locuită și cultivată. Acolo este un lac subteran lung de o milă, din care apa este scoasă prin 900 de fântâni, de la o adâncime de 40 de metri, pentru a ține în viață oamenii și animalele și pentru a iriga câmpurile.

Toată țara întinsă stă sub învățătura lui Mahomed, falsul profet. Dar harul minunat al lui Dumnezeu a făcut ca un soldat din corpul dromaderilor să găsească un alt lac invizibil: dragostea lui Dumnezeu, care s-a arătat în Hristos și fântâna tainică pentru a scoate din ea: Cuvântul lui Dumnezeu. De curând a scris o scrisoare în limba arabă, care tradusă sună astfel:

Kordofan, 10 august 1901,

.....Domnul m-a vizitat cu harul Său și acum am o mare bucurie să citesc Sfânta Scriptură și vă rog să-mi trimiteți o Biblie. Nădăjduiesc în Domnul că-mi veți îndeplini rugămintea. Și vă mai rog să vă rugați pentru mine, ca Dumnezeu să mă păzească de dragostea pentru lumea înșelătoare și de ceea ce este în ea. Îi mulțumesc lui Dumnezeu din inimă pentru credință și pentru dragostea mare față de noi; căci nu există o dragoste mai mare, decât că Hristos a murit pentru noi. Am acum certitudinea că fac parte dintre copiii iubiți ai lui Dumnezeu și găsesc mare bucurie și înviore în Romani 8; îmi umple inima de bucurie. În noi înșine suntem cu totul nevrednici, dar prețioasele făgăduințe sunt ale noastre prin harul fără plată al lui Dumnezeu. Salutări tuturor fraților iubiți!.....

Ajad Josef.

Acum fă o pauză și întreabă-te singur: ca și creștin, oare sunt eu la fel ca Ajad Josef? Aș fi putut și eu să scriu o asemenea scrisoare? Majoritatea vor spune cinstit: „Nu”, un asemenea creștin nu sunt, gândurile acestei scrisori sunt departe de mine. Cum a putut să scrie o asemenea scrisoare acest tânăr, care era izolat numai între mahomedani, care în tinerețea lui n-a auzit niciodată ceva despre Isus. Arabii doar sunt învățați din tinerețe să-l cinstească pe Mahomed, falsul profet și să-i privească pe creștini ca dușmani vrednici de blestem. Mânia, răzburarea, pofta cărnii, acestea n-ar fi păcate, așa sunt învățați – fii viteaz și evlavios, astfel vei ajunge în paradis, unde te așteaptă cei mai frumoși cai, femei și comori. Dar acolo pășise Isus, Fiul lui Dumnezeu, pe calea vieții, iar Ajad Josef s-a întors de la întuneric la Isus. Cum l-a găsit pe Mântuitorul, nu știu – dar scrisoarea lui dovedește că a devenit un creștin adevărat. Hristos a devenit pentru el Domnul și Comoara lui, de aceea înțelege ce este scris în capitolul 8 al Epistolei către Romani, despre înfierea lui Dumnezeu.

Aici este scris: „Căci cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu, sunt fii ai lui Dumnezeu.” Pe tine te călăuzește Duhul lui Dumnezeu sau duhul lumii? Unde este atras gândul tău, la Isus sau la plăcerea lumii sau chiar la murdăria păcatului?

„Și voi n-ați primit un duh de robie (tradus exact: „un duh de sclavie”), ca să mai aveți frică; ci ați primit un Duh de înfiere, care ne face să strigăm: „Ava! Adică: Tată!” Însuși Duhul adeverește împreună cu duhul nostru, că suntem copii ai lui Dumnezeu.” Ajad Josef a văzut sigur de multe ori caravanele de sclavi trecând prin țară. Acolo, sărmanii oameni răpiți sunt legați câte 10-12 de o bară lungă; astfel merg înainte sub biciul cruzilor negustori de sclavi, sub dogoarea soarelui. Cine nu poate merge mai departe, este dezlegat și lăsat să zacă acolo – o hrană pentru lei și hiene. Gândurile acestor sclavi sărmani despre stăpânii lor barbari, Biblia le numește **duhul sclaviei**. Copiii lui Dumnezeu, dimpotrivă, au un „**Duh de înfiere**”, care poate spune: „Ava, Tată!” **Poți tu să spui?**

Oamenii neîntorși la Dumnezeu se tem pe drept că Dumnezeu este un Judecător sever. L-ai văzut vreodată în sala de judecată pe președintele Curții în ținuta oficială? Îl învăluie demnitatea și seriozitatea funcției sale. Dar când vine acasă, copiii îi sar în întâmpinare, îl îmbrățișează, se cațără pe el; **doar este tatăl lor!** Nici nu s-ar putea bucura dacă, cu teamă sfioasă copiii lui l-ar numi Domnule judecător! **O, prietene, înțelege privilegiile și fericirea copiilor lui Dumnezeu!** Dumnezeu nu este judecătorul lor, ci Tatăl lor.

„Dacă suntem copii, suntem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Hristos, dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim și proslăviți împreună cu El.” Ajad Josef va avea mult de suferit printre camarazii lui mahomedani – dar el

Îl cunoaște pe Domnul, care l-a iubit întâi, până la moartea pe cruce. Să-L iubești pe Isus, aceasta dă putere să suferi pentru Isus.

Chiar și în cazărmile germane și pe vapoarele germane au suferit deja câte unii adepți credincioși pentru Isus; Domnul îi numește preafERICIȚI pe toți cei care sunt insultați și batjocoriți pentru Numele Lui: Acolo în Kordofan există, atât cât știm noi, doi adepți ai lui Isus printre soldații egipteni; în armata și în flota germană există mult mai mulți – cu toate că este mic numărul celor care ar putea să scrie o asemenea scrisoare.

Ajad Josef cu siguranță n-a auzit de multe ori Cuvântul lui Dumnezeu – dar pentru că harul și înfierea lui Dumnezeu i-au prezentat lucrarea lui Isus, a apucat bogăția copiilor lui Dumnezeu și a devenit fericit. El a găsit fântâna adâncă, lacul ascuns al Cuvântului lui Dumnezeu și a scos și a băut, ceea ce a făcut ca inima lui să jubileze. Și tu, care din tinerețe te numești creștin și de copil ai avut o Biblie și ai învățat să citești – ce a fost pentru tine până astăzi marea veste a lui Dumnezeu?

Toți creștinii adevărați sunt copiii aceluiași Tată, formează o familie, familia lui Dumnezeu. Într-un stat trebuie să existe: poliție, închisoare, legi penale și pedeapsa cu moartea; **dar într-o familie lucrurile acestea nu există.** Deosebirea dintre regimul unui stat și al unei familii este foarte mare. **Familia lui Dumnezeu este o casă a dragostei,** unde Împăratul împăraților și Domnul domnilor nu folosește pedepsele și amenințările, care sunt destinate supușilor rebeli ai Împărăției Sale. **Copiii lui Dumnezeu nu sunt sub Lege, ci sub har.** Blestemul și judecata au rămas în urma lor, Isus le-a purtat pe Golgota pentru ei. Dumnezeu, adevăratul lor Tată, dorește ca ai Lui să-i spună fiecare rugămintă cu încredere copilărească, indiferent despre ce este vorba. Dacă au greșit, să vină și să spună: Ava, Tată, am fost nesincer, iartă-mă, ia vina și apăsarea de pe inima mea! Când sunt bolnavi, pot să spună: Ava, Tată! Tu faci totul bine, binecuvântează-mi boala și durerile, vindecă-mă dacă vrei! Dacă stau în fața unei sarcini grele, pentru care le lipsește puterea și înțelepciunea, ei spun: Ava, Tată! A Ta este toată înțelepciunea, în mâna Ta stă orice reușită!

Inima de Tată dorește să aibă numai **copii fericiți.**

Nr. 20

DIN VIAȚA UNUI CÂRCIUMAR¹

„El l-a găsit într-un ținut pustiu, într-o singurătate plină de urlete înfricoșătoare; l-a înconjurat, l-a îngrijit și l-a păzit ca pe lumina ochilor Lui. Ca vulturul care își scutură cuibul, zboară deasupra puilor, își întinde aripile, îi ia și-i poartă pe penele Lui.” (Deuteronom 5,10-11)

Era în 12 mai 1845, când am privit pentru ultima dată în ochii sinceri ai iubitei mele mame. Anii de ucenicie au trecut; mi-am dorit mult să vină ziua aceasta; când, copil fiind, stăteam pe țărmul Mării Nordului, unde era situată casa mea părintească, puteam să visez ore în șir la cum ar putea fi dincolo de marea întinsă, albastră. Abia după mulți ani mi-a devenit limpede de ce mama mea mă privea atunci de multe ori printre lacrimi. Ea mă vedea în minte deja în ispite și primejdii pe care calea vieții mele mi le va aduce.

Când, așadar, a venit ora despărțirii atât de îndelung dorită de mine, bunei mele mame era aproape să i se rupă inima. Mă ruga mereu printre lacrimi, să-mi dăruiesc totuși inima tânără Mântuitorului, numai atunci aș putea rezista în multele ispite. Da, de câte ori nu-mi pusese mama deja această rugămintă pe inimă! De câte ori n-am auzit-o rugându-se în cămăruță

¹ Preluat din revista “Domnul, steagul meu”.

pentru mine! Ca de atâtea ori, aveam și acum, în ceasul despărțirii, cele mai bune intenții. Cu siguranță nu voiam să mă las influențat de ademenirea lumii. După ce aș fi văzut lumea, voiam să mă întorc la mama mea ca meseriaș destoinic. – Încă o îmbrățișare și atunci mi-am luat adio de la mama mea pentru totdeauna, căci pe pământ n-aveam s-o mai revăd.

Am găsit de lucru în Hamburg. Cât de singur și părăsit mă simțeam în învălmășeala oamenilor! Aproape că regretam deja că am plecat de la mama. Ceilalți ucenici mi-au observat curând starea sufletească și m-au copleșit cu batjocură și dispreț. „Puiul mamei nu-și poate uita bătrâna”, spuneau. Asemenea vorbe mă dureau, căci totuși îmi iubeam mult mama; dar nu aveam curajul să le dau batjocoritorilor răspunsul cuvenit. Încetul cu încetul influența lor asupra mea devenea tot mai mare. Mergeam cu ei în cârciumi, beam și jucam cu ei. După câteva luni eram exact același batjocoritor. După ce am lucrat cam un an în Hamburg, am plecat mai departe. Ca ucenic meseriaș am mers din localitate în localitate. Ticăloșiile pe care încă nu le știam, le-am învățat acum în călătorie. Curând nu m-am mai interesat deloc de mama mea. Cum poate, totuși păcatul să răcească așa inima omenească!

În cei șapte ani ai mei de călătorie, nu mi s-a spus niciodată un cuvânt despre Mântuitorul, nu mi s-a oferit niciodată un tractat. Au existat și în acești șapte ani clipe când aș fi fost receptiv față de Cuvântul lui Dumnezeu. Uneori am zăcut plângând tare pe patul meu rău și mai de multe ori am avut intenția să-mi lepăd viața mizerabilă. Am încercat să-mi risipesc proastele dispoziții prin băut și astfel diavolul strângea legăturile tot mai tare.

Pe când am rătăcit astfel șapte ani prin lume, gândul la mama mea s-a însuflețit în mine atât de puternic, încât n-am putut altfel, decât să mă aștern la drum spre casă. După săptămâni de peregrinare, am ajuns într-o seară în sătucul meu natal. Primul meu drum a fost la locuința mamei mele; vechea dragoste pentru mama revenise. Voiam să-i cer iertare stăruitor. Dar vai, mama mea nu mai era printre cei vii. M-am grăbit la cimitir; zăcea acolo, lângă tatăl meu plecat acasă deja de atâta vreme. Atunci o durere adâncă a străbătut totuși inima mea împietrită. Mi-am îngropat fața în mâini și am plâns cu amar. Mi-a mers ca atâtor bărbați tineri înaintea mea și după mine!

M-am simțit iar mânat din satul meu natal. La mormântul mamei mele am luat hotărârea că mă voi schimba eu și viața mea. Voiam să iau în serios această decizie, dar voiam să mă schimb prin propria mea putere; la Dumnezeu nu m-am gândit în treaba aceasta. Am acceptat de lucru într-o localitate mică. Chiar dacă mi-am organizat viața puțin altfel, eram, totuși, un client permanent într-o cârciumă. M-a atras în mod deosebit fata cârciumarului, cu care apoi curând m-am și logodit și m-am căsătorit. Moartea socrului meu mi-a adus dintr-odată o schimbare în viața exterioară: am devenit cârciumar; aceasta era exact după dorința mea. Acum aproape că nu mai trebuia să muncesc nimic și puteam totuși să beau și să joc după pofta inimii. Pentru că mijloacele financiare ale socrului meu fuseseră destul de bune, puteam să mă gândesc să-mi măresc cârciuma. Voiam să aduc viață în mica localitate. Întâi am construit o sală de dans, apoi am montat două piste de popice și în cele din urmă mi-am modificat casa în așa fel, că aveam două camere mari de cârciumi. În casa mea era o atmosferă veselă. Doar rar erau goale odăile mele de oaspeți. Oamenii din localitate spuneau că noul cârciumar va fi curând un om bogat. Numai de nu m-aș fi simțit atât de gol și de nefericit cu tot succesul meu! Când eram treaz, trebuia mereu să mă gândesc la mormântul din cimitirul liniștit al satului meu natal. Rugăciunile mamei mele plecată acasă mă urmăreau și-mi răpeau liniștea; aceasta mi-a devenit limpede mai târziu. Chiar și nevasta mea ajungea încetul cu încetul în aceeași dispoziție nefericită. Când într-o noapte de duminică spre luni am numărat banii încasați după un divertisment cu dans, mi se părea că ar fi intrat în cameră femeii palide și copiii flămânzi, pentru a mă acuza ca ispitor al tatălui lor. Era glasul conștiinței, care lucra iar în mine cu o asemenea putere. O teamă îngrozitoare a venit peste mine, am lăsat banii acolo și m-am grăbit la soția mea. „Nevastă”, am spus eu, „așa nu mai poate continua; dacă nu se schimbă ceva, înnebunesc. Îmi aduc aminte că mama mea a spus cândva, că dacă aș fi vreodată în viață foarte nefericit, atunci să mă duc la evlavioșii aceia

disprețuiți; ei ar ști o cale spre fericire.” Acest sfat al evlavioasei mele mame l-am și îndeplinit cu prima ocazie. Ceea ce mi s-a spus acolo m-a prins puternic și dacă încă nu fusesem nefericit, am devenit acum. Dar felul de viață încă nu mi l-am schimbat. Diavolul nu dă drumul unui om.

Au trecut mai multe luni de la noaptea aceea de spaimă și iar mi-am numărat odată banii în noaptea de duminică spre luni. Iar am pățit ca în acea noapte, iar am văzut în minte fețele acuzatoare înaintea mea. Am aruncat banii și m-am grăbit iar la soția mea. M-am năpustit în cameră cu strigătul tare: „Nevastă, acum chiar trebuie să se schimbe și se va schimba!” Nu eram în stare de ebrietate. În ultimele luni starea mea devenise mai bună. Încă în acea noapte mi-am sfărâmat firma cârciumii, am smuls pistele de popice și cu acestea mi-am închis pentru totdeauna afacerea. Aceasta era mult, dar încă nu era destul. În acea noapte am dat o luptă cumplită până am priceput că Isus îi primește pe păcătoși și că m-a primit și pe mine. Acesta a fost ceasul cel mai frumos al vieții mele. O fericire de nedescris mi-a umplut inima. Spre marea mea bucurie, curând după aceea nevasta mea a trăit aceeași experiență.

Între timp au trecut mulți ani. Am îmbătrânit și stau pe marginea gropii. Dacă privesc înapoi la anii pe care am putut să-i trăiesc după minunatul eveniment din acea noapte, atunci nu pot decât să mărturisesc cu lacrimi de bucurie în ochi: „Domnul m-a găsit într-un ținut pustiu, într-o singurătate plină de urlete înfricoșătoare; m-a înconjurat, m-a îngrijit și m-a păzit ca pe lumina ochilor Lui. Ca vulturul care își scutură cuibul, zboară deasupra puilor, își întinde aripile, mă ia și mă poartă pe penele Lui.” (Deuteronom 5,10-11).

Dragul meu prieten, n-are viața ta asemănare cu o oarecare parte a acestei biografii? Aici a fost întâi o perioadă de viață a bunelor intenții, care a fost scurtă; hotărârile s-au rupt ca firele de paie în fața batjocurii și a ademenirii unor calfe nelegiuite. Și astfel se ajunge în a doua perioadă, în cei șapte ani lungi de păcate evidente și de slujire a viciului, când conștiința părea să fie moartă, până a început să se trezească la mormântul mamei. Apoi, în al treilea rând a venit timpul unde slujirea lumii, băutul și jocul erau legate cu onorabilitate aparentă și spirit întreprinzător, când voia să realizeze ceva pe lume, dar pe lângă aceasta devenea tot mai nefericit în inima lui. Apoi a venit partea a patra, când Isus a început să ciocănească puternic la conștiința lui și în sfârșit a venit ceasul când acest bărbat s-a prăbușit cu pocăință, când a găsit har, când Isus și-a apucat prada, când a început viața nouă, veșnică. Atunci a existat o ruptură cu lumea și cu păcatul, atunci acest bărbat a fost spălat în sângele Mielului lui Dumnezeu și a devenit fericit. Aceasta a fost perioada a cincea.

În care perioadă trăiești tu acum?

Nr. 21

MORFINĂ

„Treziiți-vă cum se cuvine și nu păcătuiți! Pentru că unii nu au cunoștință de Dumnezeu.” (1 Corinteni 15,34)

Un om se zvârcolea în dureri îngrozitoare, se văita și striga: „Domnule doctor, dați-mi o injecție!” Prin morfină durerile dispar aproape momentan, nervii senzitivi sunt aneștizați, puterea intelectuală se învionează, ochii scânteiază ca în zilele sănătoase, starea sufletească devine veselă. După câteva ore dispare efectul injecției, durerile, tânguirile se întorc iar. Bolnavul a avut, într-adevăr, câteva ore bune, părea să se fi însănătoșit de durerile lui, dar era o amăgire. Cu cât injecția de morfină este repetată mai des, cu atât mai scurt va deveni timpul de efect. Cu timpul cantitatea trebuie mărită ca să mai aibă efect și atunci vine ziua când această morfină este o otrăvă primejdioasă. Cine s-a obișnuit odată cu ea, n-o mai poate lăsa,

oricât de serios ar fi avertizat acesta. Acest leac, care în aparență acționează așa de plăcut, distruge nu numai sănătatea trupească, ci și puterea intelectuală. Cine s-a obișnuit cu morfina, se distruge prin ea. Nervii lui se ruinează deplin, toate organele interne sunt slăbite. În plus, asemenea oameni își pierd puterea voinței; duhul lor devine incapabil să-L înțeleagă pe Dumnezeu și lucrurile veșnice; ei nu mai pot asimila Cuvântul lui Dumnezeu, nici să se roage; glasul conștiinței este înăbușit.

Ceea ce se petrece trupește prin morfină – pentru a amorți durerile, pentru a face existența plăcută pentru o scurtă vreme, aceasta face satan, marele amăgitor, cu nenumărați oameni în sens spiritual: **el îi obișnuiește cu folosirea mijloacelor de amorțire, pentru a-i ruina pentru totdeauna prin acestea.** Numărul și sortimentele unor asemenea anestezice sunt mari. Sigur că alcoolul, băutul sunt unele dintre cel mai puternice și mai eficiente mijloace ale lui satan, pentru a mâna multe suflete în iad și pentru a răspândi mizeria și nenorocirea. Dar cine crede că celelalte narcotice ar fi mai puțin de temut, acela se înșeală. Este adevărat: băutul amețește duhul și conștiința și îi face omului curaj pentru păcat; la beție ei fac răutăți pe care în stare trează n-ar fi îndrăznit să le facă. Dar satan are pentru oamenii, pentru care a se îmbăta este prea josnic, mijloace mai fine și mai respectabile, cu care le adoarme sufletul nemuritor: lumea și pofta ei! Fie că este vorba despre o sticlă de vin pe care o bei cu prietenii buni, fie de distracția duminicală cu joc de cărți și dans, fie de cititul romanelor, teatru, circ, - sunt mijloace de amorțire în mâna stăpânului acestei lumi. Oamenii spun că vor să se înveselească, să-și alunge plictiseala și grijile. Dar ce sunt, de fapt, **grijile?** Este viermele mistuitor al conștiinței, este conștientizarea golului și pustiul propriei inimi. Acestea trebuie anesteziate.

Acum câțiva ani, un birjar i-a strigat colegului său: „Da, când omul este trează, îl torturează conștiința!” La copiii lumii acesta este cazul mult mai mult decât bănuim în mod obișnuit. Când ești în cazarmă, în tren, în cârciumă, între oameni care vorbesc răsând și glumind despre o mie de lucruri banale, vesele sau rele, să fii sigur că acolo sunt din aceia pe care îi acuză conștiința, căroră le suspină inima. Printre sutele care stau în fiecare seară la teatru sau la circ, sunt mulți căroră Domnul le-a vorbit deja de multe ori despre pocăință și întoarcerea la Dumnezeu, despre pace și viața veșnică și care au și înțeles foarte bine lucrul acesta. Distracțiile, divertismentele seamănă cu zgomotul străzii, care acoperă cuvintele celor care vorbesc aproape de urechea noastră – glasul inimii și al conștiinței; stăpânul acestei lumi vrea ca glasul lui Dumnezeu să fie acoperit și sufocat.

Pentru aproape toți tinerii vine clipa când nu mai găsesc nici o satisfacție în lucrurile trecătoare. Ei simt deslușit: **nu sunt fericiți!** Unde să mă duc? Ce să fac? Mai trebuie să existe și altceva, ca să-mi aduc inima la pace. Acum începe satan să fie preocupat de posesia acestui suflet. Până acum el a păzit în pace ce era al lui ca „cel tare”, dar neliniștea inimii unui asemenea om dovedește că Isus, „Cel mai tare” este aproape. Satan vede că vechile mijloace de adormire nu mai au efect; omul este pe punctul să se trezească la o conștientizare limpede. Dacă asemenea suflete întreabă atunci: „Ce să fac? Cum să ajung la pace”, atunci învățători, tați și prieteni necredincioși răspund: „Muncește, fii harnic, fă-ți datoria până la capăt; și nouă ne-a mers odinioară așa!”

Acesta a fost chiar Isus, Cel care în zilele tinereții a bătut la ușa inimii, Cel care a stat în fața ușii ca să aducă fericire și pace; dar marele vrăjmaș a ținut ușa închisă și s-a răstit la omul care suspina: Taci și muncește! Astfel a trecut lungul lanț al zilelor de har ale acestei vieți, zi după zi, an după an și în cele din urmă, Mântuitorul care a bătut la ușă, a plecat întristat de acolo. Narcoticul a ajutat, iar satan a păstrat ce este al lui.

Sigur că în munca devotată și în îndeplinirea datoriei există o liniștire a inimii și binecuvântare divină. Dumnezeu a instituit munca deja în Paradis (Geneza 2,15), iar în Noul Testament este scris: „Cine nu vrea să lucreze, nici să nu mănânce” (2 Tesaloniceni 3,10). Cu toate acestea nu vei putea niciodată să-ți aduci sufletul nemuritor la odihnă și pace prin muncă și îndeplinirea loială a datoriei. Mii de femei și bărbați nobili s-au prăpădit muncind până pe

marginea mormântului – doar și-au adormit inima - - pacea n-au găsit-o niciodată în îndatoririle pământeste; ea se găsește numai la Isus.

Robia păcatului, pofta lumii, mândria virtuții îi țin pe oameni în amorțire. Ascultă ce spune Dumnezeu: „Deșteaptă-te tu, care dormi, scoală-te din morți și Hristos te va lumina” (Efeseni 5,14). Când înainte de operație cineva este adormit cu cloroform și mai târziu își vine în fire, el observă abia atunci că i s-a amputat mâna sau piciorul. Tot așa își vede și un om adevărata stare pierdută și munții vinei sale, abia când își vine în fire în lumina veșniciei. Din nenorocire există nenumărați oameni în viața cărora nu se realizează niciodată ce spune Cuvântul lui Dumnezeu: „Treziți-vă cum se cuvine!” Acestea sunt necesare: să vedem cum se cuvine veșnicia și timpul de acum în lumina limpede a realității, dragostea lui Dumnezeu așa cum se cuvine, propria inimă nerecunoscătoare s-o vedeam așa cum o vede Dumnezeu. Omul trebuie să se trezească din amorțeala monotoniei zilnice, să se întoarcă la Dumnezeu din slujirea păcatului și din egoism, să se smerească cu pocăință – atunci va fi ajutat. Vrei lucrul acesta? Dacă ai citit acest text, satan are pregătit pentru tine un nou narcotic: o distracție veselă, o carte interesantă, un drum la cârciumă sau la teatru. Dar acum, prietene, ascultă, ia o decizie, răzbate, caută un loc liniștit, aruncă-te la picioarele lui Isus, apucă prin credință harul lui Dumnezeu, mântuirea care curge din rănilor Fiului lui Dumnezeu pentru toți păcătoșii pierduți! Nu este o imagine, o pildă, nu, este o realitate adevărată că satan vrea să te țină în adormire și că trebuie să te trezești abia când este prea târziu.

În zona de lângă Bombay (India), „Turnurile tăcerii” constituie locul de veci al parsilor, un străvechi popor persan de pirolatri. În aceste turnuri deschise, vaste, ei aduc cadavrele celor decedați, ca o jertfă pentru vulturi. Aceștia din urmă așteaptă în stoluri prada obișnuită; ei se năpustesc acolo și în câteva ore nu mai rămân decât oasele roase. Atunci – așa am citit – a fost adus în turn un om aparent mort, care în ciugulitul vulturilor s-a trezit din narcoza lui. El și-a adunat toată puterea, s-a apărut și a fugit. Toți cei adormiți de pofta lumii sunt în primejdie să se trezească într-un loc al groazei. Dar atunci nu va mai fi nici o evadare. Patul morții multor oameni care au fost chemați de multe ori dar zadarnic, furnizează dovada zguduitoare.

Dumnezeu are pentru tine gânduri de har. El nu vrea ca tu să-ți recunoști adevărata stare ca un pierdut în locul de chin veșnic, ca bogatul în fața ușii căruia zăcuse sârmanul Lazăr. Dumnezeu vrea ca tu **acum** să-ți vii în fire și să apuci viața veșnică prin pocăință și credință.

Nr. 22

DE NESALVAT

„Căci grozav sunt chinuit în văpăia aceasta.” (Luca 16,24)

Vineri, 20 septembrie 1901, de dimineață la ora două, trenul rapid care merge din București (România) la Budapesta (Ungaria) a plecat din mica stație românească Balota. Atât trenul cât și traficul feroviar erau cu totul în ordine. Totul s-a desfășurat punctual și conform graficului. Imediat după aceea a venit în stație un tren petrolier cu 16 vagoane pline, fiecare conținând 10.000 de litri și curând și-a continuat drumul.

De la Balota, sectorul de cale ferată avea o înclinare mare. Trenul rapid mergea cu viteză prevăzută, de 35-40 km. pe oră, când deodată, frânarul ultimului vagon (trenul era compus dintr-un vagon de dormit și câte două vagoane de clasa I și a II-a) a auzit semnalele de alarmă ale trenului care venea din urmă în întunericul nopții. Se pare că frânele trenului petrolier cedaseră, iar greutatea colosală se rostogolea înainte cu o viteză nebună. Personalul trenului rapid n-a știut să-și explice semnalele de alarmă și în loc să meargă mai repede, a oprit trenul rapid pe drum deschis. Trenul petrolier care trebuia să parcurgă distanța dintre Balota și locul

accidentului în 62 de minute, a ajuns acolo în 8 minute și a intrat în trenul rapid cu o asemenea putere, încât ambele trenuri au fost literalmente sfărâmate. Numai locomotiva rapidului și ultimele două vagoane ale trenului petrolier au rămas aproape nevătămate.

Efectul ciocnirii a fost îngrozitor. Din 14 cisterne mari petrolul se scurgea peste trenul rapid și acest puhoi a fost aprins de locomotiva marfarului. Într-o clipă ambele trenuri și toată calea ferată până departe în jos au fost înconjurate de o mare de flăcări, din care răsunau strigăte sfâșietoare de ajutor și gemetele victimelor închise în vagoane. Inspectorul bucureștean al vagonului de dormit, Markovics și soția lui au reușit să se salveze ca printr-o minune din vagonul de dormit pe taluzul înalt al șinelor. Abia acolo au observat că fiica lor rămăsese în vagon. La salvare nu se puteau gândi. Fata a ars sub ochii părinților disperați. Frânarul ultimului vagon al marfarului s-a salvat printr-o săritură; tot așa au scăpat cu viață mecanicul și fochistul locomotivei decuplate. Aceste cinci persoane au fost singurele salvate; toți ceilalți, atât călătorii și personalul au pierit.

Strigătele de ajutor ale oamenilor care se văitau, n-au putut să aducă acolo nici un salvator. Doi bărbați care aproape că se salvaseră cu fuga din marea de foc, au pierit totuși în flăcări, pentru că picioarele lor au ajuns între niște grinzi, unde au rămas înțepeniți. Unul a fost milionarul Dinu din orașul Craiova. El l-a strigat în ajutor pe mecanicul de locomotivă și i-a oferit o sumă mare de bani dacă vine să-i reteze piciorul imobilizat, ca să-i fie salvată măcar viața. – El prefera să rămână în viață mutilat, decât să piară în flăcări cu două picioare. Dar vai, nici acest serviciu nu-i putea fi făcut; el era de nesalvat.

Aceeași soartă a avut și conductorul vagonului de dormit, Schwarz, care a fost și el înțepenit între bârne. El și-a înfipt unghiile așa de adânc în gâtul unui muncitor român, care trebuia să-l salveze, încât acesta a putut să fie salvat din mâinile nefericitului numai cu ajutorul altora, care au trebuit să folosească forța. Dar Schwarz a pierit în flăcări ca acel milionar. Și el a fost de nesalvat.

Printre multele și feluritele accidente de cale ferată, acesta este, într-adevăr, cel mai groaznic și de aceea este deosebit de zguduitor, pentru că nici o greșală, nici o omisiune, nici o dezordine sau neglijență n-au jucat vreun rol. Și nici oamenii care au pierit acolo n-au fost poate păcătoși deosebiți, nu, erau oameni respectabili, așa cum trăiesc în jurul nostru – muncesc, slujesc, își fac datoria și iau viața cu truda și povara ei, cu bucuriile și distracțiile ei așa cum vin.

Nu amintește acest milionar Dinu, care urcase nu cu mult înainte în compartimentul confortabil al trenului rapid, de bogatul despre care povestește Fiul lui Dumnezeu? (Luca 16,19-31.) Și acesta a fost un om foarte respectabil, care l-a numit pe Avraam „părintele” său, potrivit învățaturii religiei sale moștenite. Dar vai - el era, în ciuda întregii sale bogății, **un păcătos neîmpăcat cu Dumnezeu!** Domnul ne lasă să aruncăm o privire în nenorocirea îngrozitoare care l-a ajuns din urmă pe acest bărbat, când viața lui pământească a expirat brusc. În Locuința morților, în chinuri, acest nefericit se văita: „Sunt chinuit în văpaia aceasta!” Dumnezeu vrea să te păzească de această soartă îngrozitoare; ea este mult mai rea decât acel zguduitor accident de cale ferată.

Printre cei care au pierit în accidentul de la Balota, puteau să fi fost și creștini credincioși, adevărați copii ai lui Dumnezeu; nu știm lucrul acesta. Cine dintre ei a fost proprietatea lui Isus, s-a dus totuși, prin acest ceas temător, îngrozitor al unei asemenea morți, în Paradisul ceresc. Dar copiii lumii, neîmpăcați cu Dumnezeu, atât cei respectabili cât și cei vicioși, ei sunt de nesalvat când îi prinde moartea.

Nu cu plăcere, dar de multe ori vorbim despre destinul veșnic, grav și despre osânda tuturor acelor care mor în păcatele lor; căci referirea la iad **nu este evanghelia, vestea bună a păcii**. Dar cât de necesar este totuși să amintim mereu că această soartă este partea sigură a tuturor acelor care **sunt pierduți** și că există o vreme când evanghelia slăvită nu mai poate

fi auzită, nu mai poate fi acceptată, **când sufletul nu mai poate fi salvat**. – Câți n-au murit deja cu îngrozitorul cuvânt pe buze: „Prea târziu!”

Dragă prietene, când citești ziarul, afli ce se petrece pe globul pământesc, în această lume trecătoare. Citești despre accidente, despre ciumă și foamete, despre atrocitățile îngrozitoare pe care englezii le fac în Africa de Sus unui popor nefericit, loial, ai cărui femei și copii trebuie să moară cu miile. Pentru tine este ținută în toate aceste evenimente avertizarea lui Dumnezeu: scapă-ți sufletul!

Veșnicie,
În vremelnicie
Viu să luminezi!
Ce-i mic, mic să vezi,
Ce-i mare, mare să înfățișezi!
Serioasă veșnicie!

Nefericitul Dinu și-a oferit zadarnic răsplătirile; el n-a mai fost de salvat - dar tu, prietene, dacă încă n-ai fost pus în siguranță la inima lui Isus, **tu încă mai ești de salvat!** Dumnezeu vrea ca tu să fii salvat.

Pe tine nu te amenință potopul de foc al aceluia râu arzând de petrol; tu nu stai înțepenit cu picioarele între bârne și sfărâmaturi. Nu, pe tine te amenință acel potop de foc în care și-a găsit sfârșitul fără salvare, bogatul din evanghelie; inima ta este strâns legată în deșertăciunile lumii, în păcatele, înclinațiile, obiceiurile care-ți leagă sufletul, încât Salvatorul Isus nu te poate elibera și smulge din ele. Dar Isus dorește mult acest lucru, inima Lui îl dorește fierbinte. Îmbrățișează-L, cheamă Numele Lui! El o face mai bine decât acel muncitor român, care nu l-a putut smulge din flăcări pe sârmanul Schwarz. Isus te scapă de judecată, de pierzare. El te duce într-un loc de o așa deplină siguranță, încât deja aici, în acest timp poți să te lauzi plin de bucurie: **Sunt salvat!**

Nr. 23

FACEȚI CUNOȘTINȚĂ CU DUMNEZEU

„Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu.” (Ioan 17,3)

Într-o școală de surdo-muți s-a ținut examen. Prima întrebare a fost: „Cine a creat lumea?” Un băiat a scris răspunsul pe tablă: „La început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul!” (Geneza 1,1). Următoarea întrebare a fost; „De ce a venit Isus în lumea aceasta?” Același băiat a scris bucurat: „O, adevărat și cu totul vrednic de primit este cuvântul care zice: „Isus Hristos a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși.”” (1 Timotei 1,15.) În cele din urmă a fost întrebare: „De ce ești tu surdo-mut, în timp ce alții pot auzi și vorbi?” Atunci sârmanul a scris resemnat și consolant: „Da, Tată, Te laud pentru că așa ai găsit Tu cu cale!” (Matei 11,26.) Aceasta nu este ceva născocit, o așa-zisă istorioară cucernică pregătită, ci realitate.

Acest băiat surdo-mut n-avea gândurile arogante ale majorității oamenilor, care numără printre drepturile lor fundamentale să critice orice și să se plângă de orice nu le place. El era fericit pe drumul încercării pe care îl conducea Dumnezeu. El a învățat să-L cunoască pe Dumnezeu ca pe Creatorul, Mântuitorul și Tatăl în Hristos. Îl cunoști și tu pe Dumnezeu în felul acesta? Mai bine zis, Îl cunoști tu pe Dumnezeu? Am citit despre un bolnav de plămâni, incurabil, care a mers la un medic să-l consulte. Medicul i-a spus: „După felul bolii, mai aveți

cam trei luni de trăit, poate și ceva mai mult; **vă sfătuiesc să faceți cunoștință cu Dumnezeu!**" Sfatul a fost binecuvântat și i-a salvat bolnavului viața, nu cea pământească, ci cea veșnică. Eu acum chiar nu știu cât mai ai tu de trăit, dar te sfătuiesc: **fă cunoștință cu Dumnezeu**, care este Creatorul și Mântuitorul tău, ca să-L găsești în El pe **Totăl** tău.

Astăzi există mulți oameni care se numesc creștini și care L-au desființat pe Dumnezeuul atotputernic, cum cred ei. Asemenea nebuni existau deja în zilele lui David. „Nebunul zice în inima lui: ‚Nu este Dumnezeu’. S-au stricat oamenii, fac fapte urâte.” (Psalmul 14,1.) Aceasta este sentința lui Dumnezeu, care este adevăr. Oricât de priceput, de harnic, de econom, de curajos ar fi cineva, dacă spune în inima lui: „Nu este Dumnezeu”, atunci el este stricat și face fapte urâte, chiar dacă toate ziarele l-ar lauda și i s-ar face statui din aramă și piatră. Prietene, ascultă ce spune Dumnezeu, nu fi de acord cu nebunii care spun râzând și batjocorind: nu este Dumnezeu! ca să nu fii o urâciune înaintea lui Dumnezeu. Desigur, când ești sănătos și în siguranță, când ești în cârciumă sau într-un anturaj vesel, atunci curg vorbele de batjocură, de calomniere a lui Dumnezeu, ca apa de pe buze. Oare de ce nu se aude acest limbaj niciodată atunci când trupele mășăluiesc la luptă? Oare n-a strigat tare câte o gură de batjocoritor, la Dumnezeu după îndurare și har, când pe vapor, în furtună mare a răsunat strigătul: „Izbire în perspectivă!” Când Dumnezeu începe să predice, atunci omul devine conștient că el nu este decât țărână. Dumnezeu vorbește din când în când prin cutremure de pământ, ruperi de nori, tornade, astfel încât orașe și sate întregi strigă tremurând și disperând după har. Dar majorității oamenilor El li se descoperă prin bunătate și prin minunile căilor și lucrărilor Lui. Privește odată cu ochi deschiși soarele când răsare sau când apune, splendoarea strălucitoare a cerului! Minte ta, inima ta, conștiința ta îți mărturisesc: așa ceva numai Dumnezeu a putut să creeze.

Să privești cu venerație în sus la Dumnezeu și să admiri lucrările mâinilor Lui este ceva binecuvântat, este începutul oricărei înțelepciuni. Tu însuși ești o operă minunată a lui Dumnezeu; un suflet nemuritor locuiește în trupul tău muritor, minunat plâsmuit.

Desigur, a recunoaște puterea creatoare a lui Dumnezeu încă nu înseamnă pace pentru inima ta, nici mângâiere și putere. Dacă încă n-ai devenit un copil al lui Dumnezeu, atunci încă nu cunoști răspunsul la întrebarea: de unde vin? Încotro mă duc? Și în plus mai porți și poveri pe conștiință. Noi ne-am născut și am crescut ca păcătoși, ca vinovați. Lucrul acesta îl simte omul cu atât mai profund, cu cât recunoaște mai mult din măreția lui Dumnezeu. Poți tu să te scuturi de ceea ce ai făcut în viață? Mai ții minte lacrimile din ochii mamei tale, cum a plâns atunci când ai întristat-o profund? Răsfoiește înapoi în cartea vieții tale; acolo este notată pe toate paginile vina: nerecunoștință, duritate, amărăciune, imoralitate, neadevăr. Tu nu poți să ștergi nici măcar un singur cuvânt, nu poți să faci să nu existe lucrurile făptuite. Păcatul tău a devenit o parte din ființa ta, de nedespărțit. Oriunde mergi, îl iei cu tine. Fie că lucrezi multe sute de metri sub pământ, în mină sau că urci multe mii de metri la înălțime cu balonul – păcatul tău îl iei cu tine. Urci cu el pe cal, te bagi în pat cu el. Treci cu el prin viață, prin zilele tinereții, intri cu el în căsătorie, în bătrânețe, în moarte, în veșnicie – cu excepția faptului că găsești răscumpărare din blestemul păcatului. Lucrul acesta mulți ani nu l-ai simțit și nu te-ai gândit la el. În ceasul în care vei deveni conștient de el, o greutate enormă va începe să-ți apese inima, vei începe să suspini: o, nenorocitul de mine, cine mă va izbăvi? Atunci îți va răsună un Nume în ureche, pe care L-ai cunoscut și L-ai auzit din tinerețe – ți s-a părut așa de banal, așa de fără conținut, **Numele Isus**. Tu ai învățat numai cu capul, în cântări și proverbe, că Isus, Fiul lui Dumnezeu, a venit în lume ca să-i răscumpere pe păcătoși din blestemul și din pedeapsa vinei lor. Aceasta ți s-a părut așa de plictisitor, așa de inutil! O țigară bună și o povestire veselă sau chiar un portofel plin cu bani te-au atras mai mult decât toată Biblia. Poate ai fost bucuros când nu a trebuit să auzi nimic despre ea. Dar acum, când a căzut în inima ta o rază de lumină din veșnicie și conștiința ta a citit câte ceva din ce este notat de Dumnezeu despre viața ta în marele registru de datorii, se luminează în inima ta, că acest Isus ar putea fi realitate. Da, El este o persoană reală, prezentă, un **Mântuitor viu, un Îndurător**

care poate ceea ce nimeni nu poate: să ia vina, să șteargă păcatul, să spele petele, să-ți arunce faptele rele în marea îndurării, să te răscumpere din blestemul păcatului. De aceea a venit Isus; El este cu adevărat Răscumpărătorul tău. Apucă-L, crede în puterea sângelui Său, care a curs pentru tine pe cruce. Atunci Duhul Sfânt îți va deschide inima și ochii ca să te recunoști chiar tu un copil mult iubit și să poți striga de bucurie: **Dumnezeu este Tatăl meu!** Sunt pe veci un om binecuvântat și mult iubit! Prietene, **fă cunoștință cu Dumnezeu!** Deschide-ți Biblia! Nu-l compătimi pe acel băiat surdo-mut, care-L cunoaște pe Tatăl ca un copil al lui Dumnezeu. Dacă tu, cu simțurile tale sănătoase nu vezi peste tot lucrările Tatălui tău și nu poți cu vocea ta răsunătoare să-L lauzi pe Isus care te-a răscumpărat, dacă din inima ta și de pe buzele tale nu se înalță la Dumnezeu oricărui har rugăciuni de laudă și de mulțumire, **atunci tu ești de compătimit!**

Aceasta este viața veșnică, să-L cunoști pe Dumnezeu, care nu este numai Creatorul atotputernic, ci, de asemenea, L-a trimis pe Isus, Răscumpărătorul. Cine se recunoaște singur ca un păcătos pierdut, nerecunoscător, acela înțelege că are nevoie de răscumpărare. Atunci el Îl apucă pe Isus, Răscumpărătorul și Împăciuitorul și devine un copil împăcat al lui Dumnezeu, care privește cu încredere de copil în sus, la Tatăl său; **abia atunci a devenit un creștin adevărat.**

Vrei să înveți să-L cunoști pe Dumnezeu? Caută-L în Cuvântul lui Dumnezeu; citește Biblia! Dar n-o face ca oamenii care călătoresc prin țară cu trenul expres – ei nu învață să cunoască nimic din ce se află în această țară. Trebuie să rămâi în orașe și în sate, să urci munții, să intri în case și în ateliere. Nu goni repezit prin Biblie, oprește-te ca Dumnezeu să-ți poată vorbi; atunci vei învăța să-L cunoști pe Dumnezeu. El S-a descoperit în Hristos, despre Hristos mărturisește Sfânta Scriptură. Nu vei ajunge niciodată la capăt să cunoști slava, harul și adevărul lui Dumnezeu în fața lui Isus Hristos. Aici este o frumusețe nemărginită, o dragoste de nespus. O, te rog, fă cunoștință cu Dumnezeu; vei avea parte de aceasta: să fii bogat și fericit pentru timp și veșnicie!

Nr. 24

ÎN HAN

„Pentru că în casa de poposire nu mai era loc.” (Luca 2.7)

„Mai este loc.” (Luca 14.22)

N-a fost frumos în călătoria pe mare de la Ruegen la Bornholm. Micul vapor s-a legănat tare în sus și în joc, încoace și încolo, de aceea a fost mult rău de mare. În cele din urmă au văzut țărmlul înalt în fața lor; soarele apusese de mult când vaporeșul a intrat în portul Hamm de pe stâncosul țărml de nord din Bornholm. Cât s-au bucurat să simtă uscatul sub picioare, iar de acolo sus, de pe culme, îi saluta casa de oaspeți luminată, unde trebuia să fie loc pentru toată familia. Dar după ce au urcat culmea și au sperat să găsească odihnă, mâncare, băutură și pat, li s-a spus: nici un loc! Imposibil, nici un loc, nici un ungher! Trebuiau să plece mai departe. Aceasta a și făcut tatăl cu ai săi. În țara străină, unde nu înțelege limba, afară în întunericul nopții, obosiți și flămânzi – atunci au înțeles călătorii câte ceva din cuvintele Bibliei: „Pentru că în casa de poposire nu mai era loc”. În acea noapte, în Bornholm, într-un sat îndepărtat totuși a mai fost un adăpost pentru călători. Dar în casa de poposire din Betleem, Maria și Iosif au trebuit să pregătească un loc de odihnă într-un grajd, într-o iesle pentru Fiul lui Dumnezeu, care a venit pe acest pământ.

În casa de poposire din Betleem au putut să găsească loc tot felul de călători, din clase sociale distinse și din stările de jos; pentru Isus, în care dragostea lui Dumnezeu a venit la neamul omenesc pierdut, pentru Acela care a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut, pentru El n-a fost nici un loc.

Acel han din Betleem este o imagine și o pildă a inimii omului firesc; chiar și a inimii tale, prietene, dacă încă n-a devenit un templu al Duhului Sfânt și nici locuință a lui Dumnezeu. În inima omului este loc pentru orice. Multe dorințe, planuri și poftă ocupă locul și toate au acces. Chiar și pofta murdară are voie să intre și să-și răspândească murdăria. Pentru toate lucrurile acestei lumi este loc aici, pentru onoare și plăcere, pentru aur și bunuri, pentru dragoste și ură. Pentru înalta năzuință a minții omenești, să învețe, să știe să inventeze, să cucerească, pentru artă, pentru știință, pentru idealurile patriei și ale gloriei, pentru toate este loc. Numai pentru Unul nu este, **pentru Isus nu este, când bate, El, Lumina lumii, pentru a intra în acest han ca să fie preschimbat într-un templu al lui Dumnezeu în care locuiește pacea.**

„Pentru că n-a fost loc în casa de poposire a inimii tale, o, făptură omenească, pentru Isus, Mântuitorul și Salvatorul tău și de aceea te-ai dus la pierzare și ai plecat în veșnicie fără nădejde cu petele păcatului tău și cu poverile vinii tale!” Aceasta este inscripția de sub viața a nenumărați oameni.

Oare de ce ești trist, de ce îți lipsește inimii tale bucuria și buzelor tale cântările? De ce a luat-o viața ta în jos de când ai devenit om independent și responsabil? De ce a câștigat păcatul o asemenea putere, păcatul preferat care te-a legat cu funii, care te face nefericit? Vreau să-ți spun de ce: pentru că Isus, Eliberatorul, n-a găsit nici un loc în hanul inimii tale.

A fost semnificativ că în hanul din Betleem, printre atâția oaspeți n-a fost nimeni care în fața situației dificile a Mariei să cedeze camera, ca să se fi făcut loc pentru Isus. De obicei, oamenii sunt totuși miloși față de asemenea situații. Dar ciudat – pentru Domnul n-a fost milă. El a trebuit să suspine în inima Lui chiar și pe cruce: „Aștept să-i fie cuiva milă de mine, dar degeaba; aștept mângâietori și nu găsesc nici unul” (Psalmul 69,20 textual). Așa cum a fost la nașterea Domnului, așa a fost pe tot drumul Lui: pentru El n-a fost nici un loc pe lume. Domnul slavei a pășit disprețuit și neînțeleș printre șirurile de păcătoși, El, care a devenit sărac prin harul fără plată, ca noi să devenim bogați prin sărăcia Lui. Păsările au cuiburi și vulpile au vizuini, dar Fiul Omului n-avea unde să-și culce capul. Lasă să ți se aducă aminte, o, ființă omenească, ție, care ai atâtea pretenții, așa de multe nevoi, că Creatorul tău, când a venit pe pământ, n-a găsit loc să fie născut. El a găsit pe acest pământ o iesle, o cruce, un mormânt. Adu-ți aminte lucrul acesta când ești nemulțumit de locuință, de haine, de mâncare și de băutură! Când era pe patul morții, Maria Theresia, marea împărăteasă a Austriei, care avea așa de multe castele și bogății, fiul ei, împăratul Iosif i-a spus: „Mamă, stai așa de rău!” Atunci ea a răspuns: „Stau destul de bine pentru a muri.”

Isus a înfăptuit marea și minunata lucrare de răscumpărare, El S-a așezat la dreapta măririi lui Dumnezeu. Acolo este loc pentru El, acolo se pleacă înaintea Lui adorând, nenumăratele oștiri de îngeri, tot cerul este plin de slava Lui. Atunci El a făcut să răsune pe acest pământ, unde n-a fost loc pentru El și nici astăzi nu este loc, vestea: „Încă mai este loc, loc în slava lui Dumnezeu; și pentru tine este loc, iubită și sărmană făptură omenească fără pace!”

Fie că locuiești în palate sau în colibă, pe un vapor care se clatină sau oriunde altundeva, vine ceasul când nici pentru tine nu va mai fi loc în hanul acestui pământ, când vei fi și tu mulțumit cu patul tău ca să mori în el, fie că este o pernă de mătase sau o piatră tare, dar unde inima ta va dori să găsească locul unde este Isus. Ce îngrozitor ar fi atunci, dacă în pragul veșniciei ar trebui să răsune în întâmpinarea ta cuvântul: „Pentru tine nu este loc în Casa Tatălui, a lui Dumnezeu! Tu trebuie să stai afară, în noaptea veșnică, în întuneric, în chin; Acolo este loc pentru tine după propria hotărâre a vieții tale.” Acest han îngrozitor nu vei mai putea atunci să-l părăsești niciodată, niciodată. – Prietene, dacă ai fi văzut vreun om care să

audă la poarta veșniciei mesajul: „Nici un loc pentru tine!”, te-ai gândi la lucrurile care sunt spre pacea ta.

Dar permite să ți se arate moartea unui om în inima căruia Isus a găsit loc și pentru care Isus a pregătit un loc în Casa Tatălui Său. Medicul a venit să vadă de el și a părăsit camera fără să spună nimic după ce a văzut simptomele. Cu toate acestea, bolnavul a observat că doctorul a șoptit ceva îngrijitorului în pragul ușii. „Ce v-a șoptit doctorul?” a întrebat bolnavul. „A spus că nu veți mai trăi decât o jumătate de oră.” La acest răspuns, creștinul muribund a spus: „Așa deci! Atunci veniți să mă ajutați să ies din pat și să mă pun pe genunchi; apoi vreau să mai folosesc acest timp ca să vorbesc cu Dumnezeu și să-L rog stăruitor pentru mântuirea unei lumi pierdute!” Și așa s-a petrecut. Acest copil al lui Dumnezeu a ieșit rugându-se pe genunchi din hanul acestui timp, și a intrat în Casa Tatălui. Acolo era loc pentru el pentru totdeauna.

Nr. 25

POMUL DE CRĂCIUN GOLĂȘ

„Dacă ei ar fi fost înțelepți ca să înțeleagă aceasta, ar fi cugetat la sfârșitul lor de la urmă.” (Deuteronom 32,29)

În primele zile ale noului an se văd peste tot pomii de Crăciun uscați, deveniți golași, stând într-un colț în casă sau în beci. Numai scurt timp, apoi sunt tăiați mărunț și aruncați în foc. Acesta este mersul lumii. Întâi brazii sunt luați din pădure, unde au înverzit și au crescut în liniște; vapoare întregi cu încărcătură de brazi sunt aduse anual din Suedia în Germania și multe vagoane de cale ferată duc miile de pomi de Crăciun din pădurile provinciilor noastre estice, în marile orașe. Pomul este cumpărat la piață cu bucurie entuziastă, dus acasă, împodobit, garnisit cu lumânări. Este ceva deosebit cu el pentru copiii germani. Primele mele lacrimi de dor de acasă le-am plâns în seara de Crăciun în camera de gardă. A fost prima dată în viață că eram fără părinți și fără pom de Crăciun.

Cu anii am învățat să înțeleg predica mută pe care o țineau pomii de Crăciun puși deoparte, destinați focului. Ei seamănă cu multe făpturi omenești sărmene, care după o scurtă strălucire amăgitoare devin uscați și golași, numai buni pentru foc. În amintirea mea este un bărbat tânăr, fiul unor părinți foarte respectați, foarte talentat, sănătos și iscusit. Așa părea, că va ieși ceva bun din el. Dar apoi a venit puterea păcatului peste această viață, prin ademenirea de către camarazi imorali și a mers pe calea fiului risipitor. Ce vesel, ce exuberant vorbea el pe atunci despre murdăria păcatului în care se bălăcea! Au trecut câțiva ani și atunci viața și moartea lui și nădejdea părinților lui au fost distruse. Cu rușine și cu datorii a părăsit patria și a plecat în Indiile Olandeze pentru a începe acolo o viață nouă în armata colonială. Dar acolo a găsit iar ceea ce părăsise aici: prieteni nelegiuți, păcate și ispite. Tânăra viață era lipsită de podoaba nădejzii și a strălucirii; stătea acolo într-un ungher îndepărtat ca un pom de Crăciun golaș; mai câțiva ani și apoi a venit vestea morții și mă tem ca acest pom golaș să nu fi fost aruncat în focul veșnic, cu toate că mesajul harului lui Dumnezeu a ajuns la inima lui în zilele de nenorocire și de rușine.

Această pagină va depune mărturie despre ceea ce fac oamenii care strică prețioasa viață a unui om, pentru că așa le face plăcere lor, s-o atragă în capcanele păcatului lor. Ei fac cu ea ceea ce fac oamenii care doboară pomul pentru Crăciun. Acela este tăiat, jefuit de rădăcini, ca să-i încânte pe alții pentru un timp scurt. Zorzoanele, luminile strălucind așa de vesel, amăgesc; pomul simte deja în toate mădularele moartea; pe dinafară verde, pe dinăuntru murind, iar apoi matur pentru foc. – Ce imagine a păcătoșilor și a păcătoaselor în pofta lor

scurtă cu atâta zbucium lăuntric! Câți dintre ei, care strălucesc aparent în exuberanța vieții, nu simt profund că sunt pe drumul spre veșnica pierzare!

Când se apropie anotimpul primăverii, păsările cântătoare pornesc peste Marea Mediterană spre nord. Obosite de zborul lung, cad în roiuri mari pe coasta Italiei și a Siciliei ca să se odihnească. Atunci oamenii se grăbesc într-acolo, le prind și le omoară cu miile. De ce? Pentru că aceste păsările sunt o delicată pe mesele gurmanzilor din Europa; cu păsărelele prinse se câștigă bani. Ce-i pasă omului că aceste vietăți trebuie să cânte în pădure sau pe câmp în cinstea lui Dumnezeu?! Se și spune despre aceste păsările: **au căzut pentru că alții au vrut să-și facă pofta cu ele**. Înmiit trece acest strigăt de durere în viață pe lângă noi – ah, există fapte mai serioase și plângeri mai profunde decât cele pentru acele păsările. Un asemenea strigăt de durere vine din spitale și din ospicii, din închisori și din casele rușinii.

Iată bărbatul tânăr care este îmbătat pentru prima dată. Acum tovarășii lui de petrecere au satisfacția că el a fost tras în jos în păcatul evident, în care trăiau ei înșiși. El avea datoria să învețe, ba chiar trebuia să învețe să bea – ca părinții lui să piardă un fiu plin de speranțe, ca o viață foarte talentată să fie călcată în noroi – cui îi pasă de ea?

Este Unul căruia Îi pasă, Cel care a creat această viață prețioasă după chipul lui Dumnezeu, care a avut pentru acest om o cale a mântuirii, o cale a păcii și gânduri de dragoste și cuvintele vieții veșnice.

Prietene, Dumnezeu îți spune că în inima Lui sunt pentru tine hotărâri de har minunate, de neînțelese. Tu trebuie să vii la Isus și să fii tămăduit de petele păcatului tău; în viața aceasta fugară tu trebuie să devii prin har un pom al lui Dumnezeu, săditi lângă un izvor de apă. Trebuie să aduci rod pentru Domnul, trebuie să fii fericit în desfătare și bucurie entuziastă aici pe pământ și pe veci în slava lui Dumnezeu – nu este acesta un lucru mare? Atât de mult ești iubit; dar nu numai tu: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca **oricine** crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” Toți prietenii tăi, subordonații tăi, frații tăi, toți cei care muncesc și slujesc cu tine sau pentru tine. Orice viață omenească este așa de prețioasă înaintea lui Dumnezeu, evaluată prin sângele Fiului lui Dumnezeu.

Ce va face Dumnezeu, Judecătorul sfânt, cu oamenii care au doborât, au distrus pentru timp și veșnicie asemenea vieți prețioase, pentru că au vrut să se desfete în păcatul lor? Ce fel de fapte sunt acestea? N-a fost o floare cea care a fost ruptă de dragul parfumului ei dulce, nu o căprioară pe care a ucis-o vânătorul pentru a obține carnea, nu, a fost **o faptură omenească, a cărei viață a fost frântă**, pentru că un om a vrut să aibă o plăcere pentru scurt timp.

Câte o fată a fost transformată în prostituată pentru că l-a iubit pe bărbatul acela și a avut încredere în el, dar care doar a simulat dragoste, pentru a ajunge la ținta poftii lui. Apoi a lăsat-o neajutorată în lume și nu s-a mâhnit când ea l-a rugat cu lacrimi să-i rămână fidel. Chiar există bărbați în care sunt distruse toate noțiunile de dreptate, onoare, moralitate prin pofta cărnii. În cerul lor de prieteni batjocoresc fără rușine inocența înșelată și râd de ceasul în care au furat unei scumpe fapte omenești comoara vieții ei. Din nenorocire nu există nici o lege pe pământ care să-i judece pe cei mai primejdioși și mai ordinari dintre toți escrocii. Mai târziu se căsătoresc și ocupă un loc ca bogați și onorați! Dar Dumnezeu este aici, Cel care va aduce la lumină lucrul ascuns; ceea ce au șoptit în cămăruțe asemenea înșelători fără inimă, aceea se va striga de pe acoperișuri. Va veni ziua judecății, marea zi a socotelii. Dacă acum amintirile din conștiința unui asemenea bărbat nu pot ajunge la odihnă ca un vierme care roade – **Dumnezeu este Cel care cheamă**. Dumnezeu are îndurare cu cei dezonozați, cu cei căzuți, chiar și cu cei împovărați de vină. El vrea să se îndure de toți, de ispitiți și de ispitori.

„Dacă ei ar fi fost înțelepți ca să înțeleagă aceasta, ar fi cugetat la sfârșitul lor de la urmă.” **De la urmă?** După ce zilele tinereții au trecut, când viața devine serioasă, atunci află că: „Ce seamănă omul, aceea și culege”. Dumnezeu o spune și este adevărat. Nu te ajută la nimic, bătrâne, dacă te prefaci că ai mai fi tânăr. Părul tău cărunt pedepsește istorisirile tale vesele

mințite; în inima ta este cuibărită jalea, în urma ta a rămas vină, ani iroșiți, plăcere scursă – și înaintea ta? Am fost odată împreună cu un asemenea bătrân vesel, spumegând ca în puterea tinereții în ciuda celor 70 de ani ai săi. După câteva zile a venit vestea că s-a spânzurat! Disperat și un sinucigaș în ciuda celor 70 de ani și a părului cărunt.

„Adu-ți aminte de Făcătorul tău în zilele tinereții tale, până nu vin zilele cele rele și până nu se apropie anii când vei zice: „Nu găsesc nici o plăcere în ei’.” (Eclesiastul 12,1.) Morile lui Dumnezeu macină încet, dar mărunț. Cunoști acest proverb? Acesta va fi sfârșitul de la urmă, că te vei recunoaște pe tine însuși cu multă suferință încă o dată în căile păcătoase ale propriilor tăi copii. Și atunci va fi sfârșitul de la urmă, că va trebui să mori, să pleci în veșnicie, singur, fără prieteni, fără Mântuitor, fără nădejde.

Sudoarea rece de pe fruntea ta și înaintea ta toate faptele tale și cerul închis, iar conștiința ta îți mărturisește: mergi la judecată! Prietene, povestea despre pomii de Crăciun golași este gravă – fă-te înțelept, auzi-o și înțelege-o! Harul lui Dumnezeu cheamă la pocăință, la reînnoirea vieții, la mântuire.

Nr. 26

PE CÂMPUL DE LUPTĂ

„Alții au fost încercați prin batjocuri și biciuiri, ba încă și lanțuri și închisoare; au fost uciși cu pietre, au fost tăiați cu fierăstrăul, au fost ispitiți, au murit uciși de sabie, au pribegit în piei de oaie, în piei de capră, lipsiți, necăjiți, chinuți (ei, de care lumea nu era vrednică), rătăcind în pustii și în munți și în peșteri și în crăpăturile pământului.” (Evrei 11,336-38)

Pentru Napoleon I, viața unui om nu avea nici o valoare. Pentru a câștiga o victorie, pentru a cuceri o țară, câmpul de luptă era acoperit cu morți și muribunzi ca și cu frunze de toamnă. Se povestește că în ziua de după lupta de la Borodino, din 8 septembrie 1812, el ar fi călărit peste câmpul de luptă pe care zăceau 80.000 de morți și răniți. La strigătele de disperare ale unui rănit, care a fost călcat de un cal, Napoleon ar fi spus rece: „Totuși, ce dureri poate suporta un om!” Dar despre faptul că el însuși vărsase tot acest sânge pentru a împlini planurile ambiției sale, despre aceasta nu vorbea conștiința lui.

Durerea, suferința care au fost adunate pe acel câmp de luptă, cel mai sângeros dintre toate câmpurile de luptă ale timpului modern, întrec închipuirile noastre. Numai cu o adâncă emoție a inimii se pot citi și percepe povestirile martorilor oculari, ca despre nefericiții răniți care au fost aduși în sate și în zilele următoare au fost arși sute în casele de lemn.

Pentru cine a fost vărsat tot acest sânge? Pentru cine au fost îndurate toate aceste suferințe? Armatele lui Napoleon n-au luptat pentru apărarea patriei lor într-un război drept; sângele lor n-a curs ca să apere tronul și vatra cu dragoste și credincioșie – nu, tot acest sânge a curs pentru un om egoist, fără inimă, care a avut pentru scurt timp puterea în mâinile lui.

Foarte puțini dintre noi știu, că noi tocmai am trăit o altă mare bătălie cu multe mii de victime, al căror sânge a curs pentru un Domn și Stăpân mai bun. Cam la cincisprezece mii se estimează numărul băștinașilor chinezi creștini care și-au dat viața sub tortură și chin în răscoala boxerilor ca adevărați martiri, **martori de sânge** ai lui Isus Hristos. Este o mare minciună a lui satan cea care a găsit crezare docilă în creștinătatea de nume laicizată, fără credință, că băștinașii creștini din China ar fi aproape toți ipociți, care ar fi acceptat creștinismul pentru bani sau pentru alte avantaje. Dimpotrivă. Este dovedit că în această

prigonire îngrozitoare, numărul tăgăduitorilor apostatați nu se ridică nici la două procente dintre aceia care au rămas credincioși până la moarte Domnului și Mântuitorului lor.

Acești creștini care au îndurat cu bucurie răpirea bunurilor lor, distrugerea caselor lor, au văzut cum copiii lor, nevestele lor au fost omorâți în chinuri. Mulți dintre cei cărora li s-au tăiat mâinile și picioarele, ba chiar li s-a tras pielea de pe corp de vii, au rămas credincioși în chinul lor Fiului lui Dumnezeu, care a mers la moarte pentru ei, dar și El a fost credincios față de ei și i-a purtat cu putere dumnezeiască prin toate suferințele până în slava lui Dumnezeu, unde ei îi mulțumesc acum în fericire și pace. Ei au biruit prin sângele Mielului; noi îi considerăm preafericiți. Mesagerii lui satan, schingiuitorii lor au avut putere să omoare, să chinuiască scumpii copii ai lui Dumnezeu – **dar aceștia au avut o putere mai mare, ei au avut putere să sufere și să moară pentru Isus.** Istoria Bisericii lui Dumnezeu a devenit mai bogată cu o filă de glorie.

Despre această ceată de eroi a adepților lui Isus vorbesc creștinii de nume superficiali în spatele paharului de vin și de bere, ca și când aceasta n-ar fi nimic.

Un inginer minier german, care acum doi ani a călătorit prin provincia Shantung, a povestit chiar el, că slujitorul lui chinez a venit într-o zi la el cu întrebarea: „Domnule, am auzi mereu în bisericile caselor misionare unde am înnoptat, minunata învățătură despre Isus, care a murit pentru noi, oamenii și care a înviat din morți. Este adevărat lucrul acesta?” Atunci, inginerul de mină i-a răspuns chinezului: **„Da, este adevărat - dar să nu vorbim despre lucrul acesta!”**

Dragă prietene, ești și tu un creștin – care mai bine nu vorbește despre Isus, Fiul lui Dumnezeu, pentru că este prea incomod, prea stânjenitor? Lucrul acesta strică cheful, aduce neliniște, stânjenește căile păcatului, pretinde întoarcere la Dumnezeu – **și tocmai aceasta nu se vrea.**

O, îți spun că nu te ajută cu nimic dacă nu vrei să vorbești despre adevărul mare și fericit, că Fiul lui Dumnezeu, în dragostea Lui de nespus a venit din cer pentru a muri pe cruce pentru noi. Nu te ajută cu nimic, pentru că Dumnezeu vorbește despre aceasta, conștiința ta vorbește despre aceasta. Toată veșnicia va vorbi despre ceea ce a îndurat pe cruce Isus, Mielul lui Dumnezeu, despre ce a înfăptuit pentru a face copii ai lui Dumnezeu din păcătoși pierduți. Sfinții lui Dumnezeu vor slăvi Mielul înjunghiat în cântări de laudă care nu vor avea niciodată sfârșit. Cei pierduți, din locul de chin, vor recunoaște: „Dragostea lui Dumnezeu s-a jertfit pentru mine, dar eu am disprețuit lucrul acesta.” Această veste mare a dragostei lui Dumnezeu te urmează, dacă tu ai vrea să te oprești pe drumul tău, ca harul lui Dumnezeu să biruiască inima ta egoistă și rea, ca viața ta să fie spălată de blestemul păcatului și să găsești viața veșnică.

Oare vei rămâne în vechea ta stare?

Lumea își laudă eroii și îi încununează cu lauri – și acestea li se cuvin. Cinste aceluia care-și varsă cu credincioșie sângele pentru patrie! Eroii lui Isus, care au suferit și au murit pentru Unul mai mare, n-au fost încununați aici pe pământ, dar acolo sus vor obține o cunună veșnică. Domnul și Împăratul Isus îi va întâmpina și îi va răsplăti înmiit pentru orice suspin, pentru orice ocară, orice suferință pe care au purtat-o aici de dragul Lui.

În acele zile de prigoană, o soție de misionar a trimis înainte să fie omorâtă, un bilet scris cu creionul la acei copii ai ei care fuseseră salvați. Misionarul și soția lui aveau cu ei o fiică. Acestui copil flămând i-a tăiat un boxer întâi mâna sub ochii părinților și apoi l-a omorât. După aceea au fost omorâți ambii părinți. Pe bilet era scris ultimul cuvânt al mamei: „Copii, amintiți-vă că ultimul meu mesaj către voi este: dați-I lui Isus inimile voastre!”

O familie de misionari fusese omorâtă. Copilul lor cel mai mare, un băiat de unsprezece ani, se afla în Anglia. A fost luat de la școală. Încet, menajându-l, i s-a comunicat vestea groazei. Ca încremenit, cu fața palidă de moarte, copilul a aflat că iubiții lui părinți și frați nu mai sunt în viață. Timp de trei zile nu s-a auzit nici un sunet din gura lui. Ca amorțit de un șoc

îngrozitor, copilul a mers încoace și încolo. Apoi băiatul a rostit primul cuvânt și lacrimile au țâșnit din ochii lui: „Când voi fi mare, voi merge acolo unde tatăl meu, mama mea și frații mei au fost omorâți.”

Cine poate enumera toate acele exemple de curaj al credinței și bucurie a morții ale acelor creștini chinezi, care în zilele lor tinere s-au dus la moarte pentru Domnul. Dacă de o parte se descoperă toată sălbăticia și cruzimea în torturare și în chinuit lent până la moarte, atunci și Domnul de cealaltă parte, i-a ajutat cu puterea Lui pe acești frați și surori din poporul chinez și le-a dat o biruință victorioasă potrivit bogăției puterii și îndurării Lui.²

Dar tu, care citești aceasta, te întreb: Ce este pentru tine Domnul, Cel pentru care au mers la moarte acei martori devotați? Ce înseamnă pentru tine Isus, Fiul lui Dumnezeu? Ce înseamnă pentru tine credința creștină și Biblia?

Nr. 27

CETATEA INTERZISĂ³

„Nimic întinat nu va intra în ea, nimeni care trăiește în spurcăciune și minciună. Ci numai cei scriși în cartea vieții Mielului.” (Apocalipsa 21,27)

În mijlocul Beijingului, înconjurată de ziduri înalte încununată de creneluri construite din cărămizi galbene, strălucitoare, este situată „cetatea interzisă”, cu cele 200 de palate ale ei, cu lacuri și munți artificiali în parcurile întinse, cu templele ei, ale căror acoperișuri sunt aurite. Este reședința împăratului chinez. Nici un neautorizat nu avea voie să intre în cetatea interzisă, ale cărei porți și turnuri sunt păzite de arcași. În interiorul palatelor se strecoară cu pași de neuzit slujitorii palatului și eunucii îmbrăcați cu haine de mătase, iar în încăperile interioare locuiesc femeile împăratului, care se gâtesc zilnic cu aur și giuvaere, cu haine multicolore pentru unul pe care n-au voie să-l vadă aproape niciodată, pentru „capul de aur al lumii”, pentru „fiul cerului”, așa cum se intitulează împăratul chinez. Împăratul merge aproape zilnic într-un alai magnific în unul din multele temple ale cetății interzise, pentru a aduce o jertfă dumnezeului grindinei sau al zăpezii sau celui al fertilității sau al vieții lungi. Dar odată pe an îi aduce jertfă în „templul cerului” marelui Shang-ti, celui care este dumnezeul peste toți dumnezeii, al cărui singur mare preot pe pământ, locțiitorul vizibil este împăratul chinez. În mijlocul unei piețe înfrumusețată prin străvechea artă a grădinăritului a poporului chinez se înalță „templul cerului”, locul cel mai sfânt al cetății interzise. Acolo sus, la altarul măreț, stătea împăratul chinez ca mare preot al lumii, pentru a jertfi vaca albă celui mai înalt dumnezeu, în timp ce toți participanții zăceau cu fața la pământ în profundă venerație și o muzică plăcută însoțea rugăciunea „capului de aur” al tuturor popoarelor. – Dar dacă: seceta, războiul, foametea și ciuma fac poporul să piară, atunci fiul cerului leapădă îmbrăcămintea galbenă de mătase țesută cu chipuri de balaur și se îmbracă într-o cămașă aspră de păr de capră, se apleacă de trei ori, atinge cu fruntea de nouă ori pământul și se roagă următoarea rugăciune:

„Eu, slujitorul cerului, care este așezat deasupra oamenilor, care este răspunzător pentru ordinea lumii și pentru liniștea popoarelor, îmi plec capul cu adâncă smerenie și-mi mărturisesc păcatele și faptele rele. Mărturisesc că inima cerului este îndurare și dragoste, dar eu mă scufund zilnic tot mai mult în păcat și vină. Îmi cercetez viața și lăuntrul tremurând și cu teamă. S-au cuibărit în inima mea mândria și lăcomia? Am devenit delăsător în

² Frazele de mai sus sunt preluate din scrierea „Din cetatea interzisă” de Voskamp.

³ Cu utilizarea parțială a scrierii „Din cetatea interzisă” de Voskamp.

administrarea împărăției? Am fost părtinitor când am avut de pedepsit și de răsplătit? Am forțat poporul la bir pentru a construi palate? Mi-am închis urechea la plângerile celor năpăstuiți? L-am lăsat pe cel fără vină să sufere împreună cu cel vinovat și am îngăduit ca mii de oameni să fie uciși la granițe, numai pentru ca ofițerii mei să obțină un semn al favorii mele împărătești? Sunt în mine păcate și nedreptate pe care numai tu le cunoști și care sunt ascunse ochilor mei? Dă-mi harul autoreînnoirii! Îndepărtează plaga de la poporul meu! Privește la nenumărații nevinovați, care suferă din cauza păcatului meu! Cruță-ne de pedepse mai îndepărtate! Îndură-te de noi! Aduc înaintea feței tale această rugămintă a mea cu adâncă venerație.”

Împăratul avea astfel zilnic de a se arunca la pământ și de a aduce jertfă și de a se închina: cerului și pământului, soarelui și lunii, străbunilor casei sale și celor 243 de împărați care au domnit peste China, zeilor: norilor, vântului, ploii, tunetului și fulgerului, zeilor celor mai înalți cinci munți, celor mai mari patru lacuri și celor mai mari patru râuri ale țării sale. – Dacă se ruga cerului, atunci îmbrăca o haină albastră; dacă se ruga soarelui, atunci era îmbrăcat într-o haină roșie ca flăcările; dacă se ruga lunii, atunci purta o haină albă mată. Toate acestea sunt reglementate până în cele mai mici amănunte pentru acela care, după o expresie, „nu trebuie decât să-și scuture hainele pentru a ține lumea în orânduială” și care prin împiedicarea ceremoniilor iscă tulburări în popor, în natură, printre astre.

Astfel a fost în „cetatea interzisă” până când trupele puterilor europene și ale japonezilor au cucerit Beijingul în zilele răscoalei boxerilor. Atunci curtea împărătească a fugit din cetatea interzisă prin galerii tainice în zorii zilei de 15 august 1900. În grabă foarte mare au fost adunate sigiliile împărăției, bijuteriile și câteva haine. Ce spaimă a năpădit poporul din cele 200 de palate! Au crezut tare în victoria propriilor trupe, s-au încrezut în invincibilitatea boxerilor, care în atac vor târî cu ei tot poporul, au sperat în ajutorul zeilor până când grenadele armatelor aliate au vâjâit în „cetatea interzisă”. Atunci groaza i-a apucat subit pe locuitori. Au căutat scăparea prin fugă. Îmbrăcată ca o țarancă chineză obișnuită, în halat de în albastru, cu părul nepieptănat, așa a plecat împărăteasa văduvă de acolo. Împreună cu ea a plecat împăratul. Și când câteva ore mai târziu trupele au pătruns în palate și în temple, au găsit „cetatea interzisă” părăsită. Ce comori erau îngrămădite acolo: idoli de aur, cești din piatră nobilă, coliere de perle, toate comorile tributului pe care le-au adus acolo laolaltă populațiile străine în decurs de secole și de milenii, toate darurile prețioase ale domnitorilor străini. Mareșalul german și-a făcut intrarea puțin după aceea; comanda supremă peste trupele europene și japoneze a luat în stăpânire cetatea interzisă. Acum curtea împărătească s-a întors în Beijing, cetatea interzisă este curățată și restabilită, porțile sunt din nou închise și păzite. Dar nu va dura mult și atunci vor trebui să se deschidă, așa cum toată China va trebui să se deschidă în fața puterii evangheliei, care vrea să-și facă intrarea în cea mai mare împărăție a pământului.

Minunate sunt aceste parabole și imagini pe care le conține această „cetate interzisă” din Beijing despre lucrurile veșnice și cerești. Oare nu există o cetate a lui Dumnezeu unde nu are voie să intre nimic întinat sau josnic, nimic care este o spurcăciune, care iubește și trăiește în minciună?

Cerul și slava lui și privitul tronului lui Dumnezeu au fost interzise pentru totdeauna pentru toți locuitorii pământului, pentru neamul omenesc născut și pierdut în păcate. Această „cetate interzisă” n-a putut s-o deschidă nici o putere a lumii, nici cu forța, nici prin aducerea de jertfe sau virtuți. Atunci S-a sculat Fiul lui Dumnezeu, a venit din ceruri, a luat păcatul lumii pe capul Său nevinovat, a mers ca Mielul fără pată pe drumul crucii de la Golgota, a suferit și a murit în judecata dreaptă a lui Dumnezeu, ca marele Chezaș al unei lumi pierdute și a coborât în groapă.

Dar Prințul vieții nu putea să rămână în moarte. Sculat din moarte prin slava Tatălui, El a înviat din morți și a intrat o dată pentru totdeauna cu propriul Său sângele în Locul prea sfânt al lui Dumnezeu, ca adevăratul și singurul Mare Preot (Evrei 9,12), în templul cerului, pentru

a Se înfățișa acolo pentru ai Săi, marele Împăciuitor, Domnul slavei. Acum cerul este deschis pentru păcătoșii pierduți, pentru vinovați, când se încred crezând în lucrarea de pe Golgota. Prin stropirea cu sângele Mielului lui Dumnezeu, adevărații creștini au primit spălare și iertare. Ei au devenit copii și moștenitori în cetatea lui Dumnezeu; Isus le-a pregătit un loc și o moștenire în Casa Tatălui. În cetatea lui Dumnezeu sunt mai mult de 200 de palate; Dumnezeu fie lăudat pentru aceasta! Toți copiii lui Dumnezeu vor trona acolo în slavă, iar Numele Lui va fi pe frunțile lor.

Dar oamenii neîntorși la Dumnezeu, copiii lumii, vor fi afară; o prăpastie de netrecut îi va despărți de cetatea în care este tronul lui Dumnezeu și al Mielului.

De ce? Au fost prea răi? A fost vina lor prea mare? Nu, ei n-au putut să intre din cauza necredinței lor. Dar tu? Oare slava lui Dumnezeu să fie și pentru tine pe veci o cetate interzisă? Nu aceasta este voința harului lui Dumnezeu. Vino cu mărturisirea păcatului tău la Fiul înviat al lui Dumnezeu! Vino cu pocăință, întoarce-te și vei fi scris în cartea vieții Mielului și vei găsi intrare liberă în cetatea cerească!

Nr. 28

CUNOAȘTEȚI NIȘTE CREȘTINI?

„Ferice de poporul care cunoaște strigătul de bucurie! Ei umblă în lumina feței Tale, Doamne! Ei se bucură toată ziua în Numele Tău și se înalță în dreptatea Ta.”
(Psalmul 89,15,16)

Cunoașteți niște creștini? Ce întrebare ciudată! Doar suntem cu toții creștini. Nu, prietene, **ne numim** toți creștini, dar **nu suntem** toți creștini. **Cine este un creștin adevărat?** Acela care prin credința în Isus, Fiul lui Dumnezeu, a găsit iertarea întregii sale vini și pacea cu Dumnezeu. Oare nu li se spune celor care se numesc creștini, dar căroră nu le pasă de Dumnezeu și de veșnicie: „Trebuie să vii la Isus, ca povara păcatelor tale să fie luată de pe conștiința ta” și atunci obținem răspunsul: „Știți, religia mea este: fă ce este drept și nu te teme de nimeni!” Dacă privim mai îndeaproape în viața acestor oameni, observăm în majoritatea cazurilor că nu fac „ce este drept”. Mulți au șters din conștiința lor cuvântul „păcat”. Ceea ce numește Dumnezeu „rău”: băutul, bârfitul, risipitul, ei le susțin ca **un drept al lor**. Iar în ceea ce privește cuvântul „nu te teme de nimeni”, ei, în orice caz, nu se tem de Dumnezeu, cu atât mai mult de părerea oamenilor. Cât de mulți oameni ai acestei religii nu acoperă cu minciună și falsă aparență acțiunile lor abuzive, ba de multe ori chiar infidelitate și josnicie rușinoase! Aceasta este valabil în mod deosebit acolo unde este vorba despre păcatul poftelor carnale, despre câștigul de bani sau de asemenea, despre stoarcerea de bani de la părinții săraci, despre datoriile pe care nu au neapărat intenția să le plătească. Există unii germani, căroră nu li se potrivește vorba lui Bismarck: „Noi, germanii, ne temem de Dumnezeu și în rest de nimic în lume!” Despre asemenea oameni trebuie să spunem, din nenorocire, că ei nu se tem de Dumnezeu, dar în rest se tem de multe în lume. Dacă ajung în situația de a se teme de greutăți sau pedepse datorită nechibzuinței, infidelității sau cuvintelor calomnioase, atunci mint ca să scape. Ei se tem, într-adevăr, de oamenii care îi pot minți, dar nu se tem de Dumnezeu, pe care nu-L pot minți.

Este ceva minunat pentru un om care poate să spună în realitate. **„Mă tem de Dumnezeu și în rest de nimic în lume!”** Dar lucrul acesta îl poate face numai un creștin adevărat, care-L cunoaște pe Dumnezeul atotputernic ca pe Tatăl lui. Copiii lumii susțin despre asemenea oameni, că ar fi inutili pentru lucrurile pământești. Dacă le sunt prezentați bărbați credincioși,

care s-au rugat, cum ar fi: mareșalul Schwerin, generalul von Ziethen, baronul von Stein, Ernst Moritz Arndt, prin care Dumnezeu a dat înflorirea și creșterea patriei noastre, atunci creștinismul acestor bărbați este tratat ca neglijabil. Dar Dumnezeu va aduce cândva la lumină cum toate națiunile au fost binecuvântate prin slujba și rugăciunile creștinilor credincioși. Adevărații creștini, copiii autentici ai lui Dumnezeu sunt adeveriți în lume, în îndatoririle meseriei lor pământești și zilnice, în lucrurile mari și mici. Ei au în toate de-a face cu Dumnezeul sfânt și prezent, care are putere și dorință să asculte rugăciunile alor Săi, să le binecuvânteze calea vieții, munca, să facă să le izbutească slujba. Ei poartă aceleași haine ca și copiii lumii și au de rânduit aceleași lucruri pământești; poți să-i distingi abia dacă vii mai aproape de ei și le contempli viața mai exact. Cine s-ar fi gândit să găsească un copil al lui Dumnezeu printre generalii marelui nostru dușman, al împăratului francez Napoleon I? Și totuși, acolo a existat un bărbat, pe care împăratul însuși l-a socotit printre stâlpii armatei sale și care pe lângă aceasta era un luptător în marea oștire a lui Isus.

Antoine Druot, generalul de artilerie al gărzii împărătești, născut în Nancy, a intrat în 1793, la 19 ani, în școala de artilerie. El a atras atenția lui Napoleon asupra sa deja în timpul campaniei din Egipt. Când în 6 iulie 1809 la Wagram, în Austria, a fost obținut deznodământul victorios în bătălia de două zile, Druot condusese cele 100 de tunuri care au decis aici victoria lui Napoleon. Napoleon a notat pe Sfânta Elene următoarea opinie: „Au existat pe lume numai doi asemenea ofițeri: ca Murat pentru cavalerie și Druot pentru artilerie.” Druot a participat la campania militară din 1813 ca general de brigadă al gărzii și a îndreptățit deplin înalta încredere pusă în el; claritatea lui și rapiditatea manevrelor lui au trebuit să compenseze pe câmpurile de luptă de la Lutzen, Bautzen și Dresda lipsurile infanteriei franceze proaspăt formată și inferioritatea numerică a cavaleriei franceze.

Când la prima prăbușire a imperiului Napoleon a fost părăsit de așa de mulți, peste care el a îngrămădit onoare și bogății într-o abundență risipitoare, Druot a rămas credincios stăpânului său pământesc în zilele nenorocirii lui, a împărțit cu el exilarea pe Elba, iar când Napoleon a debarcat din nou în Franța, a condus avangarda gărzii de la Cannes până la Paris. 100 de zile mai târziu era pe câmpul de la Waterloo alături de Napoleon, când ultimele două careuri ale gărzii împărătești căutau să oprească puhoiul torențial al prusacilor victorioși. Arestat după aceea și aruncat în temniță, stătea în 6 aprilie a anului 1816 în fața tribunalului militar, care a admirat înalta noblețe a atitudinii lui și l-a achitat în recunoașterea conduitei sale onorabile cu patru voturi contra trei. El s-a retras în orașul natal Nancy, a rămas devotat până la capăt împăratului căruia îi jurase credință și a respins toate ofertele de pensii și funcții onorifice.

Druot a locuit în Nancy la un frate care era medic și a supraviețuit împăratului său pe care l-a slujit atât de devotat cu mai bine de 20 de ani. Napoleon i-a lăsat la moartea lui o moștenire de 100 000 de franci și a formulat asupra lui o părere în comparație cu mulți dintre mareșalii săi, după cum urmează: „Druot este un bărbat care trăiește la fel de fericit și de mulțumit cu 40 de sous pe zi, ca și când ar fi avut veniturile unui prinț. Moralitatea lui, curăția caracterului său, simplitatea sa în modul de viață ar fi servit ca podoabă republicii romane în cele mai bune zile ale ei.” Cu toate acestea, Napoleon, marele cunoscător al oamenilor, n-a înțeles izvorul din care curgeau minunatele caracteristici ale lui Druot: taina adevărului sale și a loialității sale altruiste era în faptul că **era un creștin**.

Druot purta tot timpul o Biblie de buzunar la el și nu se rușina nici în fața suitei împărătești să arate că era bucuria lui să citească din Cuvântul lui Dumnezeu. Pentru că în cele mai mari bătălii garda împărătească era introdusă în luptă spre sfârșit în majoritatea cazurilor, generalul încercat putea fi văzut nu rareori șezând pe iarbă lângă drum, citind din Biblie. Dacă atunci venea ordinul de înaintare, marea misiune găsea un om dintr-o bucată. Nici el, nici calul lui n-au fost răniți vreodată. A murit abia în 1847. Ultima iarnă fusese deosebit de grea și a adus multă nevoie printre săraci. Druot s-a străduit după puteri să aline sărăcia nevoiașilor; se spune că atunci când casieria lui a fost goală, și-a vândut decorațiile spre binele nevoiașilor.

În urma sicriului său au mers mulți oameni mari ai pământului, iar în urma acestora, cetele de săraci pentru care el fusese unul care îi ajutase. Pe piatra lui funerară sunt scrise, după dorința decedatului, numai cuvintele fără pretenții: Antoine Druot, general de artilerie, cu data nașterii și a morții sale.

În cărțile lui Dumnezeu vor fi notate multe lucruri pe care lumea nu le știe – ce minunat când Dumnezeul veșnic scrie despre viața unui soldat viteaz cuvintele: „Rugăciunile și milosteniile tale s-au suit înaintea lui Dumnezeu” (Faptele Apostolilor 10,4).

Din nenorocire trebuie spus că în creștinătate există creștini, care încă n-au văzut nici un creștin. Aceasta vrea să spună că există oameni care pe drumul vieții lor încă n-au ajuns în contact cu creștini adevărați. Ei își închipuie că aceștia ar fi oameni întunecați, monosilabici, care stau în fața Bibliei lor despărțiți de lucrurile acestei lumi și nu se interesează de bucuria și de suferința celorlalte făpturi omenești. Când învață apoi să cunoască adevărați copii ai lui Dumnezeu, care au o inimă plină de dragoste, sunt foarte uimiți. Dacă găsești credincioși care-L mărturisesc pe Isus ca Mântuitorul și Domnul lor, încearcă-i, testează-i dacă este realitate dragostea lor, pacea lor, fericirea lor. Nu vei găsi acolo oameni desăvârșiți, dar sinceri, pentru care este ceva serios că Isus este proslăvit.

Dacă vrei să găsești unul desăvârșit, a cărui dragoste este infinită, atunci **trebuie să mergi la Isus Însuși**. O, fă lucrul acesta curând! Doar du-te acolo, așa cum ești, pleacă-ți genunchiul și spune Fiului lui Dumnezeu: „Caut o inimă care să mă iubească, să mă înțeleagă, o mână care să mă ajute!” Și atunci Îl vei găsi pe Acela care potolește deplin toate nevoile inimii și vieții tale.

Nr. 29

UNDE ESTE LOCUL CUVÂNTULUI LUI DUMNEZEU?

„Puneți-vă dar în inimă și în suflet aceste cuvinte pe care vi le spun. Să le legați ca un semn de aducere aminte pe mâinile voastre și să fie ca niște fruntarii între ochi voștri.” (Deuteronom 11,18-19)

Într-un ziar local saxon era în anul 1897 următoarea informație:

„Borna, 25 iunie. Într-un mod ciudat, un combatant din 1866 și 1870/1871, din Flossberg, F. A., Schlichter va ajunge din nou, după 27 de ani, în posesia Noului Testament al său, pierdut pe vremea aceea, pe care l-a purtat cu el în rucsac. În lupta din fața Parisului, din 30 noiembrie, Schlichter a fost rănit. Un camarad i-a luat rucsacul spre ușurare. Despre rucsacul lui și despre efectele care se aflau în el, soldatul nostru, care s-a refăcut curând, n-a mai văzut și n-a mai auzit nimic. De curând a primit de la un german din Paris înștiințarea că acestuia din urmă i s-a predat nu de mult un Nou Testament semnat Schlichter, Flossberg, de către o familie franceză cu dorința ca această carte să fie dusă pe cât posibil, supraviețuitorilor compatriotului său, în orice caz căzut în luptă. Cartea a fost dată acelei familii după luptă de către un soldat francez.”

Au fost zilele bătăliilor de la Champigny și Bry, pe Marne, unde au luptat aliați cei din Saxonia, din Wuerttemberg și din Pomerania din 30 noiembrie până în 3 decembrie 1870. Generalul francez Duerot voia să străpungă liniile germane de asediu cu 100.000 de oameni. A fost respins cu o pierdere de 12 000 de oameni. Acestea au fost zile grave când a fost dată această bătălie în gerul tăios al iernii, care a costat și oștirea germană 6.000 de luptători. În asemenea zile multe inimi sunt deschise pentru Cuvântul lui Dumnezeu.

„Citesc în fiecare seară câte un cuvânt din Biblie”, spunea în acele zile un ofițer tânăr unui camarad, care-și găsisese adăpostul în aceeași cameră. „Vă convine dacă-l citesc tare pentru

amândoi?” Husarul vesel căruia i s-a adresat această întrebare, nu făcea parte altminteri dintre cititorii Bibliei. Dar în această seară a spus din inimă și cu bucurie „da”, căci simțea că veniseră clipele când inima omului are nevoie de cuvinte veșnice. Cuvinte veșnice în vremelnicie, viață în valea morții, pace în ținutul bătăliei, acestea le aduce Cuvântul lui Dumnezeu. Numai Biblia este un îndrumător infailibil spre pace, fericire și nădejde în timp și un îndrumător spre slava lui Dumnezeu acolo sus. Ce a fost pentru tine Biblia până astăzi și ce a devenit?

În următorul război multe Biblii vor călători în rucsacurile și desagile ofițerilor și ale soldaților armatei germane. Dar Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să primească un loc și mai bun decât în rucsac. Chiar și a-l avea în cap, nu ajunge; abia când a găsit un loc în inimă, pentru a governa viața, voința și căile unui om, atunci este la locul potrivit.

Sigur că este o comoară să știi pe dinafară multe proverbe și citate biblice. Te poți îndeletnici cu Cuvântul lui Dumnezeu în zilele de boală, noaptea în pat sau când zaci rănit pe câmpul de luptă. Ce bine dacă îți privești și-ți cercetezi viața în această oglindă! De multe ori este un singur cuvânt cel care-l determină la oprire, la întoarcere pe omul care merge fără Dumnezeu în agitația lumii, în slujba păcatului.

Și astăzi mai este cum cânta poetul:

„Tu-ai spus un cuvânt și s-au ivit
Făpturi multe și-n tot felul.
Tu c-un cuvânt inimi ai topit,
Mai tari c-aramă și-oțelul.”

N-a vorbit Dumnezeu și-n viața ta deja asemenea cuvinte, în legătură cu care ai simțit că: acesta este mesajul lui Dumnezeu către mine!?

De multe ori Dumnezeu înfige astfel în memoria unui om un cuvânt deosebit din Biblie, ca pe un cui care nu se poate scoate. Un asemenea cuvânt se întoarce mereu la vreo ocazie și îndeamnă, avertizează și cheamă. Este ca și când una din ușile tainice din memoria unui om se deschide brusc. Atunci pășește în față din mica, micuța cămăruță din creier, ca un om puternic, înarmat, cuvântul lui Dumnezeu și în liniștea nopții sau în primejdia căderii adânc în păcat îi strigă omului: „Mă cunoști? Doar sunt cuvântul pe care mama ta ți l-a spus cândva – cuvântul pe care l-ai citit atunci, - cuvântul care ți-a impresionat inima într-o clipă serioasă și te-a convins că Isus este lumină și dragoste. În anii trecuți nu mi-ai oferit loc în inima ta; am rămas numai în capul și în memoria ta și voi rămâne până la sfârșit! Acum cer, în sfârșit, **intrare în inima ta!** Viața ta a luptat împotriva Cuvântului lui Dumnezeu; pocăiește-te, smerește-te!” Da, locul care i se cuvinte cu adevărat Cuvântului lui Dumnezeu este inima. Despre Maria este scris: „**Maria păstra toate cuvintele acelea și se gândea la ele în inima ei.**” **În inimă și în conștiință** vrea să ajungă Cuvântul lui Dumnezeu la orice om. Depinde cât de mult din Cuvântul lui Dumnezeu a ajuns în inima mea dând viață. Această sămânță a nașterii din nou face copii mântuiți ai lui Dumnezeu din păcătoșii pierduți. Prin acest Cuvânt vorbește Însuși Dumnezeul veșnic despre dragostea Lui nemărginită cu care îi caută pe păcătoși, despre harul Său cu care vrea să mântuiască ce este pierdut, despre timpul care fuge repede și despre veșnicia serioasă, despre moartea sigură, despre nădejdea vieții veșnice și despre judecată.

Într-un hotel din sudul Germaniei a fost pus un Nou Testament cu inscripția „Cadou din partea Societății biblice”. Un călător a scris dedesubt: „Locul acestei cărți nu este într-un hotel.” Un altul a scris: „Locul scumpului Cuvânt al lui Dumnezeu este pretutindeni.” Un olandez a scris: „Omul să nu judece Cuvântul lui Dumnezeu, ci cuvântul lui Dumnezeu îl judecă și-l condamnă pe om.” Secretarul legației japoneze, Atijama, a fost convertit prin aceea că în camera lui de hotel a găsit o Biblie, din care a citit și l-a găsit pe Isus.

Acum întreb: locul Bibliei este în hotel? În Suedia sunt puse Biblii chiar și în sălile de așteptare pentru oricine.

Dar înainte de toate, creștinii credincioși trebuie să poarte permanent la ei Cuvântul lui Dumnezeu, pentru că nu se știe niciodată ce îi va ieși în cale unuia sau altuia. Pot fi o jumătate de oră sau cinci minute, pentru a scoate ceva din acest izvor. De câte ori nu intrăm în discuții în care trebuie să depunem mărturie din Biblie, să oferim mângâiere, să adevărim harul lui Dumnezeu! Un creștin adevărat este un luptător al lui Dumnezeu, Biblia este o sabie. Un creștin scump, vârstnic, de mult plecat acasă, care purta mereu Biblia la el, Îl mărturisea pe Isus tuturor oamenilor. Când găsea împotrivire sau idei eronate, spunea: „Acum îmi trag sabia!” Atunci scotea Biblia din buzunar și citea textele care făceau referire la subiect. Fiecare zi a vieții noastre este o bucată din câmpul de luptă pe care creștinii credincioși luptă împotriva puterii stăpânului acestei lumi. Creștinii adevărați nu intră în luptă fără sabie. Unde este locul Cuvântului lui Dumnezeu?

Mulți dușmani îndârjiți au declarat: locul Cuvântului lui Dumnezeu este pe rug. Când în Boemia, după războiul de 30 ani Biblia era exterminată cu foc și sabie, era obiceiul ca cei credincioși să învețe pe dinafară capitole întregi din Biblie, ca să nu li se poată smulge Cuvântul lui Dumnezeu. În multe locuri s-a păstrat acest obicei; încă în 1866 am fost în gazdă la un țăran bătrân, care știa pe dinafară o mare parte a Bibliei.

Prietene, spune-mi părerea ta sinceră: unde este locul Cuvântului lui Dumnezeu? Poate spui: o găsesc potrivită la cununii și înmormântări și duminica în biserică. Dar îți spun: locul lui este în inima ta! Scrie-l deasupra tuturor căilor și planurilor tale, întipărește-l adânc în memoria ta, întreabă-l la toate marile hotărâri, citește-l în casa ta, învață-l pe copiii tăi, mărturisește-l înaintea prietenilor tăi! Dar înainte de toate, ia-l în inima ta, astfel încât să nu-l mai poți lăsa, încât trăirea, gândirea, nădăjduirea, dorințele tale să fie guvernate prin Cuvântul lui Dumnezeu – atunci Isus va stăpâni prin Cuvântul Său peste toată viața ta.

Nr. 30

DEZLEGAREA MARII ENIGME

„Dacă vi se zice însă: „Întrebați pe cei ce cheamă morții și pe cei ce spun viitorul, care șoptesc și bolborosesc”, răspundeți: „Nu va întreba oare un popor pe Dumnezeuul său?” (Isaia 8,19)

După legenda grecească, a apărut în apropierea orașului Teba un monstru miraculos, jumătate leu, jumătate om; a fost numit „sfinx”. Cine venea în apropierea acestui animal înfricoșător, aceluia îi striga ghicitoarea: „Ce are dimineța patru picioare, la prânz are două picioare și seara are trei picioare?” Pe cel ce n-a putut dezlega ghicitoarea, pe acela l-a ucis monstrul. Fuseseră uciși deja nenumărați oameni care n-au putut să dezlege ghicitoarea, când a venit Oedip pe drum și a răspuns sfinxului: „Dezlegarea ghicitorii este omul, care în zilele copilăriei se târăște în mâini și în picioare, apoi merge singur pe picioare, iar la bătrânețe ia bastonul pentru a se sprijini.” Atunci sfinxul a fost biruit, s-a prăbușit de pe stâncă în prăpastie și Oedip a fost rege în Teba. Dacă ai citit dezlegarea, ți se pare simplă. Dar ascută, tu însuși, o, omule, porți o altă ghicitoare în tine!

Ce este omul? Cine sunt eu, această ființă plină de contradicții, plină de plăcere pentru ceea ce este trecător și totuși umplut de dor după ceea ce este veșnic, astăzi entuziasmat pentru bine și mâine vânzându-se în pofta păcatului, dorind cu sete de cunoaștere să cerceteze milenii și totuși de ieri încoace un copil al morții cu dorința arzătoare a vieții?

Există și în inima ta aceste întrebări enigmatice care se strecoară în munca și osteneala vieții, care se ridică în mintea ta în orele liniștite: cine sunt? De unde? Încotro? Pentru ce? Ce-i drept, înțelepții Greciei au cerut oamenilor: cunoaște-te pe tine însuși! Dar cu dezlegarea ne-au rămas datorii până astăzi.

Ah, prietene, tu nu poți găsi soluția în inima ta; și n-o găsești nici în istoria omenirii. Privește numai la marele general al Romei, Scipio, care a cucerit Cartagina după un an de asediu; el era bărbatul cel mai viteaz, cel mai devotat pe care-l avea Roma pe atunci, încercat în multe bătălii. Acum i-a fost îngăduit să doboare marele dușman cu care patria lui a luptat pentru existență 120 de ani. Astfel a fost Scipio marele salvator al patriei sale – s-a bucurat el acum? **Nu, pe când stătea pe ruinele Cartaginei, acest erou a plâns;** conștientizarea vremelniceii întregii străluciri pământești l-a făcut să prevadă că și iubita sa patrie se va sparge în ruine. Astfel se zbate omul spre scopuri și succese înalte și când le atinge – inima simte că nimic pământesc nu este în stare să ne satisfacă. Același bărbat pe care poporul l-a iubit și l-a onorat cu adevărat, a fost ucis după o viață de mari servicii și succese pentru patria lui, pentru că în calitate de consul a contrazis într-o mare adunare populară înclinația mulțimii și a conducătorului ei. A venit Unul mai mare ca Scipio, care a fost pentru poporul Lui un binefăcător minunat și totuși a fost pironit pe cruce – este Isus, Fiul lui Dumnezeu și singurul Om desăvârșit. De ce a fost răstignit? O enigmă miraculoasă – **din cauza păcatului tău!**

Tu însuși o enigmă, popoarele, o enigmă, istoria omenirii, o enigmă – cine o poate dezlega? Privește în Biblie! Aici găsești enigma dezlegată. **Întreabă-L pe Dumnezeul tău!** El îți răspunde în Biblie. Aici te găsești prezentat pe tine însuși în lumina lui Dumnezeu, pe oamenii din jurul tău, popoarele **și-L găsești pe Dumnezeu** cum stă fața-n față cu oamenii, Cel atotputernic, Cel de trei ori sfânt și cum se pleacă spre acești oameni cu har înmiit, nesfârșit.

Acesta este lucrul de seamă al Sfintei Scripturi, că găsim în ea desfășurată înaintea noastră clar, bogat și viu nesfârșita abundență a existenței omului, în toate situațiile vieții, în toate stările sufletului, în bucurie și suferință, în curăție și pace, în păcat și rușine, în disperare și nădejde, fie că sunt regi sau sclavi, conducători de oști sau păstorași, marinari sau pescari, bărbați și femei, copii și bătrâni, oameni ai lui Dumnezeu și slujitori ai idolilor, vameși și păcătoase. Privește jalea unuia ca Iov, care în disperarea lui și-a blestemat ziua în care s-a născut; privește la un Cain, Saul, Iuda, în cea mai adâncă prăpastie a puterii și blestemului păcatului. Ascultă cum David, împăratul, suspină cu conștiința împovărată de vină: „Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou și statornic!” Asaf cântă în adâncul mâhnirii: „Pe cine altul am eu în cer afară de Tine? Și pe pământ nu-mi găsesc plăcerea în nimeni decât în Tine. - Carnea și inima pot să mi se prăpădească: fiindcă Dumnezeu va fi pururi stânca inimii mele și partea mea de moștenire.” (Psalmul 73,25-16).

Aceștia nu sunt oameni morți ai unui timp de mult trecut, în ale căror sentimente demodate doar cu greu te poți transpune, nu, în ei toți ne întâmpină aceeași inimă care bate în noi; în ei toți ne regăsim pe noi înșine; este mișcarea propriei noastre inimi, care este vie în ei. Ceea ce bate în inima lor este și în inima mea, ba chiar este bătaia inimii tuturor; ceea ce nădăjduia și se temea în acele inimi, ce se încăpățâna și jubila, aceea nădăjduiește și se teme, se încăpățânează și jubilează și astăzi în inimile noastre. **Iată, prietene, oricine ai fi, în Biblie îți găsești imaginea în lumina lui Dumnezeu,** cuvintele lui Dumnezeu destinate ție, potrivit nevoilor zilei tale de azi. O, citește Biblia cu rugăciune; aici găsești dezlegarea enigmei: Cine sunt? Încotro merg? Nu-i întreba pe cei învățați și pe cei erudiți; ei nu-ți pot spune lucrul acesta. Cărți au scris destule, dar încă niciodată vreun om n-a devenit foarte fericit prin cuvintele lor. Biblia răspunde la întrebările inimii tale **cu cuvintele vieții veșnice. Biblia este cartea lui Dumnezeu, scrisă prin Duhul Dumnezeului veșnic. Biblia îl prezintă pe om în relația lui cu Dumnezeu. S-ar putea scrie pe Biblie: Omul cu Dumnezeul lui.** Cu aceasta Biblia ne dezleagă enigma tainică a inimii omenești, că ne învață

să înțelegem din sute de exemple, că omul fără Dumnezeu nu poate ajunge la pace, nu poate fi fericit, dar și că niciodată n-a putut să scape de Dumnezeu, fie că este pro sau contra lui Dumnezeu. De aceea, în toți acei oameni din Biblie îi regăsim pe oamenii de astăzi, în cei care sunt nenorociți pentru că L-au pierdut pe Dumnezeu, așa că inima lor nu ajunge la odihnă până nu L-a regăsit pe El.

Cultura și îmbrăcămintea s-au schimbat, dar inima omului a rămas neschimbată. Nici astăzi, la mormântul unui om nu poate nimeni să vorbească mai profund ca Moise acum 3500 de ani: „Doamne, Tu ai fost locul nostru de adăpost din neam în neam. – Învață-ne să ne numărăm bine zilele, ca să câpătăm o inimă înțeleaptă!” (Psalmul 90,1 și 12 textual.) Și nu poate nimeni nici astăzi să laude și să mulțumească mai minunat ca David acum 3000 de ani: „Binecuvântează, suflete, pe Domnul și nu uita nici una din binefacerile Lui! El îți iartă toate fărădelegile, El îți vindecă toate bolile. El îți izbăvește viața din groapă. El te încununează cu bunătate și îndurare.” (Psalmul 103,2-4.)

Dar nu ar fi de ajuns dacă omul s-ar găsi numai pe sine însuși în Biblie – nu, el Îl găsește pe Acela care vrea și poate să aline toate nevoile, Îl găsește **pe Isus**.

Într-adevăr, îl vezi pe om în păcatul lui, rătăcire, stricăciune, dar Îl vezi și pe Acela care a venit din ceruri **pentru a-i mântui pe păcătoși, pentru a te mântui pe tine**. El este cel mai frumos dintre fiii oamenilor, singurul Om desăvârșit și este Dumnezeu din veșnicie. În Isus s-a revelat Tatăl unei lumi pierdute. El îți spune răspunsul la întrebarea: Unde găsesc calea spre Dumnezeu? El îți dezleagă în Biblie enigma vieții tale cu cuvântul **păcat!** și îți arată inima lui Dumnezeu cu cuvântul **harul**, care s-a arătat în Isus.

Singura fiică a unor părinți avuți a fost apucată de moarte în tinerețea înfloritoare și smulsă dintr-o viață bogată, fericită. Frânți de durere amară, părinții zăboveau la patul morții ei, dar ea ținea cu mâini tremurătoare Noul Testament al ei și se străduia cu degetele ei deja amorțite, să găsească citatele care pentru ea conțineau cuvinte ale vieții: „În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri; Eu mă duc să vă pregătesc un loc. Și Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi.” „Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia pe care mi i-ai dat Tu.” „Dacă Dumnezeu este de partea mea, cine poate fi împotriva mea?” „Nimic nu mă poate despărți de dragostea lui Dumnezeu care este în Hristos Isus, Domnul meu!” Spunea mereu voioasă: „Aceasta este valabil și pentru mine!” Biblia tocmai devenise cartea ei, un Cuvânt al vieții în ceasul morții. O, dacă fiecare dintre noi ar avea Biblia ca cea mai personală carte a lui! Acolo unde cuvintele celor mai spirituali oameni amuțesc, unde toată consolarea oamenilor nu mai poate face nimic, acolo țâșnește izvorul vieții cuvântului biblic, îmborsăvând și înviorând până în veșnicie; fericite de noi dacă atunci Cuvântul lui Dumnezeu rămâne mângâierea noastră, altfel ar trebui să pierim în mizeria noastră. Prietene, citește Biblia cu rugăciune, citește-o zilnic! Cine citește zilnic Biblia cu rugăciune sinceră, găsește pace, viață veșnică, **Îl găsește pe Isus** și atunci sunt dezlegate toate enigmaticele, atunci se va face lumină în pragul veșniciei. Soarele va răsări pentru inimă și viață, casă și meserie. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru dragostea Lui de negrăit: **Isus!**

Nr. 31

NU MAI VREAU SĂ AUD AȘA CEVA!

„Orbii își capătă vederea, șchiopii umblă, leproșii sunt curățiți, surzii aud, morții învie și săracilor li se propovăduiește Evanghelia. Ferice de acela pentru care Eu nu voi fi un prilej de poticnire!” (Matei 11,5-6)

Moody, marele evanghelist, povestea cum au fost trimise prin poștă scrieri evanghelice de către creștini credincioși, distinșilor oameni de viață, membri ai primului club dintr-un mare oraș american. Unul dintre aceste tractate era intitulat: **Sus! Pregătește-te să întâlnești pe Dumnezeuul tău!** Acest mesaj al mântuirii a fost trimis într-un plic unui domn care era cunoscut pentru viața lui nelegiuită, ușuratică. Ședea confortabil în biroul său când i s-a înmânat această scrisoare împreună cu altele. „Oare ce este aceasta? Pregătește-te să întâlnești pe Dumnezeuul tău!” a exclamat el, „cine a avut nerușinarea să-mi trimită această fițuică?” Cu o înjurătură pentru expeditorul necunoscut, s-a ridicat involuntar ca să predea flăcărilor tractatul. Totuși, în clipa aceea a luat hotărârea să trimită foaia prietenului său B., pentru a auzi ce va spune acesta despre ea. Zis și făcut; tractatul a fost pus încă o dată în plic și cu un scris prefăcut a fost adresat veselului său tovarăș. Prietenul B. a primit foaia cu un blestem asupra absurdității creștine. Deja pe cale de a rupe hârtiuța, ochii lui au rămas fixați de cuvântul: „Sus! Pregătește-te să întâlnești pe Dumnezeuul tău!” Atenția lui a fost provocată, conștiința a fost trezită, o săgeată a lui Dumnezeu a lovit inima. El a citit și a citit și după ce a citit până la capăt, a fost convins de păcatul lui și a căutat har acolo unde este de găsit. Apoi s-a gândit și la toți prietenii lui păcătoși; tractatul a fost din nou băgat într-un plic și trimis unui alt prieten și tovarăș de păcat. Și aici, în mod miraculos, săgeata lui Dumnezeu a nimerit inima păcătosului; și acest prieten s-a întors la Domnul și ambii bărbați duc astăzi un trai în lumină, ca răscumpărați ai lui Dumnezeu. De i-ar convinge acest exemplu pe mulți, de ce puteri veșnice sunt cuprinse într-o pagină care mărturisește adevărul lui Dumnezeu!

„Oriunde te-ai duce, peste tot ești deranjat cu tractate”, a spus un bărbat tânăr batjocorind, când un creștin credincios i-a oferit o foaie. Împărțitorul de tractate, căruia purtarea tânărului i-a mers la inimă, a răspuns repede: „Nu chiar, tinere; dacă o să ajungeți cândva în iad, sigur nu veți găsi acolo nici un tractat. Acolo nu veți mai fi deranjat cu vestea mântuirii!” În iad nu mai există nici evanghelie, nici oferta mântuirii, nici pocăință, nici iertarea păcatelor, nici salvare, nici scăpare.

Mulți oameni citesc tot ce li se pune în mână și ce este bun și ce este rău. Dacă li se oferă un roman cu povești dezmațate, murdare, cu crime și dragoste, îl cumpără și îl citesc; citesc ce li se dă; ei sunt ca și copiii din cetatea păcătoasă Ninive, ca cei 120 000 care nu știau deosebirea dintre dreapta și stânga, dintre drumul spre cer și drumul spre iad, dintre pâinea vieții și rodul otrăvii – dar Dumnezeu a avut îndurare cu acest popor mare. Permite să fii rugat, prietene, nu citi scrierile plăcerii lumești și ale păcatului, dar nici cele ale înțelepciunii oamenilor și filozofia, nici ale revoltei și ale nemulțumirii; spune: nu mai vreau să aud așa ceva!

Tot ce face omul, are o consecință. Și că citești are o urmare. Ceea ce reții citind, sunt puteri care acționează spre bine sau spre rău – ceea ce respingi, acționează de asemenea spre bine sau spre rău, spre binecuvântare sau spre nenorocire. Câte unul a ajuns printr-o carte murdară pe calea viciului, la pierzare pentru timp și veșnicie, altul a fost mântuit pe veci printr-o pagină de Evanghelie.

Acum câteva luni s-a împușcat mortal fiul plin de speranțe, singurul fiu al unei familii distinse – a fost soldat și tocmai dăduse un examen strălucit. De ziua ei de naștere, mama a primit o urare veselă printr-o carte poștală de la fiul ei, dar vai, tot în aceeași zi a primit și

știrea sinuciderii lui, care părea absolut inexplicabilă. Dar în carnetul lui de notițe scrisese că citirea scrierilor necredinciosului filozof N. l-au împins la sinucidere.

Mulți oameni în zilele noastre își permit chiar cărți religioase și tractate. Dar de îndată ce observă că Evanghelia le cere schimbarea vieții, reînnoirea inimii, osândirea căilor și înclinațiilor lor păcătoase, se răzgândesc. Așa ceva nu vor cu nici un preț: ei declară cu toată energia: „**Nu mai vreau să aud așa ceva!**” Ei declară Evanghelia printre înjurături ca fiind numai înșelătorie evlavioasă, vorbe goale; cu toate acestea au o asemenea teamă de acest vrăjmaș puternic, că nu pot tolera nici măcar un tractat. Așa că este normal ca mărturiile tăcute ale vieților sfințite ale scumpilor creștini din jurul lor să le pară insuportabile. Asemenea oameni citesc poate cu interes scrieri despre filozofie și religie, dar creștinismul viu pot așa de puțin să-l suporte, încât le interzic propriilor lor copii să citească Biblia – acestea nu sunt lucruri născocite, ci fapte din viață. Bărbații pot să ajungă la dușmănia cea mai îndârjită față de soția lor smerită, credincioasă – de ce? Pentru că aceasta Îl urmează pe Isus și iubește, citește, caută și mărturisește Cuvântul lui Dumnezeu. Mereu aceeași exclamație: **Nu mai vreau să aud așa ceva!**

Mărturia Bibliiei, mărturia oricărei pagini de Evanghelie, mărturia predicatorului sincer, mărturia umblării creștinilor sinceri, totul mărturisește: vino la Isus! și de aceea lumea răspunde: **Nu mai vreau să aud așa ceva!** Satan scoate la iveală această hotărâre, îi întărește la furie pe sărmanii oameni, ca să scuture din viața lor mărturia harului lui Dumnezeu, care-i urmărește zi și noapte. Este același duh rău, care-l mâna pe împăratul Saul să-l pironască de perete cu sulița pe David, cântărețul din harfă uns de Dumnezeu, dacă ar fi putut. Omul stăpânit de satan nu poate să suporte Cântarea Cântărilor despre dragostea lui Dumnezeu, care caută ce este pierdut; el strigă: Nu mai vreau să aud așa ceva!

În orașelul W. din Renania, mai trăiește și astăzi dulgherul B., care se îmbăta des și plin de ură amară față de soția lui credincioasă, o amenința cu moartea. Tot așa a venit într-o seară acasă pe când soția lui deja era în pat; a luat un cuțit și cu strigătul: „Acum ți-a venit rândul!” a pășit la patul soției lui. Aceasta stătea liniștită și doar se ruga: „O, Doamne, fă să se termine repede!” Bărbatul băut a străpuns pătura cu mai multe tăieturi fără a nimeri femeia, apoi a plecat. Câteva zile mai târziu s-a așezat în fața soției sale cu cuțitul: „Acum trebuie să mori!” Femeia stătea în fața lui tăcută ca un miel, fără să se miște; atunci bărbatul a strigat: „N-o pot face!” și a plecat. Dar maltratările au devenit atât de rele, încât poliția s-a ocupat de femeie și i-a interzis bărbatului intrarea în casă. El a plecat în marele oraș D. ca să muncească. Au trecut câteva săptămâni în care acest bărbat dușmănos a ajuns așa la disperare, încât voia să se arunce într-o noapte în Rin. Ajuns pe podul Rinului, o voce i-a strigat: Întoarce-te! A mers acasă, s-a întors în W., i-a mărturisit soției sale cu durere și căință ura, dușmănia și cruzimea cu care a tratat-o, a mers cu soția lui să asculte Cuvântul lui Dumnezeu, a fost biruit.

Ce groaznic este un om care umblă fără Dumnezeu și în lanțul lui satan! Stăpânul crud căruia îi slujește, vrea să-l oblige să-și distrugă fericirea vieții cu propria lui mână; dar rugăciunile credinței și Cuvântul harului lui Dumnezeu sunt puteri biruitoare.

Cercetează-te să vezi cum stă inima ta față de Evanghelie! Te superi pe creștinii care-L mărturisesc pe Mântuitorul lor cu fapta și cu vorba?

Te superi când cineva împarte tractate cu vestea bună a păcii?

Vreau să-ți spun pe cine te superi: te superi pe Isus, pe Cel care a venit din ceruri pentru a mântui astfel de păcătoși nenorociți, nerecunoscători, pierduți cum suntem noi din fire. El a venit ca să fie liberi prizonierii din lanțurile păcatului, ca păcătoșii orbi să devină văzători pentru a vedea dragostea lui Dumnezeu; ca inimile surde la glasul lui Dumnezeu, să audă; ca oamenii incapabili, fără putere, paralizați de păcat, să umble într-o viață nouă a păcii și a bucuriei. Aceasta auzi, aceasta vezi și în loc să omagiezi acest Mântuitor, tu te superi? O, întoarce-te, ca răul să fie vindecat!

Nr. 32

CE CREDEȚI, DE FAPT?

„Întoarceți-vă dar la Dumnezeu și veți trăi!” (Ezechiel 18,32)

Ce cred, de fapt? Cred că după un timp foarte scurt veți părăsi acest pământ; veți muri. Fața dumneavoastră acum înfloritoare și plină de viață, va putrezi, o hrană pentru viermi; căci „țărână ești și în țărână te vei întoarce”. Și cred mai departe, că sufletul dumneavoastră nemuritor nu va fi culcat și el în sicriu și în mormânt, ci va merge în cu totul alt loc. Știu că acest loc va fi unul groaznic – dacă nu vă veți întoarce la Dumnezeu din lume, din înstrăinarea de Dumnezeu, din întunericul inimii dumneavoastră la Dumnezeul oricărui har, la Isus, în care este toată mântuirea și pacea.

De ce majoritatea oamenilor sunt atât de neplăcut impresionați când li se spune că vor muri? De ce găsesc așa de absurd că în locul lucrurilor trecătoare, bani, avere, onoare și distracție li se oferă o proprietate netrecătoare? Aceasta vine de acolo, că sunt amăgiți de satan, iar el este un înșelător crâncen.

Oare este într-adevăr așa de absurd, ca acum, în zilele harului să ascuți de glasul Mântuitorului care caută, și să te grăbești la picioarele Aceluia care vrea să arunce în marea de har toată vina vieții unui păcătos? Se spune:

„O genune de-ndurare,
Înghite-o mare de-ntristare!”

Nu este minunat lucrul acesta? Încă n-am văzut nici un om căruia să-i fi părut rău că s-a întors la Dumnezeu. Dar am văzut deja mulți oameni care s-au împotrivit Mântuitorului, plecând deznădăjduiți în veșnicie.

Sănătatea și exuberanța, tinerețea și un portofel plin sunt bunuri repede trecătoare.

B. a fost cel mai zburdalnic și mai vesel dintr-o trupă întregă de recruți, un om înalt ca un copac. Încins de coniac, a urlat, a strigat, a cântat în călătoria cu trenul care-l ducea împreună cu ceilalți recruți la garnizoană, în așa hal, încât a ajuns acolo absolut fără grai. Dar ciudat, glasul nu i-a mai revenit. A devenit un soldat din extrema flancului. Când după o vreme au început exercițiile, într-o zi, vice-plutonierul s-a așezat în fața lui cu cuvintele: „Dar ce-ți lipsește, omule? Pe drum ai urlat la fiecare vacă, iar aici stai ca o oaie mută.” El s-a dus la infirmerie și curând s-a spus în companie: „B. a murit!” Atunci a fost dus afară. Începuse o altă călătorie: călătoria tăcută, serioasă, în veșnicie.

Înmormântarea acestui recruta nu trecuse de mult, că a urmat o a doua în aceeași companie. Atunci a fost înmormântat un tânăr frumos la înfățișare și bine înzestrat. Dar a ajuns în robia viciului și și-a sacrificat desfrâului viața și puterea. A mers din treaptă în treaptă; el însuși a exprimat lucrul acesta deschis în cele din urmă: „N-am mai avut chef decât să beau și să păcătuiesc.” Fața lui era așa de schimonosită, că nimeni nu putea să stea în apropierea lui. A fost numai câteva zile în spital și atunci s-a terminat cu pofta păcatului și cu băutul. Ce îngrozitoare este o asemenea viață călcată în noroi! Și totuși, nu este mai bun înaintea lui Dumnezeu acela care trăiește în onorabilitate omenească, dacă pe lângă aceasta respinge dragostea căutătoare a lui Dumnezeu și mâinile întinse ale lui Isus.

În aceeași companie era un soldat tânăr, care umbla foarte onorabil. El scie: „Aceste evenimente au făcut o impresie profundă asupra mea; eram destul de îngâmfat pentru că nu mergeam și eu pe căile imoralității și ale rușinii. Am făcut tot ce am putut ca să fiu un soldat destoinic și un creștin bun. Dar când mă gândesc la moarte și la mizeria păcatului din lume și-mi pun viața în lumina Dumnezeului sfânt, care are ochi ca o flacără de foc, atunci toată îndreptățirea mea se prăbușește ca o casă din cărți de joc. La ce mi-a folosit că superiorii mei erau mulțumiți de mine? N-am fost niciodată fericit cu adevărat. Am fost conștient deja din fragedă tinerețe că-mi lipsește ceva. Era tânjirea necunoscută a sufletului meu după pacea

adevărată. Acum, după aceste trăiri, acest dor a devenit tot mai puternic în mine; am început să-l caut pe Dumnezeu, pe Dumnezeul sfânt, și am fost convins în conștiința mea, că în ciuda întregii mele virtuți eram un păcătos pierdut. Cu cât vedeam mai mult lucrul acesta, cu atât mai nefericit deveneam. Astfel au venit zilele Crăciunului; am plecat în concediu. Oricât de mult m-au presat camarazii mei, n-am putut să merg cu ei la cârciumă, am stat liniștit acasă. Atunci m-a luat buna mea mamă cu ea, acolo unde era vestit Cuvântul lui Dumnezeu între creștinii credincioși. M-am așezat tăcut în colț. S-a cântat cântarea:

Auzi, bate cineva.
Cine stă la ușa ta?
E-un musafir de vază,
Dragostea-I te dorește.
Inimă, te-nduioșează,
Deschide-I și-L iubește!

Auzi, bate permanent.
Cine-i cu devotament?
O, este Domnul tău Isus.
Ferice-i al Lui să fii!
El daruri cerești ți-a adus!
Deschide-I și va veni!

Ascultă, bate iară.
El stă și-așteaptă-afară.
Mântuitorul plin de har,
El e Cel ce-a ciocănit.
El te cheamă la nuntă iar.
Deschide-I, și S-a dăruit!

Prin cuvintele acestei cântări, toată viața mea a mai trecut o dată prin fața conștiinței mele; am văzut că nu puteam rămâne în picioare înaintea lui Dumnezeu. În urma mea, vină, în fața mea, osândă. Dar, totodată, cu mine stătea Unul, pe Care dragostea Îl mânase jos din cer. El bătuse atât de des la ușa mea, bătea și acum, minunatul Domn Isus. – Atunci a trecut o presimțire prin inima mea: El poate și vrea să te facă fericit! Aceasta a venit abia după câteva ore, când am stat noaptea în genunchi și am stăruit după har, dar apoi a fost adevărat și în mine: „Cine crede în Fiul are viața veșnică” și eu puteam, în sfârșit, să jubilez și să mărturisesc: **L-am găsit pe Acela care-mi iubește sufletul!** Atunci a intrat în inima mea pacea fericită după care sufletul meu a tânjit atât de îndelung. De atunci, în ciuda unor greutăți și necazuri, această pace a rămas partea mea; și cu toate că oamenii m-au dezamăgit de multe ori, Isus al meu nu m-a dezamăgit niciodată.”

Cine a citit această scrisoare, acela știe acum ce vreau să spun cu cuvintele: **trebuie să vă întoarceți la Dumnezeu!**

Cei mai virtuoși și cei mai vicioși sunt toți păcătoși pierduți, până Îl găsesc pe Isus, care îi cheamă pe toți. Dumnezeu are pentru fiecare un drum deschis, chiar și pentru cel mai rău și mai brutal; nici un om nu-și poate imagina ce gânduri pline de dragoste are Dumnezeu pentru un om decăzut în păcate, numai păcătosul să vrea să se abandoneze în mâinile harului lui Dumnezeu.

Tâmplarul H. era un bețiv dezamățat, și-a părăsit nevasta cu cei trei copii; nimeni n-a știut unde a plecat; nevasta lui credea că și-a luat viața. După câteva luni s-a întors cu sănătatea complet ruinată. Acum asculta Cuvântul lui Dumnezeu și a înțeles chemarea harului. Dumnezeu a făcut ca el să găsească din nou de lucru la maestrul lui dinainte. Dar viciul

băutului îl ținea legat; zadarnic s-au străduit să-l ferească; n-a durat mult, așa că a băut chiar și spirit pentru lăcuit. Consecința a fost o gravă aprindere de plămâni, care l-a dus pe marginea mormântului. Zăcea acolo fără lucru, bolnav, deznădăjduit și totuși, în aceste zile s-a arătat la inima acestui bărbat astfel harul lui Dumnezeu, cuvântul despre Isus, puterea sângelui vărsat pe Golgota, încât a apucat harul lui Dumnezeu și s-a sculat de pe patul lui de boală ca un om nou. A mai trăit cam doi ani ca un copil fericit al lui Dumnezeu, încă a putut să lucreze în ciuda slăbiciunii sale trupești și să-și hrănească familia și de puțin timp a plecat acasă în pacea lui Dumnezeu. **Știți acum ce cred?**

Nr. 33

CE SEAMĂNĂ OMUL, ACEEA SECERĂ

„Cine seamănă nedreptate va secera nelegiuire și nuiaua mâniei lui va avea un sfârșit.” (Proverbe 22,8)

Din cel mai trist război civil care a devastat câmpiile Germaniei, face parte lupta pe care a purtat-o ducele Rudolf von Schwaben între anii 1078-1080 împotriva domnitorului legal, împăratul german Heinrich al IV-lea. Rudolf a fost proclamat rege al Germaniei și încoronat la Mainz de către o parte din prinții germani din vremea aceea, care erau ostili împăratului. De aceea a izbucnit războiul care timp de aproape doi ani a devastat mari întinderi din centrul și nordul Germaniei, în mod deosebit Franca și Saxonia, până când, în sfârșit a venit deznodământul în 15 octombrie, în bătălia de pe Elster, la Merseburg. Rudolf s-a ales cu o tăietură în abdomen și mâna dreaptă i-a fost tăiată. El a ridicat bontul sângerând spre cer și a spus: „Este mâna cu care am jurat credință împăratului Heinrich. Acum părăsesc împărăția și viața. Dar voi, care m-ați convins să urc pe tronul împăratului meu, întrebați-vă voi înșivă, dacă drumul pe care mi l-ați arătat a fost cel drept.” A murit în ziua următoare. A fost înmormântat în domul din Merseburg; în sacristie mai este arătată și astăzi o mână tăiată, zbârcită, ca fiind a lui. Miraculos este că, după însemnări demne de încredere ale papei Gregor al VII-lea, care trecuse de partea lui Rudolf, el a proorocit puțin înainte: în acest an va muri falsul rege! Într-adevăr, Dumnezeu este sfânt, El nu tace la păcatele oamenilor. Cu ce păcătuiește cineva, cu aceea este pedepsit.

Aceasta a recunoscut-o deja și canaanitul Adoni-Bezec, căruia israeliții i-au tăiat degetele mari ale mâinilor; el a spus: „Șaptezeci de împărați cu degetele cele mari tăiate de la mâini și de la picioare, strângeau mâncare sub masa mea; Dumnezeu îmi răsplătește și mie cum am făcut.” (Judecători 1,7.)

Dumnezeu guvernează după această lege: „Ce seamănă omul, aceea va secera.”

Împăratul Napoleon al III-lea l-a determinat pe arhiducele Maximilian al Austriei în anul 1864, prin promisiunea solemnă a sprijinului său, să plece în Mexic și cu ajutorul trupelor franceze să se declare rege al Mexicului. Dar curând Maximilian a ajuns în grea strâmtoare prin rezistența partidului național mexican. Neloial, Napoleon și-a retras trupele și l-a lăsat pe nobilul Maximilian pradă puterii dușmanilor lui. În cele din urmă, închis de către mexicanii în fortăreața Queretaro, a fost prins prin trădare și împușcat în 19 iunie 1867, împreună cu generalii mexicani care i-au rămas loiali. Soția lui Maximilian, împărăteasa Charlotte, a înnebunit și s-a întors așa în patria ei, în Belgia. Trei ani s-au scurs de atunci, părea că mormântul lui Maximilian a fost uitat de mult – dar povestea a fost notată în cărțile lui Dumnezeu – Dumnezeu știe să-l găsească pe vinovat. Și Napoleon a fost închis în fortăreața Sedan și a trebuit să se predea cu toată oștirea lui ca prizonier de război. Chiar dacă a căzut în mâna milostivă a unui dușman nobil când s-a predat împăratului Wilhelm I, în 2 septembrie

1870, el a rămas totuși un domnitor detronat, fără patrie; a murit în Anglia, în 9 ianuarie 1873. Singurul fiu al lui Napoleon devenise între timp ofițer englez; el a plecat în Africa de Sud pentru a lupta împotriva băștinașilor, a căzut în mâinile cafrilor și a fost împușcat de ei. Astfel a pedepsit Dumnezeu în fiu, ceea ce tatăl păcătuisese față de Maximilian. „Ce seamănă omul, aceea va secera.” Lucrul acesta este de recunoscut de multe ori deja aici pe pământ într-un mod uimitor. Cu ce păcătuiește cineva, cu aceea este pedepsit.

Mulți părinți regăsesc în păcatele copiilor lor propria lor tinerețe și află cu spaimă că mărul nu cade departe de pom. Dar ce va fi atunci când în veșnicie se va împlini întregul cuvânt: „Cine seamănă în carnea sa, din carne va secera putrezire.” Atunci, oamenii care aici L-au respins pe Mântuitorul pentru că lor le-au fost mai dragi banii, plăcerea și onoarea decât Domnul răstignit, vor secera pentru totdeauna ce au semănat: **putrezire**. Focul judecății îi va cuprinde, locul lor va fi acolo își va găsi sfârșitul veșnic stăpânul acestei lumi, marele vrăjmaș al lui Isus, în iazul de foc.

Dar cine seamănă în Duhul, cine ascultă de glasul lui Dumnezeu, cine consideră mai prețioase făgăduințele nevăzute decât comorile trecătoare, va avea în Casa Tatălui, cu veselie, un seceriș veșnic de bucurie.

Să înțelegem toți că acest Cuvânt al lui Dumnezeu este în viața practică un adevăr deplin, de neschimbat; este chiar Dumnezeu, Cel care vorbește aici. El nu vorbește numai domnitorilor și celor puternici, El vorbește și celor de jos și celor simpli, căci Dumnezeu nu se uită la fața omului. Deja Iov a trăit și a mărturisit acest lucru: „Cei care ară nelegiuirea și seamănă tulburarea, o seceră. La suflarea lui Dumnezeu sunt nimiciți și pier.” (Iov 4.8-9.) Aparent, pe pământ totul se petrece în mod firesc și totuși Dumnezeul sfânt, prezent, este Cel care vorbește cu putere inimilor oamenilor, când în așa de multe cazuri oamenii trebuie să secere deja aici pe pământ ceea ce au semănat; când înșelătorii sunt înșelați, când bârfitorii sunt bârfiți. Dumnezeu pedepsește și **Dumnezeu știe să-l găsească pe cel vinovat**. Bineînțeles că nu toți seceră deja aici pe pământ ce au semănat; pentru majoritatea, Cuvântul lui Dumnezeu va fi împlinit deplin abia în veșnicie.

O, făptură omenească, **vorbele și căile tale sunt boabele de sămânță ale unui seceriș veșnic!**. Ce seceriș este acela pe care-l pregătești pentru sufletul tău? Ai semănat vânt? **Vei secera furtună**. Ai semănat fapte rele? **Vei secera osândă**. Ia seama cum ai păcătuit față de Evanghelie. De câte ori n-ai auzit Cuvântul lui Dumnezeu, dar l-ai disprețuit! Rugăciunile care s-au înălțat pentru tine, învățăturile pe care ți le-a trimis Dumnezeu prin gura martorilor credincioși, le-ai nesocotit. Dumnezeu a străpuns de multe ori inima ta, dar tu ai smuls cu forța săgeata lui Dumnezeu din inima ta. Dacă-L disprețuiești pe Fiul răstignit al lui Dumnezeu, atunci ești pe cale să-L întâlnești pe Hristos pe tronul de judecată. Atunci vor fi făcute publice nu numai căile și faptele tale, ci și planurile și gândurile tale și le vei secera roadele. Sunt semămate multe feluri de semințe. Știi o carte care i-a împins la sinucidere deja pe mulți oameni care au citit-o; există altele, care au împins nenumărați oameni la curvie și adulter. Tot așa există și tablouri care au dus pe mulți oameni la viciu. Omul spune: Pot să tipăresc ce vreau! – dar Dumnezeu spune: **Corupătorule! Te voi face să seceri ce ai semănat!**

Ce semănat groaznic sunt aceste lucruri și ce seceriș îngrozitor rezultă din ele!

Lăudat fie Dumnezeu: și orice faptă bună de dragoste, adevăr și îndurare, care este făcută pentru Isus, orice vorbă de dragoste, de mângâiere, de avertizare, de îndemn, orice pahar de apă rece, orice privire de îndurare, totul aduce rod veșnic.

Cuvântul lui Dumnezeu îi îndeamnă pe credincioși: „Să nu obosim făcând binele, pentru că la timpul potrivit vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală.” (Galateni 6,9.)

Ce ai semănat până acum? A fost viața ta egoism, păcat? Ai trăit pentru lume? Vei secera ce ai semănat! Dar viața ta încă poate deveni liberă pentru timp și veșnicie de blestemul păcatului. Apucă-L pe Cel care a fost pe cruce un chezaș pentru tine, care a suferit în judecata

lui Dumnezeu ce ai meritat tu. Omagiază-L ca un pierdut pe singurul Salvator Isus, lasă-te stropit cu sângele Mielului de pe Golgota, ca tot blestemul să fie îndepărtat din viața ta.

Nr. 34

EL A MURIT PENTRU MINE

„Dar Dumnezeu Își arată propria Lui dragoste față de noi prin aceea că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi.” (Romani 5,8)

Șirul distracțiilor de Rusalii crește de la an la an. Acolo există concerte de dimineață în prima și a doua zi de sărbătoare, minunate excursii la țară, excursii suplimentare cu trenul și cu vaporul. Astfel pleacă mii de oameni în largi depărțări, pentru a fi veseli în aceste zile de primăvară, să savureze natura, să uite odată de necaz și grijă, de gospodărie și afacere. În plus, spun oamenii, că vor să „se întărească sufletește în templul naturii”. Cu siguranță este frumos și plăcut lui Dumnezeu, când părinții și copiii sunt veseli împreună în pădurea verde de primăvară. Dar vai! Cum arată de multe ori, în lumină, această „reconfortare în templul naturii”! Funcționarii căilor ferate, oamenii de la trenurile electrice, personalul vapoarelor de agrement împodobite festiv, toți aceștia au parte de două sau trei zile grele. Câte un călător de Rusalii simte după aceea că și pentru el au fost zile grele, nu pentru portofel, căci acesta a devenit ușor, dar pentru conștiință. Multe au fost aici însemnate în cuvinte și căi, astfel încât câte unul sau câte una doresc nespus să fi rămas acasă. Dar ce-i pasă lumii? Lumea spune: Trebuie să te distrezi, să fii vesel în mijlocul muncii multe, al ostenelii și al grijii.

Ce deosebire enormă este între prima, adevărata zi a Cincizecimii din Ierusalim și zilele de sărbătoare ale Rusaliilor pe care le trăim noi! Lumea nu poate să înțeleagă ce s-a petrecut la Ierusalim, când Duhul Sfânt a fost turnat din cer cu un vuiet puternic peste ucenicii adunați ai Fiului lui Dumnezeu. Isus Însuși doar a promis că „nu mult după aceste zile vor fi îmbrăcați cu putere de sus”, că va trimite Duhul Sfânt din slava Tatălui, Mângâietorul, care trebuia să-i facă tari, pentru a fi martori victorioși despre suferința și moartea, despre învierea și înălțarea la cer ale Fiului lui Dumnezeu. Dacă ai fi întrebat astăzi: crezi aceasta ca pe o realitate, că Isus cel răstignit și înviat a trimis aici jos Duhul Sfânt, că acest Duh cu flăcări de foc a fost vizibil în acel ceas deasupra capetelor ucenicilor, că dintr-odată au putut să vorbească limbi pe care nu le învățaseră niciodată? Crezi acestea? Dacă spui: Da, cred, pentru că scrie în Biblie, îți spun: în aceeași Biblie scrie că și tu numai prin Duhul Sfânt poți primi viața veșnică și să devii un copil al lui Dumnezeu. **Vrei să devii?**

Duhul Sfânt, această Persoană divină, locuiește în inima fiecărui credincios adevărat, pentru a-L proslăvi în el și prin el pe Isus cel înviat. Ce-i drept, aceasta este la început pentru majoritatea oamenilor o vorbire absolut de neînțeles, dar dacă le pui în față dragostea care a venit din cer ca să caute ce este pierdut, atunci trece o conștientizare prin inima omului amețit de felul lumii, că aici într-adevăr mai există o putere nevăzută a dragostei lui Dumnezeu, care poate să-i biruiască inima.

Lasă-te odată condus în curtea bisericii din Buffalo, din America de Nord. Acolo sunt scrise pe o cruce cuvintele de o frumusețe minunată: „Cârmaciului Maynard, pasagerii recunoscători ai vaporului „Rândunica”. El a murit pentru noi.” Acest Johann Maynard a fost cârmaci la bordul unui vapor, care circula regulat între cele două orașe, Detroit și Buffalo. Într-o zi, era într-o frumoasă după-amiază de vară, vaporul era foarte plin cu călători, când deodată un nor de fum a izbucnit din vapor. Curând s-a auzit la bord strigătul: „Foc! Foc!” Toți pasagerii și mateloții au năvălit pe punte. Șuvoaie de apă au fost turnate peste flăcări, dar totul a fost zadarnic. Vaporul avea o încărcătură de gudron și după ce acesta a fost cuprins de foc, nu mai putea fi vorba despre stins.

Pasagerii se înghesuiau în jurul cârmaciului și întrebau temători: „Cât mai este până la Buffalo?” – „Aproximativ o milă marină și jumătate.” – „Și de cât timp avem nevoie pentru a ajunge acolo?” – „Trei sferturi de oră, dacă mergem mai departe ca acum.” Dar iată! Norul de fum devine mai mare și mai dens și focul crește. „Rămâneți, în orice caz, în partea din față a vaporului, dacă sperați să vă salvați viața!” așa a strigat cârmaciul. Toți au fugit în față, pasagerii și echipajul vaporului, bărbați, femei și copii. Toată partea din spate a dispărut în fum și în flăcări, care izbucneau în sus în vârtejuri. „Johann Maynard!” a strigat căpitanul vaporului prin portavoce. „Da, da, domnule căpitan!” – „Ce direcție trebuie să avem acum?” – „Est, sud-est.” Situația a devenit tot mai gravă, dar țărmlul era aproape. „Johann Maynard!” a strigat căpitanul din nou. „Da, da, domnule căpitan!” – „Mai rezisti cinci minute?” – „Cu ajutorul lui Dumnezeu voi putea!”

În această clipă, curajosului cârmaci deja i se pârliseră barba și părul, hainele îi mocneau, iar mâna dreaptă era arsă, dar cu stânga ținea neclintit roata de cârmă și ca o stâncă de neclintit conducea vaporul în port în mijlocul fumului și al flăcărilor.

Au dat de uscat. Toți au fost salvați, bărbați, femei, copii; **numai el, Johann Maynard, era mort.** Echipajul, pasagerii, tot orașul a însoțit rămășițele lui muritoare la locul de veci. Multe lacrimi au fost vărsate pe acest mormânt de către aceia pe care i-a salvat cu prețul vieții lui și a fost expresia inimilor profund impresionate și perceptibil recunoscătoare ceea ce se citește scris cu aur pe monumentul de marmură: **„El a murit pentru noi!”**

Iar tu, camarade, L-ai recunoscut pe Acela care părăsit de toți pe Golgota, ocărât de oameni și judecat de Dumnezeu, a suferit o moarte groaznică **pentru tine** pe dezonorantul lemn blestemat? Ai înțeles tu că moartea pe cruce a Fiului lui Dumnezeu este judecata ta, răscumpărarea ta, mântuirea ta? Atunci ai, într-adevăr, nu pe piatra de marmură a unui mormânt, dar pe temelia inimii tale, scrise cu trăsături de condei arzătoare, de neșters, cuvintele: **El a murit pentru mine!** Dacă este așa, dacă aceste cuvinte stau și trăiesc în inima ta prin Duhul Sfânt, atunci ești mântuit și lași lumea să vadă și să citească aceste cuvinte printr-o umblare cucernică pe cărarea îngustă. **Este așa? Dacă nu: va deveni așa?**

Un recrut a venit în cazarmă. Era credincios; Îl iubea pe Isus care purtase judecata pentru el. În ciuda tinereții lui, nu voia să-și pună lumina sub obroc. Cunoștea dinainte greutatea care-l vor lovi și era convins că nu poți fi un ucenic al lui Isus fără a avea în același timp parte de disprețul și ocară care se leagă de Numele Lui; dar știa că Acela care l-a răscumpărat, îl poate și ocroti.

În prima seară, înainte de a merge la culcare, noul venit a îngenuncheat lângă patul lui pentru a se ruga. Ce revoltă s-a iscat! Camarazii s-au așezat în jurul lui și au râs de el. În timp ce era îngenuncheat, aruncau în el unii cu caschetele, alții cu pantofii sau orice altceva aveau la îndemână; fluierau; un poznaș s-a trântit pe patul lui și i-a strigat în urechi; dar recrutul a rămas tare și nu s-a grăbit deloc să-și termine rugăciunea. În seara următoare fiecare era deja curios ce va fi. Recrutul a îngenuncheat la fel de liniștit ca în seara dinainte. Atunci s-au repetat și scenele din ziua anterioară, dublate de discursuri batjocoritoare și o zarvă cum nu fusese acolo încă niciodată. Soldatul se ruga ca și când n-ar fi observat nimic din toate. În seara a treia răscoala a fost deja mai mică. În ziua a patra și a cincea, împotrivirea a scăzut și mai mult. Când în ziua a șasea acela își făcea din nou rugăciunea de seară, unul dintre camarazi le-a strigat celorlalți: **„Ia ascultați, acesta îndură focul, este un veritabil!”** Începând din clipa aceea, fiecare l-a stimat și l-a cruțat pe recrut.

Se poate spune lucrul acesta și pentru tine: „Este un veritabil”? Poți tu să intervii pentru Isus și să înduri rușine și ocară pentru El, care pe cruce a fost în judecată și părăsit de Dumnezeu pentru tine, pentru a te aduce pe tine la inima lui Dumnezeu și în slava lui Dumnezeu? Dacă-L cunoști într-adevăr pe Isus, dacă-L iubești, atunci poți.

Nr. 35

DUMNEZEU ESTE PREZENT⁴

„Tu știi când umblu și când mă culc și cunoști toate căile mele. Încă nu-mi ajunge cuvântul pe limbă și iată, Doamne, Tu îl cunoști în totul.”

(Psalmul 139,3-4)

Duminică, în 23 februarie 1902, un grup de excursioniști, studenți din Berna, a ajuns la Zermatt, în zona alpestră, la poalele lui Monte Rosa. Patru dintre acești bărbați tineri voiau a doua zi să plece mai departe, în regiunea zăpezilor veșnice, pentru a urca cu schiurile până la Lyskamm, un punct foarte rar atins. Drumul până acolo duce peste ghețarul Gorner, o suprafață întinsă de gheață în zona muntoasă înaltă, care este cunoscută ca periculoasă din cauza prăpăstiilor. Cei patru oameni tineri erau alpiniști dibaci și capabili și schiori cu experiență. Duminică seara au ținut o festivitate de despărțire cu prietenii lor, care i-au condus până la Zermatt. La acest chef nocturn, unuia dintre tineri i-a venit gândul nelegiuit, să țină pentru doi dintre schiori o ceremonie funerară. Erau studenții K. din Berna și Fl. din Duesseldorf. Deci cei doi au fost considerați morți, culcați pe un catafalc improvizat și s-a organizat o înmormântare completă cu necrologuri. În acest cerc de tineri exaltați nu s-a luat în considerare că Domnul care este mai presus de viață și moarte, al Cărui Nume a fost luat în deșert în chip ușuratic, a fost un martor nevăzut. Tinerii au uitat că în realitate, între viață și moarte, între timp și veșnicie este numai un lat de palmă. În ziua următoare, cei patru schiori și-au început plimbarea. Însoțiți de câțiva purtători de provizii, au urcat la o colibă care a fost aleasă ca punct de plecare al acțiunii. Miercuri, în 26, devreme, a început călătoria; după o oră și jumătate au ajuns la ghețar. Primii doi tocmai trecuseră peste o crăpătură înzăpezită, Apoi – un pârâit brusc și zăpada s-a spart, iar Fl., al treilea și K., al patrulea în șir, s-au scufundat fără zgomot în adânc. Cu multă osteneală și primejdie au fost găsite și puse la adăpost cadavrele celor doi studenți accidentați, cu ajutorul unor ghizi alpini experimentați. Așa că puțin după aceea a avut loc adevărata înmormântare. K. a fost îngropat la Zermatt; cadavrul lui Fl. a fost înmormântat la Duesseldorf. Moartea nu este un subiect de glumă și râs și chefuit, ci ca plată a păcatului este cel mai serios mesager al judecății; ea îl poartă pe păcătosul vinovat acolo unde îl așteaptă sentința judecătorească dreaptă a Dumnezeului sfânt. Vai de cei care merg împovărați de vină în veșnicie! La ce-i ajută că se numesc creștini, dacă tot n-au găsit iertare, spălare și viața veșnică în Fiul lui Dumnezeu răstignit și înviat? Într-adevăr, Fiul lui Dumnezeu, Cel nevinovat, a fost judecat pentru cei vinovați, ca garantul desăvârșit. Dar dacă omul obraznic nesocotește această jertfă de pe Golgota, dacă ia în deșert moartea, veșnicia, judecata și Numele sfânt al lui Dumnezeu, pentru a face cu ele batjocură și glumă, va pleca în veșnicie ca un om pierdut, deznădăjduit.

Ce semn trist este acela că peste tot se văd nenumărați bărbați mergând la cârciumă după înmormântare. În fața dricului merge o asociație de veterani, cu mine serioase: Fanfara cântă un marș funebru sau chiar „Isus, Încrederea mea”: De câte ori n-am văzut că o oră mai târziu, aceiași bărbați stau veseli în birt. Cum sunt bătrânii, așa sunt și tinerii. Tocmai au privit într-un mormânt deschis și au auzit Cuvântul lui Dumnezeu; dar satan, stăpânul acestei lumi, îi duce acolo unde înăbușe glasul lui Dumnezeu cu pălăvrăgelile lor superficiale și cu bancurile lor ușurate, la o bere și țigară.

În C... Și-a luat viața un bărbat tânăr, distins. Când la dorința părinților a trebuit să fie înmormântat în altă localitate, sicriul a fost dus la tren cu mare pompă, în alai solemn; era o

⁴ Istorisirea cuprinsă în prima parte a povestirii nr. 35, despre un chef cu o ceremonie funerară fictivă, s-a dovedit mai târziu a fi născocită, cu toate că autorului i-a fost relatată din partea cuiva cu totul vrednic de crezare. Prin urmare, toate exemplarele individuale încă disponibile din acest număr au fost distruse.

după-amiază de sâmbătă. Acest eveniment zguduitor și-a găsit sfârșitul în cârciumă, unde prietenii lui au chefuit până duminică dimineața!

Este adevărat că Dumnezeu, în majoritatea cazurilor suportă cu răbdare dumnezeiască ironia, batjocura, sfidarea oamenilor necredincioși. Dar este la fel de adevărat că El, Dumnezeu sfânt, din când în când îi ia pe batjocoritori pe cuvânt, cu mână tare, din lumea nevăzută.

Într-un cerc de tineri sunt în mod obișnuit câțiva oratori, care încurajați de râsul și aplauzele celorlalți, se întrec pe ei înșiși în bancuri nelegiuite, în care întrebuințează de multe ori cuvântul sfânt al Bibliei în batjocură. De s-ar lăsa toți avertizați! **Dumnezeu este prezent.** Cuvintele oamenilor sunt auzite în lumea nevăzută, fiecare vorbă are o consecință veșnică. „Din cuvintele tale vei fi scos fără vină și din cuvintele tale vei fi osândit.” (Matei 12,37.)

Într-un restaurant din Hamburg, pe timpul mării epidemii de holeră care în câteva săptămâni a secerat mii de oameni, ședea la bere un anturaj dezământat și cheflii beau înainte împreună. Unul dintre ei, un tânăr, un bărbat aflat pe la mijlocul anilor treizeci, își serba ziua de naștere și dădea prietenilor lui bere pe gratis. El era cel mai vesel dintre toți, nu se gândea la gravitatea timpului și mereu ridica un pahar în râsetele zgomotoase, încurajându-i pe ceilalți să bea.

În dispoziția lui de om care a băut bere, a strigat după ce și-a golit paharul dintr-o înghițitură: „Fraților, să bem curajoși; cu atât mai curând primim holera!” Ce-i drept, s-a răs la glumă, dar a sunat totuși atât de ciudat și era ca și când i-a înfiorat lăuntric pe cei care au râs, căci este peste tot și întotdeauna așa, că un tremur străbate și inimile celor care nu cred în Dumnezeu, când aud batjocorind la adresa gravității veșniciei și a morții, de care se tem în fond toți cheflii, chiar dacă nu vor s-o spună.

„Beți”, a repetat batjocoritorul, „doar vrem să vedem cine este mai tare, noi sau moartea.” În societate a răsunat un râs izolat, înăbușit, dar apoi s-a făcut liniște și vechea veselie nu mai voia să se ivească iar. Gazda a dispus să fie aduse cărților de joc, pentru a anima sărbătoarea prin joc, dar n-au reușit să restabilească veselia; doar silit au luat parte la distracție.

Să fi trecut vreo oră, când tânărul a devenit brusc palid și a început să tremure, cărțile i-au căzut din mână, fața i s-a schimonosit și a fost apucat de crampe violente – nu era nici o îndoială, holera își căuta și în el victima. Camarazii lui s-au repezit afară din camera de oaspeți într-o dezordine îngrozitoare și l-au lăsat în voia sorții sale luptând cu durerile îngrozitoare și când în sfârșit au apărut brancardierii chemați la sugestia cârciumarului, au găsit un muribund care a murit în timpul transportului la spital! –

Dumnezeul nevăzut l-a luat pe batjocoritor pe cuvânt – gurile slobode să se lase avertizate!

Este dorința lui sfântă, ca sârmanii păcătoși născuți din țărână, să-L ia pe El, Cel veșnic, pe cuvânt, cu încrederea inimii. Putem să apucăm cutezători, cu credință orice cuvânt din Biblie, ne putem așeza pe acest cuvânt ca pe o stâncă **și nu vom fi niciodată înșelați. Ia-L pe Dumnezeu pe cuvânt!** Crede-L, strigă-I îndrăzneț: **Este scris!** Vei afla că El este Dumnezeu oricărui har și adevăr, care-Și ține cuvântul. El îl ia plin de har pe cuvânt pe acela care Îi spune: „Doamne, ca un pierdut și vinovat mă încredințez mâinilor harului Tău.” Dar fii convins că și El îl ia pe batjocoritor pe cuvânt, pe câte unul deja aici pe pământ, dar pe toți în veșnicie.

Nr. 36

FĂRĂ PACE

„Ei nu cunosc calea păcii.” (Isaia 59,8)

Pe multe fețe omenești se citește inscripția: „Fără pace!” și mult mai numeroși sunt aceia la care această inscripție nu este scrisă pe față, ci în inimă. Câte nădejdi spulberate, câtă nedumerire în furtunile vieții de jur împrejur. Sărmanii oameni nu știu de ce să se țină; stâlpii speranțelor lor s-au frânt ca tulpinile slabe de trestie, viața și viitorul îi privesc într-un mod sumbru, greu ca plumbul. În plus, apoi, chinul sufletesc, povara păcatelor, care împiedică inima să ajungă la pace, ca un zid înalt. Majoritatea oamenilor se gândesc că nu există nimeni care să le poată lua povara de pe inimă. Știi lucrul acesta? Oare este într-adevăr așa, că în mijlocul poporului nostru oamenii **nu cunosc calea spre pace?**

Când făcea ravagii războiul de șapte ani (între 1756-1763), în Silezia, Boemia, Moravia luptau împotriva austriecilor, în Saxonia împotriva armatei Reichului, pe Rin și în Westfalia împotriva francezilor, în Pomerania împotriva suedezilor, în Prusia, Posen și în împrejurimi împotriva rușilor. Peste tot era luptă. Praga, Dresda, Breslau și Berlin au văzut dușmanul intrând și fugind iarăși. Nici un oraș, nici un sat nu era sigur, până când în cele din urmă s-a spus: „Va fi pace!” În 6 noiembrie 1762 a fost întâi un armistițiu, iar pe urmă, în 21 februarie 1763 a fost încheiată pacea la Hubertusburg, în Saxonia. Faptul că războiul de șapte ani se terminase, a fost ceva ce **au apucat să trăiască**. Pacea nu era doar tipărită în cărți și scrisă în pergamente, ci era realitate. Împușcatul se terminase, trupele s-au întors în garnizoanele natale, tot poporul putea să se ducă în pace la munca lui. Nimeni nu avea vreun drept să continue războiul; cine o făcea pe cont propriu era un rebel care își pierdea viața, căci împăratul încheiase pace; această realitate trebuiau s-o accepte toți. Da, toată lumea o putea savura.

Și Dumnezeu a încheiat o pace veșnic valabilă cu oamenii care I se supun. Se bazează pe o idee absolut falsă faptul că oamenii suspină și caută **cum ar putea să încheie pacea cu Dumnezeu. Pacea este încheiată, ea se bazează pe un fapt absolut valabil, pe lucrarea de la Golgota**. Dar întrebarea pentru orice om este aceasta: Am eu parte de această pace? Și dacă nu, cum ajung la ea?

Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine. El nu le-a ținut în seamă fărădelegile și a trimis mesageri peste întinderile pământului la toate popoarele, care le-au rugat și le-au îndemnat în Numele marelui lor Stăpân: **Împăcați-vă cu Dumnezeu!** Toți cei care au apucat această veste crezând și având încredere că Fiul fără păcat al lui Dumnezeu **a purtat** vina și pedeapsa lor, pentru aceștia pacea este o **realitate veșnic valabilă**. Dar din nenorocire, majoritatea oamenilor trec pe lângă această realitate neatenți. Evenimentul cel mai important al istoriei universale, **moartea Fiului lui Dumnezeu pe crucea de la Golgota**, nu exercită nici un efect asupra inimii și vieții lor. Orice altceva este pentru ei mai interesant și mai important decât acesta. Ei știu exact dacă în această cârciumă se bea bere de Kulmbach și în cârciuma aceea bere veritabilă de Muenchen. Studiază afișele de teatru, jurnalele de modă, buletinele bursei, au timp pentru tot – **numai acest mare fapt le este indiferent!** Mai ales dacă este vorba despre legături de dragoste, despre perspective de căsătorie sau ceva asemănător, atunci ei cred că în comparație cu acestea, pacea cu Dumnezeu nici nu poate fi luată în considerare. Nici o mirare că după aceea fac experiențe amare. Ce-i drept, unii recunosc cu rațiunea acea faptă mare pe care au învățat-o în școală și au citit-o adesea, dar în viața practică ei continuă războiul împotriva lui Dumnezeu, conștient sau inconștient, revolta față de sfânta Lui voință.

Legenda povestește despre un bătrân rege anglosaxon, că vasalii lui s-au ridicat împotriva lui într-o revoltă deschisă. Dar regele i-a adunat pe cei loiali și i-a înfrânt pe cei răsculați. Totuși, **el n-a dorit moartea dușmanilor lui**. El s-a hotărât mai degrabă, în noaptea următoare victoriei, să aprindă o lumânare în poarta castelului său și să grațieze pe oricine dintre dușmanii săi, care-și va căuta adăpost la el cu căință, atât timp cât va arde lumânarea. Vestea bună despre hotărârea plină de har a regelui s-a răspândit cu iuțeala focului printre dușmanii învinși, care fugiseră în pădurile din apropiere după înfrângere, știind bine ce i-ar aștepta dacă ar primi răsplata dreaptă pentru fapta lor. De aceea mulți s-au căit și s-au grăbit, în parte determinați de teamă, în parte biruiți de îndurarea regelui, au ieșit în liniștea nopții din ascunzătorile lor și au venit la castel. Cum tremura de așteptare temătoare și bucurie inima tuturor celor care vedeau poarta încă luminată de lumina de îndurare a lumânării! Ei s-au predat domnului și stăpânului lor care îi aștepta să fie milostiv cu ei și ei au găsit în fața lui ceea ce li se promisese: iertare deplină, har și pace. Dar ceilalți răsculați, care au refuzat îndurarea regelui lor sau au lăsat să treacă timpul lui de îndurare, au căzut sub dreapta lui judecată și au primit ce meritau faptele lor.

Și noi toți suntem din fire răzvrățiți față de Dumnezeu, dar neluând în seamă păcatele și vrăjmășia noastră, Dumnezeu a trimis la noi pe Fiul Său, „Prințul păcii”, pentru a ne mântui prin sângele Lui și să ne împace cu El. Dumnezeu ne oferă în Isus, Fiul Său, har fără plată și pace. **De când a murit și a înviat Isus Hristos, arde lumânarea harului lui Dumnezeu**. Mulți, mulți s-au supus chemării. Ei s-au întors la Dumnezeu, și-au mărturisit păcatele și au dobândit har. Ei sunt acum fericiți în dragostea și slujba lui Dumnezeu.

Și pentru tine, prietene, arde și luminează lumina harului, atâta timp cât inima și duhul tău este capabil să-L omagieze pe Dumnezeu, să apuce harul crezând. **Sentimentul nu are nimic a face cu acest fapt**. Atunci a fost vorba despre **credința** care a avut **încredere** în rege și i s-a **supus**, a **mers** într-adevăr acolo și l-a **omagiat**. Tot așa este și astăzi pentru tine. A fost pacea de la Hubertusburg un sentiment? O învățătură? Nu, a fost o **realitate**. Tot așa au devenit o **realitate** și harul lui Dumnezeu și pacea cu Dumnezeu, pe crucea de pe Golgota pentru toți cei fără pace, pentru toți oamenii împovărați de păcat, acum aproape 1900 de ani. Această realitate este valabilă și toți oamenii care nu vor s-o recunoască, vor fi vinovați.

Este ceva cu totul greșit când oamenii care caută pace cu Dumnezeu, iau în considerație sentimentele lor. Bucuria, veselia, sărbătorile păcii încep abia **după** războiul de șapte ani, când pacea de la Hubertusburg a fost apucată de inimile oamenilor. Abia atunci s-a cântat „Te Deum” („Doamne-al slavei, te mărim”).

Atunci s-a petrecut ceva ciudat cu acest Te Deum; Frederic cel Mare a dat dispoziții capelmaistrului său, Graun, să-l pună să fie cântat în capela castelului Charlottenburg. La ora de seară poruncită, cântăreții și muzica erau pregătiți. Dar în loc de așteptata adunare strălucită a curții, împăratul a intrat singur în capelă; îmbrăcat în mantie, s-a așezat și a dat semnul de începere. El s-a gândit la perioada lungă și grea a războiului – dar acum era pace, pentru aceasta voia să-i mulțumească lui Dumnezeu.

Tot așa se duce și un om într-un loc liniștit pentru a fi singur cu Dumnezeul lui, să se bucure mult și să mulțumească după ce a apucat, crezând, pacea cu Dumnezeu prin sângele lui Isus. Nu va avea parte de pacea cu Dumnezeu nimeni care se așteaptă dinainte la sentimente fericite. Sentimentele vor fi o bază foarte nesigură. Noi avem una mai bună: **stânca Cuvântului lui Dumnezeu! Este scris!**

La marele evanghelist Spurgeon a venit o doamnă ca să vorbească cu el despre sufletul ei. Când a venit a doua oară, el a spus: „V-am spus limpede destul, că trebuie să vă bazați pe sângele lui Isus și să vă încredințați mâinilor Lui devotate. Ați făcut lucrul acesta?” Ea a spus: „Nu!” și l-a rugat pe Spurgeon să se roage pentru ea. El a răspuns: „Nu, foarte hotărât nu!” Uimită a întrebat: „Cum, într-adevăr nu vreți să vă rugați pentru mine?” – „Nu, nici n-aș ști

pentru ce să mă rog. V-am arătat deslușit calea mântuirii și v-am arătat că veți merge la pierzare dacă nu vreți s-o urmați și că dacă o veți accepta, **veți fi îndată mântuită**. Nu am nimic altceva să vă spun, decât să vă pun în față viața și moartea în Numele lui Dumnezeu!” Ea l-a rugat încă o dată: „Rugați-vă pentru mine!” – „Nu”, a spus el. „Oare pentru ce? Doriți să-L rog pe Dumnezeu să vă mântuiască fără credință? O, meritați să fiți osândită, dacă nu vreți să credeți. O meritați dublu. Oare vreți să-L rog pe Dumnezeu să-Și reformuleze Evanghelia de dragul dumneavoastră și să vă lase în cer ca o excepție? Nu înțeleg deloc de ce ar face-o. Planul Său de mântuire este așa de simplu, încât îl puteți accepta, dar dacă nu vreți, nu am ce să-I cer lui Dumnezeu. Deci vă întreb: Vreți să credeți În Domnul Isus Hristos?” El a pus această întrebare în mod foarte hotărât. Imediat după aceea, doamna a spus cumpănind bine: „Dacă este așa, că pot să fiu mântuită prin credință, atunci cred **ce spune Scriptura despre Hristos** și pot să am încredere în El, căci El este Dumnezeu și a adus o jertfă suficientă. Da, acum, după ce am avut încredere în El, simt în clipa aceasta o pace venind peste mine. **Am încredere în El. Sunt sigură că sunt mântuită!**”

Prietene, tu, care citești aceasta, ești fără pace? – Vino sub cruce ca un vinovat, privește la Acela care a purtat vina ta, apucă cu încrederea credinței realitatea că Isus te-a mântuit prin jertfa de pe Golgota; astfel ai pace cu Dumnezeu și totul este pus în ordine. Atunci poți să începi să intonezi marea cântare de laudă.

Nr. 37

O POVESTIRE DESPRE CĂSĂTORIE

„Dacă nu zidește Domnul o casă, degeaba lucrează cei ce o zidesc; dacă nu păzește Domnul o cetate, degeaba veghează cei ce o păzește.” (Psalmul 127,1)

S-au căsătorit așa cum s-au căsătorit mulți; s-au găsit unul pe altul și fata fără experiență a sperat ce este mai bun pentru că dorea mult și trebuia să se mărite. El, de partea lui, dacă ar fi avut o femeie care să se îngrijească de mâncare și pe lângă aceasta ar mai și câștiga câte ceva, la sfârșit ar fi dus-o și mai bine ca înainte, unde trebuia să plătească mâncarea și locul de dormit cu bani peșin săptămână de săptămână. Deci s-au căsătorit. Dar de rugat, nu s-au rugat amândoi, nici pentru această hotărâre a vieții, nici pentru altceva. Casa nu era zidită pe stâncă, nici măcar pe nisipul bunelor intenții omenești, ci pe mlaștina firii îndărătnice, rele a bărbatului, care deja înainte de nuntă a fost de mai multe ori beat, iar din partea femeii a fost zidită pe speranța obscură că totuși la sfârșit totul va fi bine, numai de-ar fi înainte căsătoriți. Nu sunt multe familii întemeiate astfel?

Mulți nici nu bănuiesc ce este în realitate o familie creștină; nici nu-și pot imagina că există într-adevăr căsnicii unde Isus este al treilea în legământ sau mai corect, primul. O casă creștină pot întemeia numai asemenea oameni, care au găsit în sângele lui Isus spălarea vinei lor și mântuirea. Abia atunci pot fi frânte și biruite în inima unui om egoismul și încăpățânarea înnăscute, acești doi mari dușmani ai întregii fericiri și ai păcii pe pământ. Lui Isus Îi dai inima și mâna și Îl omagiezi pe Domnul.

La acea pereche nu era vorba de nimic din toate acestea. Curând s-a văzut că al treilea din legământ nu era Isus, ci satan, care prin țuică îi mâna în nenorocire pe bărbat și pe femeie. Locuiau în sat și curând după nuntă s-a născut primul copil. Într-o zi, tânăra mamă stătea pe scăunel cu copilașul la sân; atunci a venit bărbatul amețit de băutură și i-a poruncit să adune lemne afară, în fața ușii și să aprindă focul. Ea a zis: „Vezi că nu pot chiar acum.” Aceasta a fost de ajuns; el a apucat o măriță grea și a lovit-o în cap și peste urechea dreaptă; ea a căzut pe podea cu copil cu tot, inconștientă; iar el a ieșit afară.

Au trecut mai bine de 15 ani și de atunci această căsnicie are o poveste de care satan se poate bucura și poate fi mândru. Căci negrul R. era un bărbat cunoscut pentru brutalitatea lui sălbatică. Se numea negru, anume, pentru că nu se mai spăla. În decursul timpului s-au mai născut doi copii și s-au făcut mari. Mama i-a crescut cu multă osteneală și grijă. Din acea zi ea a rămas surdă de urechea dreaptă, iar nervii ei zdruncinați au făcut-o să tremure și să nu mai poată merge cum trebuie. Totuși, ea a muncit și a purtat de grijă și pentru bărbatul murdar, care tot mai rar încerca să lucreze și să câștige pâinea. Într-o zi a dispărut; nici vecinii nu știau unde a plecat. După o vreme a venit una dintre vecine și a spus că negrul R. a fost arestat de poliție ca incendiator. Imediat după aceea au intrat doi dintre cei trei copii, cu răsuflarea tăiată: „Mamă, l-am văzut pe tata, el a fost, era negru de tot de murdărie și un polițist îl ducea legat, pentru că a pus foc!” Acesta a fost ultimul lucru, căci negrul R a murit puțin după aceea în închisoare. Prin ce și cum a murit, femeia n-a aflat.

Câte unul poate gândi că este o poveste groaznică, cum rar se întâmplă – dar cine cunoaște realitatea vieții, acela știe că de jur-împrejurul nostru este trăită aceeași nenorocire în sute de forme diferite și nu numai printre cei simpli, ci și printre cei distinși. Ce-i drept, în cele mai multe cazuri nu coniacul este cel care aduce nenorocirea, ci egoismul și pofta cărnii, care duc la adulter și infidelitate, vanitatea și trufia – păcatul are mii de forme și păcatul este pierzarea oamenilor. Păcatul împietrește inimile reciproc: atunci soții n-au zile, săptămâni întregi niciodată o vorbă prietenoasă unul pentru celălalt, în schimb au blam, amărăciune, reproșuri. La mânie sunt schimbate cuvinte pătimăse și deodată vorba iese la iveală: „Atunci să divorțăm!” Se spune: Doar n-am vorbit serios – dar nu este așa, pentru că în nici un caz nu suntem serios dispuși să ne purtăm reciproc cu smerenie și dragoste. În câte căsnicii nu este decât problema privitoare la copii cea care îi ține împreună pe bărbat și pe femeie – altfel s-ar sparge în bucăți toată casa. Fie că cineva locuiește în castele sau dispune de echipaje și personal de serviciu, fie că locuiește într-o mansardă și trebuie să numere cărbunii pe care poate să-i bage în sobă, situația rămâne aceeași: **o căsnicie care se bazează pe credințioșia lui Isus și pe harul lui Dumnezeu este un colț de rai, iar o căsnicie fără Isus este un colț de iad.**

Dar este cu totul altceva când doi credincioși își împreună mâinile știind că Isus i-a destinat unul altuia, decât dacă-și urmează „înclinația lor”. Creștinii adevărați au început mult înainte de nuntă să se roage și să citească Cuvântul lui Dumnezeu împreună. Pentru unii ca ei Biblia este piesa cea mai indispensabilă pentru organizarea lor. Atunci se întâmplă așa ca odinioară vestitului profesor de astronomie, Maedler (mort în 1874), care și-a schimbat locuința în Hanovra și și-a dus personal Biblia ca prima piesă din vechiul cămin în cel nou. Dar el avea Cuvântul lui Dumnezeu nu numai în mâini, ci îl purta și în inimă. Unde Isus este astfel Stânca, acolo casa nu se clatină când vin zile de necaz, de boală și de primejdie. Poți, ce-i drept, să tremuri pe stâncă, dar stânca nu tremură. Poți să te temi pentru viețile care inimii îi sunt atât de negrăit de scumpe, dar ai o poartă deschisă spre inima milostivă a lui Dumnezeu, care ascultă rugăciuni, care nu face niciodată vreo greșală. Cei patru copii ai unor soți credincioși zac grav bolnavi de scarlatină, dintre care doi, la care se asociase difteria, erau pe moarte. Medicul le spusese părinților întreg adevărul – după ce el a plecat, soțul și soția au mers la Domnul și au plecat genunchii. Ei s-au rugat la unison: „Doamne, tu ne-ai dat copiii, Ție-Ți aparțin – lasă ni-i numai dacă într-o viața mai lungă vor deveni în întregime proprietatea Ta – altfel mai bine ia-i la Tine!” Dumnezeu prezent, credincios, care ascultă rugăciunile, a făcut copiii să se însănătoșească – și ei au devenit de timpuriu proprietatea lui Isus, martori pentru Mântuitorul.

Adevărații creștini, care-L numesc pe Dumnezeul atotputernic Tatăl lor și pe Isus Domnul lor, au parte de puterea și de credințioșia lui Dumnezeu. El este Cel care oferă pâine și muncă și mai mult decât acestea: râuri de binecuvântare. Un lucru este limpede: cine a devenit proprietatea adevărată a lui Isus și merge pe cărarea îngustă în sus, spre cer, acela nu se poate

căsători cu un om care vrea să meargă pe calea largă care duce la pierzare. Proverbul: „Spune-mi cu cine te însoțești, ca să-ți spun cine ești” este o adâncă înțelepciune de viață. Cine este foarte hotărât să călătorească la Paris, este imposibil să urce în aceleași vagoane în care stă altul care în toate circumstanțele vrea la Petersburg.

Poate există aici ceva de meditat pentru câte un om credincios, care vrea totuși să se căsătorească cu un necredincios, tocmai pentru că-l găsește bun. Dar nu este de ajuns. Aceiași oameni, opt zile după nuntă fac o cu totul altă impresie ca înainte. Nu demult am auzit despre o pereche, când deja chiar în ziua nunții, imediat după cununie, prefăcătoria tânărului soț a luat așa un sfârșit, încât a aruncat Biblia tinerei soții pe fereastră; dar pentru sticla de coniac și prietenii de coniac a fost loc în noua casă, dar și pentru multe, multe lacrimi ale tinerei femei. Fusesse avertizată atât de serios și atât de afectuos! **Dar înainte de nuntă le știa toate mai bine**, mai bine decât prietenii ei creștini experimentați și mai bine decât Cuvântul lui Dumnezeu, care poruncește (compară cu 1 Corinteni 7,39): creștinii credincioși să încheie căsătorii numai „în Domnul”, adică astfel, ca Isus să fie Domn în ambele inimi și de aceea și în casă.

Vrei să ai parte de lucrul acesta? Atunci trebuie să devii tu însuși devreme proprietatea lui Isus și lasă-te avertizat de toate legăturile care nu sunt în mod limpede și precis o cale cu Domnul și pentru Domnul. Atunci vei avea parte de minunea harului și de binecuvântare.

Nr. 38

EL ARE O IDEE FIXĂ

„Știu în cine am crezut.” (2 Timotei 1,12)

„Adolf al nostru are o idee fixă”, așa credeau părinții, pentru că de o vreme era total schimbat. El avea această idee fixă, că toată fericirea și toată nădejdea lui ar fi numai în Isus. Aceasta, desigur, n-o putea nimeni nega, că era, într-adevăr, fericit; era scris în ochii lui, a fost adevărat când a fost bolnav; paralizat întâi de un picior și apoi și de celălalt. Zăcea acolo, în cămăruța lui de mansardă și oricine îl vizita era mângâiat și înviorat, pentru că vedea acolo un om atât de fericit, a cărui inimă dădea pe deasupra de laudă și mulțumire. Aceasta n-o puteau nega nici tatăl, nici frații, că Adolf era mai fericit decât ei - căci ei aveau de purtat de grijă și să suspine pentru multe, cu toate că erau sănătoși, iar Adolf nu se îngrijora și nu suspina niciodată. Și cu toate acestea zace acum deja în al treilea an țeapăn, dar izvoarele fericirii și ale păcii lui încă n-au secat; Domnul a purtat de grijă credincios în toate pentru el, până în cele mai mărunte lucruri și multe flori de bucurie înfloresc pe calea lui liniștită. La început a zăcut în spital, apoi s-a mutat în mansardă, unde mai zace și astăzi.

Ziua Cincizecimii era aproape, primăvara se instalase înfloritoare în țară. Adolf fusese întotdeauna un mare prieten al florilor, dar acum nu putea să vadă nimic din primăvară. I-ar fi plăcut mult să aibă un arbust de trandafiri în camera lui, dar nu voia să roage pe nimeni pentru așa ceva și era prea sărac să-și cumpere singur un arbust de trandafiri. Dar iată că în ajunul zilelor de Rusalii au venit două surori de la spital în mansarda lui și au adus un arbust de trandafiri, darul îngrijitoarei care s-a ocupat de el în spital cu devotament. Mântuitorul a văzut dorința tăcută a tânărului Său ucenic; El a trimis împlinirea, căci El este credincios și delicat în dragostea Lui. A-L cunoaște pe El, a-I sluji Lui, aceasta este adevărata fericire. Mulți oameni numesc aceasta o idee fixă, pentru că habar n-au ce înseamnă a fi în relație apropiată cu Isus, cu marele Domn al slavei.

Ciudat că printre oamenii care au devenit bogați și fericiți prin această idee fixă sunt și mulți oameni care au făcut ceva mare pentru omenire și pentru patria lor. Frederic cel Mare,

care a fost un bărbat practic, avea un șir întreg de oameni cu asemenea ideea fixă în slujba lui. Era mareșalul Schwerin, generalii von Ziethen și Schmettau și mulți alții. Era și ministrul von Pfeil. Pe la acesta a trecut împăratul într-o dimineață pe neașteptate și a poruncit cameristului să-l cheme pe ministru. Cameristul l-a anunțat pe împărat că ministrul, care era sculat de mult, i-a interzis o dată pentru totdeauna să-l deranjeze în această oră; era ceasul când trebuia să fie singur cu Dumnezeu lui. Împăratul a spus: „Voi aștepta.” Și s-a așezat. Puțin după aceea a venit ministru și a spus: „Maiestate, iertați-mă cu toată bunăvoința, tocmai am vorbit cu Împăratul împăraților!”

Ei, bărbatul avea cu siguranță o idee fixă, după părerea a nenumărați oameni, - dar în această stare era un slujitor binecuvântat, devotat, din viața căruia au țâșnit râuri de binecuvântare.

Oamenii cu această idee fixă au trăit lucruri minunate, ascultarea rugăciunilor lor, cele mai minunate binecuvântări și ocrotiri ale lui Dumnezeu. Când acest bărbat devotat, ministrul Pfeil, în vârstă de 71 de ani, zăcea pe patul morții (în 14 februarie 1874), a spus: „A trăi este Hristos și a muri este un câștig, pentru a fi împreună cu Hristos.” Apoi a reluat de mai multe ori cuvintele: „Sunt încredințat că nici moartea, nici viața, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare nu vor fi în stare să mă despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru!” Apoi a închis ochii și a adormit. El însuși a compus o cântare pentru înmormântarea lui, din care sunt inserate aici două strofe:

La pragul mormântului meu cântați biruința!
Ultimul vrăjmaș biruit aici zace.
Moarte, iadule, unde vi-i boldul, biruința?
Cântați după catafalc: triumf! Victorie!

Aleluia! Moartea-I e sfârșitul morții mele;
Aici nu-i decât țărâna mea de văzut;
Duhul s-a dus deja sus. În mâinile străpunse
L-a luat Mijlocitorul. Ce bine i-a făcut!

Odinioară, apostolul Pavel stătea în Cezareea ca întemnițat în fața guvernatorului roman Porcius Festus și în fața împăratului iudeu, Agripa. El îl mărturisea bucuros pe Isus, pe Domnul său înviat și viața veșnică. Atunci, romanul mândru a exclamat: „Ești nebun, Pavele!” El credea că Pavel avea o idee fixă, că ar fi fost cu neputință să vorbească despre o persoană reală, vie. Pavel purta lanțuri de fier la mâini; dar el era mult mai fericit decât prealesul Festus în puterea sa și decât Agripa sub coroana lui. Atât de puternică era impresia pe care Pavel o făcea asupra ascultătorilor, încât împăratul a izbucnit în cuvintele: „Mă vei convinge în curând să devin creștin!”

Da, lumea spune despre oamenii care s-au predat lui Isus ca Domnului și Mântuitorului lor: că sunt nebuni! Li se pare ca o nebunie să găsești mai mult în invizibilul Isus și în harul lui Dumnezeu, decât în onorurile și în lauda lumii, în distracții, divertismente și bogăție.

Cine a văzut odată oameni care într-adevăr suferă de o „idee fixă”, are un adânc sentiment de milă față de acești nefericiți, a căror viață se distruge în aceste halucinații. Am văzut și am vorbit cândva cu mulți asemenea oameni în marele ospiciu de provincie din Ueckermunde; unul era stăpânit de ideea că el a fost născut ca moștenitor al tronului Franței; el îi privea pe toți oamenii ca dușmani ai lui, care-l împiedicau să ajungă la fericirea lui – aceste sărmane făpturi omenești nu pot să înțeleagă realitatea originii și vieții lor, pentru că-i orbește o idee amăgitoare, o obsesie. Nici o înduplecare omenească nu-i poate vindeca de ea, această eroare a crescut împreună cu viața și gândirea lor și le stăpânește inima. Această greșală este de vină că ei stau în această mare casă de nebuni ca prizonieri, **pe când ar putea să se întoarcă acasă eliberați și fericiți, dacă ar putea fi dezlegați de puterea**

întunecată care-i ține prinși. Dar mult mai numeroși decât acești sărmani din casa de nebuni sunt cei orbiți, care în ciuda judecății lor limpede, consideră această lume trecătoare și viața pământească, ce zboară iute, ca pe adevărata viață și uită de veșnicie și-și nesocotesc vina păcatului și-L resping pe prietenul și Mântuitorul lor, Isus.

Ei, prietene, căruia harul lui Dumnezeu i-a dat minte și simțuri sănătoase, ca să-ți poți ocupa locul în viață cu muncă loială, ai ajuns la conștientizarea acestui mare adevăr, că trebuie să fii eliberat de puterea și blestemul păcatului? Domnul te iubește și te caută ca să te facă fericit. Este o realitate că ești chemat la moștenirea unei cununi veșnice și că Isus vrea să-ți binecuvânteze viața și s-o facă o binecuvântare – se va petrece lucrul acesta?

Nr. 39

VĂRUL AROGANȚĂ⁵

„Voi sunteți cei care vă îndreptățiți pe voi înșivă înaintea oamenilor, dar Dumnezeu vă cunoaște inimile; pentru că ce este înălțat între oameni este o urâciune înaintea lui Dumnezeu.” (Luca 16.15)

Un soldat mândru – așa povestește un poet – stătea în cârciumă la aceeași masă cu o calfă ale cărei haine și maniere nu erau tocmai elegante. Când meseriașul a încercat să înnoade iar și iar o discuție, a primit răspunsul: „Noi doi nu avea nimic în comun; fiecare trebuie să știe unde îi este locul!” Dar ce uimit a fost tânărul soldat când celălalt i-a spus: „Scuzați-mă, oare n-avem o rudă apropiată în comun?”

„Imposibil! Pe cât știu eu, nu!”

„Ba da, ba da, domnul meu, așa este, avem același văr, vărul aroganță!”

Ah, dragă prietene, cred că și noi doi suntem înrudiți de aproape după originea noastră firească. Acest deplorabil „văr aroganță” s-a agățat de noi deja în anii copilăriei și cu greu scăpăm de el. De sute de ori i-am arătat ușa, i-am interzis întoarcerea; declarăm deschis că aroganța este un tovarăș rău, un vrăjmaș al lui Dumnezeu, că-i strică și-i amăgește pe oameni – n-ajută, se întoarce iar. Și în plus, este incorigibil, ce-i drept, din când în când îmbracă o haină evlavioasă, dar el rămâne neschimbat, îi însoțește pe oameni la biserică, în adunările de evanghelizare și este așa de șiret, încât în clipa în care se vorbește despre slava, dragostea și smerenia lui Isus, șoptește la urechea vorbitorului: minunat ai spus aceasta! Și împreună cu tine a crescut acest văr. Când te laudau rudele, pe când mai erai un copil, era ca și când vărul aroganță ar fi fost crescut cu pâine și friptură. Căci lauda oamenilor, aceasta îi place, niciodată nu înfulecă destul din ea. Dacă ți-a ieșit ceva potrivit în cale, un reproș, un eșec, vărul îți strigă: nu permite așa ceva, n-ai meritat-o! Ba te îmboldește la ceartă, ba la contrazicere. Zile întregi ai făcut pe lezatul. Voi ai să fii tratat ca un ou crud. Din când în când mai aduce prieteni cu el, lingușitorii care te laudă și-ți spun că ai fi un om bun, amabil, că n-ai fi meritat nici o dojană. În școala vieții aflăm că prietenii care ne laudă, în mod obișnuit nu sunt prieteni buni – dar pe cei care ne spun adevărul, ce n-am făcut bine, îi putem saluta ca pe trimiși loiali.

Câte mame nebune nu-l ajută pe vărul aroganță să le strice copiii! Ele privesc întotdeauna într-un pahar de aur când vorbesc despre copiii lor și vai de vecinul care vine și spune: „Doamnă X., Franz al dumneavoastră a făcut aici o poznă rea, este vremea să luați bățul.” Dacă apoi au trecut 10 sau 15 ani, vărul aroganță l-a dus pe fiul Franz până acolo, că o tratează

⁵ Prin utilizarea câtorva gânduri din scrierea „Tot felul de oameni simpli” de F. Gerber

rău pe bătrâna mamă, iar fiica Kaethe, care pe vremuri trebuia întotdeauna să fie pe voia ei, își vede de drum și o lasă pe mama singură în grija și necazul și boala ei.

Dumnezeu spune: „Cine cruță nuiăua, urăște pe fiul său, dar cine-l iubește, îl pedepsește îndată.” (Proverbe 13,24.) „Nebunia este lipită de inima copilului, dar nuiăua certării o va dezlipi de el.” (Proverbe 22,15.) Această înțelepciune a lui Dumnezeu nu este niciodată nesocotită fără pedeapsă.

De aceea slujba în armată și în flotă este pentru mulți dintre fiii poporului nostru, bogați și săraci, o binefacere de neînlocuit, pentru că în sfârșit trebuie să învețe ceea ce până atunci n-au vrut niciodată să învețe: ascultarea și tăcerea!

Vărul aroganță știe să se acomodeze cu toți oamenii, după trăsăturile lor de caracter și după anturajul lor. Pe hoț îl îmboldește să fure mai bine și mai șiret decât prietenii și tovarășii lui, risipitorului îi arată căi noi de a arunca banii pe fereastră într-un mod și mai extraordinar.

Altă dată, vărul aroganță îi arată omului că acum este prea distins și educat pentru a se mai lăsa să fie văzut pe stradă împreună cu bătrâna și simpla lui mamă. În școala duminicală din Ch. era un băiat care promitea foarte mult. Tatăl lui era un bețiv evident, iar mama lui încerca să câștige cu spălatul banii necesari pentru a le da copiilor ei o educație decentă. Băiatul mergea la școala reală și era unul dintre cei mai deștepți elevi. Într-o zi stătea cu mama lui în fața ușii micii lor căsuțe – era foarte mică și sărăcăcioasă, căci mama lui nu putea pe lângă mâncare și haine să mai câștige bani și pentru o locuință mai bună. Pe când cei doi stăteau așa în fața casei, venea un coleg pe drum și când fiul l-a văzut, s-a îndepărtat de mama lui. „Cine era femeia cu care te-am văzut ieri?” a întrebat colegul în ziua următoare. „Spălătoreasa mea”, a fost răspunsul infam. Aceasta a avut loc cu ani urmă. Tânărul a mers tot mai mult și mai mult în declin, acum este un om mizerabil, decăzut! Nu putea fi altfel. Un tânăr care se rușinează cu mama lui care-l iubește, care se istovește muncind pentru el, nu poate niciodată să realizeze ceva bun. Aceasta a reușit-o vărul aroganță, ca acest fiu să se rușineze cu mama lui și să-și pună viața sub blestem.

Printre oamenii de război, vărul aroganță joacă un rol deosebit, înainte de toate prin aceea că le întărește vanitatea. Dacă unul este îmbrăcat în uniformă, atunci privește în trecere în toate vitrinele pentru a-și admira ținuta mândră, mustața răsărind ușor și pentru a se da mare în presupusa admirație a celorlalți. Dacă este călare pe un cal bun, atunci vărul șoptește: așa un cal frumos nu călărește nimeni în oraș – ca și când călărețul ar fi făcut calul frumos – omul arogant uită în toate că el nu este nimic decât o iarbă care se vestejește repede, țărână din țărână. Este adevărat că nu numai noi, soldații suntem așa, nu, toți oamenii, bărbați și femei. Și alți oameni se oglindesc în vitrine și-l aud pe vărul aroganță spunând: vai ce bine-ți stă pălăria nouă și jacheta elegantă! A uita de Dumnezeu și a fi tu însuși ceva – n-a fost aceasta capcana în care a căzut Eva în Paradis?

Desigur, să fii mare și să devii tot mai mare, să fii pe placul tău și admirat de oameni, aceasta este năzuința omului firească; nu este aceasta scris adânc în inima ta? Nu iese iar și iar la lumină ca buruiana care crește de la sine oricât de des ar fi smulsă?

Dar după ce a venit Fiul lui Dumnezeu, care a căutat ce este pierdut, El S-a smerit. El a renunțat la toată slava Lui, a luat chip de rob și a fost ascultător, chiar până la moarte de cruce. **De ce? Pentru că te-a iubit, pentru că voia să te mântuiască!** De aceea S-a lăsat insultat, scuipat, bătut cu pumnii, biciuit, încununat cu spini, pironit pe cruce. Despre El este scris: „Care, fiind insultat nu răspundea cu insultă, suferind nu amenința, ci Se încredința pe Sine Celui care judecă drept.” (1 Petru 2,23.)

O, tu, omule arogant, mulțumit de tine, mândru, care ești în inima ta atât de preocupat cu propria ta mărime și cu presupusa ta virtute, care prețuiești atât meritele tale și te îngrijești atât dacă ți se dă destulă onoare – privește la Isus, Mielul lui Dumnezeu, care S-a smerit din cauza păcatelor tale, cercetează-ți inima, cercetează-ți viața, pleacă-te în țărână! – Ce loc îți va reveni când va fi dată în lături perdeaua care-ți acoperă acum gândurile în fața oamenilor?

Atunci vei fi descoperit în urâtenia păcatului tău – câtă necurăție, murdărie, prefăcătorie, lipsă de dragoste, ură, minciună, egoism vor fi văzute acolo!

Vino acum, așa cum ești, în smerenie adâncă față de Dumnezeu, atunci El te va înălța în har. Despre oamenii aroganți, care vor să valoreze ceva în fața lumii, despre fariseii evlavioși și despre saducheii păcătoși, despre bogați și despre săraci, despre erudiți și despre cei neștiutori, despre ei toți spune Domnul: „Voi sunteți cei care vă îndreptățiți pe voi înșivă înaintea oamenilor, dar Dumnezeu vă cunoaște inimile; pentru că ce este înălțat între oameni este o urâciune înaintea lui Dumnezeu.” (Luca 16.15)

Nr. 40

UN VECHI CEAS DE PERETE

„Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu.”
(1 Ioan 3,1)

Ceasul de perete stătea într-un colț din atelierul bătrânului cârpaci Daniel O. și era cam mobilă cea mai scumpă pe care o posedă. Ceasul demodat, în dulapul mare de lemn, avea un tic-tac solemn, demn; el bătea cinci minute înaintea fiecărei ore; apoi urmau tare și pe îndelete bătăile ceasului, ca și când le număra.

Într-o noapte, Daniel a stat până târziu la muncă. Cum găurea și cosea și ciocănea așa, se gândea la moartea tatălui său și au început să se însuflețească în el multe gânduri, gânduri despre moarte și nemurire. Multe amintiri s-au trezit din lungă lor așteptare și odată cu ele gândul la propria lui moarte – unde va ajunge atunci? Deodată, vechiul ceas de perete a preluat întrebările în tic-tac-ul lui agale, solemn și a reluat cu monotonică măsurată scurta frază: „Pe – veci – un – de? - Pe – veci – un – de?” Ticăia această întrebare serioasă fără pauză, fără întreruperi. Orice alt zgomot se stinsese; în singurătatea nopții ticăitul părea să devină insuportabil de tare. Era foarte deranjant și Daniel a început să ciocănească mai tare; dar ticăitul a devenit și mai tare, iar întrebarea răsună tot mai insistent: „Pe – veci – un – de? – Pe – veci – unde?” Amintirea ultimelor cuvinte ale tatălui său l-au apucat puternic: „**Rămâi cu bine, Daniel, dar nu – pe veci.**” Și vechiul ceas și-a continuat bătaia domol și solemn: „pe – veci – un – de?” În sfârșit, Daniel s-a ridicat, și-a pus lucrul jos și a oprit pendulul. Dintr-odată s-a făcut liniște; Daniel s-a întors la lucrul lui. Dar liniștea vorbea și mai insistent decât ticăitul lent: „Daniel, ești un nebun și un laș.” – „Da, așa sunt!” a exclamat el și și-a azvârlit lucrul, căci ochii lui erau plini de lacrimi. „Statul liniștit al ceasului nu va opri timpul. Voi face ceasul să meargă din nou, căci nu este de nici un folos!” Așa că Daniel a pornit din nou mecanismul ceasului. Dar lucrul zăcea la picioarele lui, iar el ședea acolo cu mâinile împreunate; se gândea la Dumnezeu, la cererile Lui, la bunătatea Lui, la dreptatea Lui. Se gândea cum a lăsat să treacă anii cei mulți ai vieții lui, fără să caute iertare în rănile lui **Isus**, fără să obțină certitudinea încotro trebuia să meargă drumul lui. Acum îmbătrânise și încăruntase și stătea în fața lui Dumnezeu, nu ca un copil iubit, împăcat, ci ca un vinovat. Toate păcatele lui s-au ridicat în fața ochilor săi lăuntrici și mai ales marele păcat că L-a uitat pe Dumnezeu; și în toiul tuturor gândurilor cădea mereu ticăitul agale și solemn: „Pe – veci – un – de?” A căzut în genunchi și a strigat: „**Doamne, ai milă de mine, păcătosul!**” A luptat mult timp în rugăciune serioasă – aparent zadarnic. În disperare a renunțat la rugăciune și și-a îngropat fața în mâini. „Pe - veci – un – de?” răsună iar dinspre ceas în liniștea singuratică. Unde să fugă de aceste cuvinte îngrozitoare? A început din nou să se roage pe genunchi:

„Doamne, Tu nu vei disprețui o inimă smerită și zdrobită. Privește în jos la mine; sunt aici, speriat și zdrobit: îndură-Te de mine și mântuiește-mă!” Atunci s-a făcut lumină în inima lui, a ajuns la odihna în Hristos, la Răscumpărătorul lui răstignit și înviat. Neajutorat și distrus cum era, s-a cramponat de Hristos, de El, care a murit pentru păcătoși și acolo a găsit ce au găsit mii de creștini răscumparați înaintea lui – **iertare și pace**. Mântuitorul murise pentru el, înviat spre neprihănirea lui. Duhul Sfânt i-a arătat ce s-a petrecut la cruce pentru el și i-a descoperit harul lui Dumnezeu. Daniel a îngenuncheat în recunoștință adorând și iar a ajuns la urechea lui în liniștea nopții, dinspre colț mesajul ceasului, pe care acum îl auzea cu sentimente total diferite: „Pe – veci – un – de? – Pe - veci – un – de?” Răspunsul a venit din pieptul lui Daniel: „Cinste, Ție, Doamne! **La Tine pentru totdeauna! Căci cine crede în Tine are viața veșnică!**”

Astfel a devenit bătrânul Daniel un om nou, un copil al lui Dumnezeu; în noaptea aceasta a avut loc în viața lui cel mai minunat eveniment: se născuse din nou, a primit dreptul să se numească un copil al lui Dumnezeu. – Așa cum a fost odinioară născut ca fiu al tatălui său pământesc, după carne, așa s-a născut din nou, **din Dumnezeu**. Acum Îl cunoștea pe Dumnezeu ca Tată al lui, iar Duhul lui Dumnezeu i-a dat dovada că Dumnezeu l-a recunoscut ca un pe copilul Său iubit. Prietene, tu, cel care citești aceasta, poți și tu să spui lucrul acesta despre tine? Poți într-adevăr să-I spui lui Dumnezeu: **Tatăl meu!**

Fii atent: intră trupele, pe străzi este mult popor, muzica răsunătoare emoționează și mișcă inimile, înainte de toate pe cele ale tineretului. În frunte călărește colonelul? Un băiat se repede spre el, îi întinde mâna și-și salută vesel tatăl, iar ochii tatălui se odihnesc cu bucurie asupra fiului. Într-adevăr, în regiment sunt mulți bărbați loiali, supuși ordinului colonelului, urmând indicația lui, totuși, ochii lui privesc cu bucurie la mulțimea emoționată, la multele capete și la fețele vesele care apar la ferestre. Dar numai acesta este fiul lui. Relația dintre tată și copil cuprinde cu totul altceva decât toate celelalte relații ale oamenilor între ei. Domnitori și supuși, domn și slujitor, meșter și calfă, doctor și pacient, toate acestea cuprind autoritatea și responsabilitatea de o parte, dependența și supunerea de cealaltă parte. Toate aceste relații pământești reflectă ceva din relația dintre Dumnezeu și oameni. Dar relația cea mai înaltă în care sunt chemați să intre toți oamenii și pe care totuși, majoritatea oamenilor o refuză spre paguba lor veșnică este aceasta: **să devină copii ai lui Dumnezeu!**

Dragă prietene, **știi tu dacă ești un copil al lui Dumnezeu?** Ce privilegiu minunat să poți spune cu toată bucuria inimii și siguranța: **Dumnezeu este Tatăl meu!** Inima Lui mă iubește de nespus; toată dragostea și puterea Lui sunt pentru mine, îngerii Lui îmi slujesc mie; după ce voi fi parcurs drumul scurt printre străini, voi veni în Casa Tatălui!” Nu-ți este de nici un folos dacă vei spune: nu știu, tare aș vrea să fiu, dar încă n-am ajuns acolo. Cine este un copil al lui Dumnezeu, acela o știe, acela spune. Îl cunosc pe Tatăl meu, Tatăl meu mă cunoaște. Am un drept: să mă numesc copil al lui Dumnezeu, iar aceasta este fericirea mea de nespus pentru timp și veșnicie.

Nr. 41

NIRVANA, FERICITUL NEANT

„Oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata.” (Evrei 9,27)

Acum câteva luni domnul profesor X. stătea la patul de boală al bătrânei sale soacre, care simțea moartea aproape. În zilele sănătoase ascultase cu plăcere discursurile lui care sunau frumos despre „fericitul neant” în care, după părerea lui, sunt dispersați toți oamenii care mor aici. I se părea de-a dreptul convenabil să devii un „nimic” atunci când trupul a îmbătrânit și s-a îmbolnăvit, când pe pământ tot nu mai puteai să ai bucurii și plăceri. Ce bun ar fi lucrul acesta; căci și toată vina păcatului vieții lungi ar dispărea în nimic. Ce gând atractiv că toate cuvintele amare, neadevărate, dragostea neglijată, timpul irosit, tot egoismul unei vieți întregi vor fi descompuse în nimic! Da, toată necinstea, imoralitate, toată ura ar fi șterse ca și cu un burete, ai putea să te cruți de toate remușcările conștiinței. Când apoi toți ceilalți oameni față de care și cu care ai păcătuit vor fi descompuși în nimic, atunci nu va rămâne nici măcar o umbră de amintire din vina comisă.

Dar acum, când bătrâna mamă a simțit că moartea era aproape, l-a întrebat cu vocea tremurândă pe ginere: „Chiar este foarte sigur adevărat că atunci când mor urmează **fericitul neant**? Bătrâna noastră Karoline (aceasta era bucătăreasa casei) mi-a spus întotdeauna că aceasta nu este adevărat, că este o minciună; ea spune că după moarte vine judecata. Doar există un Dumnezeu sfânt, în fața căruia trebuie să ne înfățișăm toți. Oare este cu adevărat **foarte sigur** aceasta cu fericitul neant? Timp de o oră s-a străduit profesorul să liniștească toate îngrijorările bătrânei femei muribunde și i-a reafirmat ca o certitudine de neclintit, că acum va merge în fericitul neant. Dar el nu s-a simțit bine cu ocazia aceasta. În cele din urmă lumina slabă a vieții s-a stins. Conversația s-a încheiat pentru acest pământ. Ce continuare va avea ea în veșnicie, când femeia bătrână va striga tânguindu-se la urechea ginerelei: „**Aș fi putut să fiu mântuită, dacă nu m-ai fi amăgit!**”?

N-au trecut multe săptămâni, când fiica iubită a profesorului, până atunci un copil foarte sănătos, de o rară drăgălășenie și înzestrare, a fost apucată de crampe grave cu leșinuri lungi. Ce durere i-a cuprins pe părinți când părea că trebuie să se stingă această rază de soare a vieții și a casei lor și să treacă dincolo, în „**fericitul neant**”! Acum situația arăta altfel. Au chemat primele autorități medicale, au căutat ajutor oriunde părea de sperat, zadarnic – copilul a rămas bolnav, o floare veștejită repede. Dumnezeu începuse să vorbească cu acești oameni săraci în mângâiere și nădejde, bogați în bani, erudiți. Ei trebuiau să învețe să întindă inima și mâinile spre Dumnezeu prezent, Dumnezeul oricărui har, care S-a arătat în Isus păcătoșilor pierduți, ca singurul Salvator.

Exista o rudă a acestei familii distinse, care până atunci fusese declarată ca exaltată; nu le era plăcută relația cu ea, căci vorbea despre Isus, Mântuitorul păcătoșilor, despre mântuirea veșnică și nădejdea în sângele Fiului răstignit și înviat al lui Dumnezeu. Această femeie cunoștea ceva mai bun decât „fericitul neant”; fericită și veselă mărturisea un Mântuitor care poate salva în necaz, care poate alina orice mâhnire și îngrijorare, un Mântuitor căruia ai Săi pot să-I pună în mâini și la inimă pe copiii lor bolnavi și pe părinții muribunzi. Acum domnul profesor și profund întristata lui soție au observat că există ceva mai bun decât învățătura despre fericitul neant.

Această învățătură despre „fericitul neant” provine de la filozoful indian Buddha, care a trăit acum 2500 de ani. Religia lui Buddha este răspândită în India, Mongolia, China și Japonia. Aproximativ 300 de milioane de păgâni care nu cred într-un Dumnezeu în Persoană, atotputernic, se roagă în nenumăratele temple budiste fondatorului religiei lor. Desigur,

Buddha lega răsplata de „a deveni nimic” de condiții deosebite. El învăța: dacă un om nu jură, nu minte, nu calomniază, nu ucide, nu fură, dacă un om trăiește cast și disciplinat, nu se răzbună pe nimeni, dă mult de pomană, își stăpânește patimile și se afundă în meditații tăcute, atunci obține deja aici pe pământ demnitatea unui Buddha, adică a unui înțelept, iar după moartea lui intră în **nirvana**, adică stingerea persoanei sale, fericirea de a fi neant!

Acele cerințe morale ale lui Buddha aproape seamănă cu cele zece porunci de pe Sinai, pe care nu le poate împlini nici un om născut în păcat. Dar tocmai de la aceia care nesocotesc harul lui Dumnezeu, care lasă frâu liber patimilor lor și sunt legați în lanțurile păcatului, tocmai de la aceia se aude de cele mai multe ori și cel mai tare afirmația: **odată cu moartea se termină totul!** Normal, atunci se va termina și cu păcatul și cu vina. Ei împlinesc vechiul proverb: Omul crede ceea ce dorește! Dar după aceea vine realitatea serioasă și rupe urzeala de minciuni.

În timp ce misionari devotați duceau vestea bună despre dragostea lui Dumnezeu arătată în Isus în țările păgâne ale budiștilor, oameni sărmani, lipsiți de nădejde propovăduiau în patria noastră germană, minciuna despre „fericitul neant”. Aroganța și mândria lor le-a orbit ochii; viața trece repede, ei merg în veșnicie - și acolo găsesc în loc de nirvana visată, pe Același Isus care aici voia să-i mântuiască; dar acolo nu-L mai găsesc ca Mântuitor al lor, ci ca Judecătorul lor sfânt; viața lor cu tot păcatul și cu toată vina este notată până în amănunt în cărțile judecății. Omul împovărat cu vină ar vrea să scape de judecată, de aceea apucă cu lăcomie învățătura: odată cu moartea se termină tot! Bogați și săraci, cu carte și fără carte, vor să fie aici fără obligații, să dea la o parte poruncile sfinte ale lui Dumnezeu și apoi să intre în „fericitul neant”! „Cel ce șade în ceruri râde, Domnul Își bate joc de ei.” (Psalmul 2,4.)

„Ce va fi cu dumneavoastră când veți muri?” a întrebat o creștină pe o femeie simplă din G. „Când voi muri? Voi fi îngropată și cu aceasta s-a termina.” Ea recunoștea limpede și vesel că pentru ea nu exista nici păcat, nici Dumnezeu, nici veșnicie. Și asemenea oameni se numesc creștini!

Unii oameni au în fața morții numai această dorință, ca oamenii să vadă că nu s-au temut de moarte! Acum șase ani a fost operat în spitalul din Berlin un cântăreț de operă, din cauza unei suferințe interne. Medicii i-au spus că este îndoielnic dacă va supraviețui operației. Un medic mi-a povestit că acel cântăreț, pe când era dus în sala de operație pentru a fi adormit cu cloroform, a cântat cu vocea lui minunată o arie, care începea cam așa: Sus, mergem la moarte! Bărbatul nu s-a mai trezit din narcoza cu cloroform, ci a murit. Lumea poate admira că el a mers la moarte cu o arie de operă – dar ce va spune el când va vedea în veșnicie păcatul lui neiertat și pe Judecătorul sfânt?

A muri mândru poate pentru a clipă să producă admirația oamenilor, cu toate acestea este o amăgire. Câte unii infractori cruzi au murit obraznici și încăpățânați; la ce i-a ajutat? Au ajuns la judecata lui Dumnezeu. De ce doresc și vor atâția oameni ca totul să se termine cu moartea? De ce învață și doresc ei ca după moarte să vină fericitul neant? Pentru că-și simt păcatul; în loc să vină smeriți cu păcatul lor la tronul harului, exclamă mândri: nu există nici Dumnezeu, nici veșnicie, nici judecată. Dar drumul lor nu duce în „neant”, ci în veșnicie, în realitate; ei trebuie să apară în fața Dumnezeului sfânt. „Oamenilor le este **rânduie să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata!**”

Acest adevăr vine peste oameni cu o forță minunată de îndată ce vine moartea. O, nu aștepta acest ceas serios pentru a căuta mântuire și pace! Fiul lui Dumnezeu a venit și a luat asupra Lui judecata pe cruce, ca toți cei care se încred în El crezând, să fie păziți de judecată, mântuiți din blestem. El pune să se propovăduiască tuturor oamenilor: „Cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis, are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte al viață” (Ioan5,24 textual). Omagiază-L pe Isus – nu crede minciuna că odată cu moartea s-ar termina totul! Fiecare dimineată, când după noaptea întunecoasă răsare soarele, fiecare primăvară, când după iarnă viața răsare din pământul mort – totul îți propovăduiește

adevărul: tu mergi în întâmpinarea veșniciei. Creația o spune, conștiința ta o mărturisește, iar Cuvântul lui Dumnezeu propovăduiește!

Nr. 42

UNDE SUNTEȚI ASIGURAT?

„Eu mă culc și adorm în pace, căci numai Tu, Doamne, îmi dai liniște deplină în locuința mea.” (Psalmul 4,8)

Societatea de asigurări a pompierilor „Rheinland” către Neuss a. Rh. Expediază următoarea ofertă:

Furt prin efracție

Efracțiile și furturile mari sunt la ordinea zilei ca urmare a tristelor împrejurări istorice. Nimeni, oricât de bine s-a protejat prin măsuri de prevedere, nu este azi sigur. De aceea vă recomandăm să faceți o asigurare de furt prin efracție. Oricine a făcut o asigurare de genul acesta, are sentimentul liniștitor că poate să-și părăsească locuința fără grijă pe un termen mai lung. Vă mai recomandăm și asigurarea seifului și a conținutului acestuia în bani și hârtii de valoare de orice fel.

Agenția generală

Deci astăzi se asigură nu numai casa și mobilierul, hambarul, vitele și recolta împotriva primejdiei focului, câmpurile împotriva grindinei, sănătatea împotriva accidentelor, viața împotriva morții, oglinda și geamurile ferestrelor împotriva spargerii, ci și banii și bunurile împotriva furtului. Oare ce este mai normal decât să vrei să te asiguri împotriva pagubei și a jefuirii! – Împăratul David cunoștea o asigurare mai bună; el spunea: „Eu mă culc și adorm în pace, căci numai Tu, Doamne, îmi dai liniște deplină în locuința mea.” (Psalmul 4,8). Acele asigurări nu au, desigur, ca scop să țină la distanță: focul, grindina, moartea, hoții – omul știe că el nu poate așa ceva -; el vrea prin aceasta numai să evite pierderea de bani, ca societatea de asigurări să înlocuiască paguba. Dar în asigurarea în care era David asigurat, chiar dezastrul, ucigașii, vrăjmașii, boala erau ținute la distanță de atotputernicia lui Dumnezeu. Nu este aceasta mult mai bine? Când în seara unei zile o casă creștinească este adunată în jurul Cuvântului lui Dumnezeu și atunci se înalță unanim rugăciunea credinței: Tată, ne încredințăm mâinii Tale atotputernice, credincioase și sub scutul puterii Tale – păzește-ne pe noi și casa noastră de orice nenorocire, de toată puterea lui satan! – atunci într-adevăr un scut de pază acoperă toată casa. Dar acolo unde Domnul nu păzește cetatea, acolo paznicul o păzește zadarnic (compară cu Psalmul 127,1).

Când în 5 septembrie 1881 a avut loc marele accident de cale ferată de la Charenton, lângă Paris, printre cei grav răniți făcea parte și fabricantul Fortin. El a fost dus la Paris familiei sale ca un muribund; ultimele lui cuvinte au fost: **„Ce groaznic că nu mi-am asigurat viața!”** Această durere îi va fi fost luată curând, căci dacă cineva și-a asigurat viața trupească printr-o asigurare de viață, pentru aceasta n-o să-și facă nimeni griji în veșnicie. Dar există o altă asigurare, la care domnul Fortin nu s-a gândit și pe care trebuie totuși s-o achiziționeze orice om de pe acest pământ, dacă nu vrea să se ducă la pierzare pentru totdeauna. Aceasta este asigurarea mântuirii sufletului nostru. Firește, cu aceasta se petrece cu totul altfel decât cu asigurarea de viață sau de foc. Nu este nevoie nici de controlul sănătății printr-un medic, nici a clădirii printr-un constructor. Domnul spune: „Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară.” Asigurarea la Domnul Isus nu costă nici măcar o primă anuală, ci este absolut gratuită. Domnul nu cere decât un singur lucru ca premiu: **toată inima**. Cine și-a dat inima Mântuitorului și a devenit neprihănit prin credința în jertfa Sa desăvârșită, acela nu numai că

poate cu „un sentiment liniștitor să-și părăsească locuința fără grijă pe un termen mai lung”, nu, el poate să părăsească pentru totdeauna în pace acest pământ, absolut fără grijă, căci el este păzit de orice nenorocire; el poate să lase liniștit în urmă nu numai un seif și hârtii de valoare, ci chiar pe oamenii care îi sunt scumpi, ceea ce înseamnă mai mult. El merge păzit sigur în orașul străzilor de aur, în Casa Tatălui, pentru a prelua o moștenire nemărginit de bogată. **Ați încheiat această asigurare, cea mai importantă dintre toate?**

Cine vrea să devină sigur și bucuros de mântuirea lui veșnică, trebuie să vină la Isus cu pocăință și credință, la Persoana binecuvântată a Fiului prezent al lui Dumnezeu, aici va găsi **siguranță**. Dar că la Domnul atotputernic, credincios se găsește ocrotire și pentru acest pământ, pentru viață, sănătate, casă și curte, ogor și vite, au aflat copiii lui Dumnezeu în toate timpurile. Trebuie neapărat și temeinic să ne împotrivim minciunii pe care satan o răspândește, ca și când credința, care are încredere în Dumnezeu în toate lucrurile, ar avea o făgăduință numai pentru veșnicie, nu și pentru timpul de acum. Văcarul din M. și-a mânat cireada afară din grajd; grajdul trebuia să fie curățat temeinic. Domnișoara E., un copil scump al lui Dumnezeu, care-i ajuta cu plăcere pe oamenii de rând, a preluat sarcina aceasta, de a supraveghea afară cireada, în timp ce văcarul a mers la muncă în grajd. „Nu trebuie să vă temeți de taur; dacă se apropie cu adevărat de dumneavoastră, loviți-l zdravăn în cap cu această bâtă!” Cu acestea, bărbatul a plecat. Dar puțin după aceea taurul a pornit spre păstorița nedepinsă, a luat-o în coarne, a izbit-o de pământ și o trântea mereu de pământ în fața lui, până a fost abătut de strigătul femeilor care se grăbeau într-acolo. Hainele domnișoarei E. erau total zdrențuite; dar ea personal n-avea nici măcar o vânătaie și a spus: „Mă simțeam așa de sigură în mâinile lui Isus, încât nu mi-a fost teamă deloc. **Ea era asigurată la Isus.**”

Misionarul van Asselt, de la misiunea din Renania, a fost între 1856-1876 în Sumatra, la populația sălbatică din Batta. Doi misionari americani care ajunseseră acolo cu 20 de ani mai înainte, au fost uciși de Batta și mâncați. Acum venea van Asselt în mijlocul acestui popor, fără a le înțelege limba. El însuși povestește că nu se gândește decât cu groază în urmă la primii doi ani pe care i-a trăit acolo, la început singur, apoi împreună cu soția lui. A fost de multe ori ca și când ar fi fost înconjurați nu numai de oameni ostili, ci de puteri ale întunericului. Câteodată a venit peste ei o teamă inexplicabilă, inexprimabilă, încât noaptea se sculau din pat, îngenuncheau și se rugau, numai să fie eliberați de această vrajă. Mai târziu s-au mutat mai departe, câteva ore de mers, spre interior, la un alt trib care i-a primit prietenos și unde au putut să-și construiască o casă. Într-o zi van Asselt stătea pe bancă în fața casei lui, când a venit un om din acel trib în care trăise prima dată. Acesta a prezentat rugămintea ca Tuan (învățător) să-i arate paznicii pe care îi pune noaptea de pază în jurul casei lui. Zadarnic l-a asigurat misionarul că nu avea decât un mic băiat de pază și un mic bucătar, care nu erau buni de paznici. Omul din tribul Batta nu voia să creadă. El l-a rugat să-l lase să controleze casa. A scotocit ungherele și paturile. Când s-a convins că misionarul n-are paznici la el, i-a povestit următoarele: „Când ai venit prima dată la noi, învățătorule, am fost foarte înfuriați pe tine și am hotărât să te omorâm pe tine și pe nevasta ta. Chiar am venit în fața casei, o noapte după alta; dar când veneam, în jurul casei tale stătea un șir dublu de paznici cu arme scânteietoare; așa că n-am îndrăznit să-i atacăm. Am mers la un ucigaș (printre oamenii Batta exista pe atunci o gașcă deosebită de ucigași, care omorau contra plată pe oricine care trebuia eliminat din viață). Ucigașul ne-a făcut lași și a spus: Eu nu mă tem de nici un Dumnezeu și de nici un diavol; voi pătrunde printre paznici.

Așa că ne-am întrunit seara. Noi am rămas în urmă și l-am lăsat pe el singur. Dar după puțin timp a venit înapoi fugind: Nu, nu îndrăznesc; două rânduri de bărbați mari, puternici stau acolo foarte strâns, umăr la umăr, iar armele lor luminează ca focul. Atunci am renunțat să te ucidem. Și acum spune, învățătorule, unde sunt paznicii; nu i-ai văzut niciodată?” – „Nu, nu i-am văzut niciodată și nici soția mea”, a spus misionarul. „Dar noi i-am văzut cu toții; oare cum vine aceasta?” – „Atunci”, a povestit misionarul, „am intrat, am luat din casă o Biblie, i-am pus-o deschisă în față și am spus: „Iată, cartea aceasta este Cuvântul marelui

nostru Dumnezeu, în care El ne promite că ne va păzi și ne va proteja; noi credem tare în acest cuvânt, de aceea nu avem nevoie să vedem paznicii; dar voi nu credeți și de aceea marele Dumnezeu trebuie să vă arate paznicii, ca și voi să învățați să credeți.”

Nr. 43

EȘTI MULȚUMIT?

„Fiindcă, după ce L-au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au glorificat ca Dumnezeu, nici nu I-au mulțumit; ci au ajuns deșerți în gândurile lor și inima lor fără pricepere a fost întunecată.” (Romani 1,21)

O fabulă povestește despre un conte bogat, care se simțea bolnav și nu se putea bucura de viața lui. Mereu îi lipsea câte ceva. Atunci medicul lui i-a spus: „Domnule conte, dacă ați fi mulțumit, totul ar fi bine!” – „Mulțumit?” a spus contele, „da, aceasta este ușor de spus; doar am încercat mult timp, dar nu pot deloc să devin mulțumit.” – „Aceasta-i grav”, a răspuns medicul, „atunci nici eu nu pot să ajut, căci pentru această boală n-a crescut nici o buruiană de leac.”

Contele a auzit despre un anahoret care știa să dea sfat în toate. L-a vizitat. „Sfătuiți-mă ce să fac, venerabile părinte. Doresc mult să mă fac sănătos, iar medicul mi-a spus că voi putea fi sănătos numai când voi câștiga mulțumire. Unde o găsec?” Pustnicul l-a privit milos pe sărmanul conte bogat și a spus: „Puteți deveni mulțumit dacă veți achiziționa cămașa unui om foarte mulțumit și o puteți îmbrăca.” Atunci contele s-a așternut la drum din sat în sat, din casă în casă, pentru a căuta un om mulțumit. Dar oriunde a întrebat, peste tot lipsea ceva din fericire; foarte mulțumit n-a găsit pe nimeni. Deja voia să renunțe, când o femeie sărmană i-a spus despre un cărbunar de sus, din munți, că acela era un bărbat foarte mulțumit, deplin fericit, mereu vesel. Contele l-a găsit pe cărbunar. „Cică ai fi foarte mulțumit cu soarta ta?” l-a întrebat el neîncrezător. „Da, domnule, foarte mulțumit!” – „Dar ești așa de negru și sărac. Poate ai totuși vreo dorință pe care să ți-o pot împlini?” – „O, nu, domnule, am destul. Pădurea îmi dă lemn, izvorul, apă, tufe, fructe de pădure, Dumnezeu face să lumineze peste mine soarele Lui și-mi trimite răcoarea nopții și ploaia blândă! Cum să nu fiu mulțumit?” Contele a cercetat mult timp dacă mulțumirea merge până la temelie; n-a găsit decât mulțumire, putea scormoni cât voia. „Dragă cărbunarule”, a spus în cele din urmă contele, „am găsit, în sfârșit, omul care mă poate face sănătos. Vinde-mi cămașa ta. Ți-o plătesc bucuros cu bani!” – „Cămașa mea?” a spus zâmbind cărbunarul și și-a descheiat tunica neagră – atunci contele n-a văzut nici o cămașă, ci numai pielea închisă la culoare a cărbunarului. „Nici cămașă – și totuși fericit, totuși mulțumit!” Contele bogat și nemulțumit a spus-o rușinat. El a privit în sus spre Dumnezeu, de la care primise atât fără a fi fost vreodată mulțumit. L-a privit pe cărbunar, care fără cămașă era un om mulțumit, fericit – apoi s-a întors acasă și începând de atunci a fost un om mulțumit, fericit și sănătos, căci boala lui stătea în inimă, nu în trup.⁶

Aceasta este poate o istorioară drăguță - dar în realitate, totuși altceva este necesar pentru a face mulțumit un om nemulțumit, decât exemplul bun al unui sărac mulțumit. Numai harul lui Dumnezeu care s-a arătat în Hristos îi aduce pe sărmanii oameni la pace și face ca ei să devină mulțumiți și fericiți. Conți și cărbunari, prinți și cerșetori, bogați și săraci, cultivați și necultivați, toți au inimi care sunt nesatisfăcute, nefericite prin păcat, otrăvite de egoism și aroganță. În toate locuiește încăpățânarea care are multe prezenții și nu-L cinstește pe Dumnezeu. Cât de minunat procedează Dumnezeu cu oamenii! Pe când prorocul Iona se

⁶ Cele de mai sus sunt preluate din „Tot felul de oameni simpli” de F. Gerber.

sfădea posac și mânios cu Dumnezeu, Dumnezeu a făcut să crească un curcubete ca să fie umbră peste capul lui Iona, ca să fie eliberat de depresia lui (compară cu Iona 4,5-6). O, dragă omule, dacă Dumnezeu a făcut să crească în viața ta un curcubete, dacă ți-a dat o soție iubitoare sau copii scumpi, succes în meserie, prosperitate în afacere, dacă ți-a îndeplinit dorințele inimii, dacă ți-a dat sănătate și putere după o boală grea – sunt plantele agățătoare ale lui Dumnezeu, pe care El le face să crească pentru a-ți face inima recunoscătoare, blândă și smerită. Ai înțeles lucrul acesta?

De-aș vrea pentru binele de-azi să mulțumesc,
Când aș avea vreme să mă tânguiesc?)

Bunătatea lui Dumnezeu care se revarsă zilnic peste noi, ne face de rușine – ea vrea să-i conducă la pocăință pe păcătoșii nerecunoscători. Aproape nimeni nu se gândește că nerecunoștința și nemulțumirea sunt păcate grele, din cauza cărora mânia lui Dumnezeu vine peste copiii neascultării. Deja mulți oameni au fost la mine și și-au recunoscut păcatele, și-au deplâns vina – dar că au simțit în conștiință păcatul nerecunoștinței și al nemulțumirii, aceasta încă nu mi-a spus nimeni. **Ți-ai dat seama de lucrul acesta?** Nerecunoștința întunecă inimile, orbește ochii.

Ești sănătos? Ai o minte sănătoasă, mădulare sănătoase? De câte ori I-ai mulțumit lui Dumnezeu pentru lucrul acesta? Este meritul tău că ochiul tău vede, că urechea ta aude? I-ai mulțumit lui Dumnezeu că ai fost crescut cu dragoste și grijă, că Dumnezeu te-a ținut în viață? Câte unul trebuie să fie luni întregi bolnav ca să i se aducă aminte că ani în șir n-a mulțumit pentru sănătatea lui. Un tată care și-a salvat noaptea familia din flăcări, a spus soției sale în fața casei care ardea: „Acum îmi dau seama ce înseamnă că în toți acești ani nu I-am mulțumit niciodată lui Dumnezeu când ne-a păzit casa!” Când seara poți să te culci în pat pentru a te odihni și a dormi – mulțumești tu pentru aceasta? Îți mănânci pâinea, îți iei prânzul cu recunoștința inimii față de marele Dătător? Dumnezeu dă hrana, nu hărnicia ta și nu portofelul tău. Fiul unei case distinse n-a putut niciodată să mulțumească. Când aveau la masă pui fript de căprioară, el spunea mamei: „Iar pui de căprioară?” Apoi a devenit soldat, a mers la războiul din 1866, când au venit multe zile de foamete. Atunci a fost vindecat și a învățat să mulțumească.

Cât motiv de mulțumire au tata și mama când se trezesc sănătoși cu copiii lor! Dar abia a început ziua și iese în cale ceva neașteptat, așa că nemulțumirea și proasta dispoziție sunt prezente. Există oameni pentru care este de ajuns dacă este cafeaua prea slabă sau odaia prea rece sau dacă poștașul nu aduce ziarul la timpul potrivit, pentru a șterge din inima lor mulțumirea față de Dumnezeu pentru nenumăratele binefaceri și a-și umple inima cu nemulțumire. Aici cauza este slujitorul, acolo, slujnica, aici, un cal istovit și acolo o vacă bolnavă, azi cântim că plouă și mâine pentru că nu plouă.

La atâția oameni izvorul nemulțumirii este invidia. Ei se compară întotdeauna cu câțiva despre care gândesc că ar duce-o mai bine, dar niciodată cu sutele de mii care o duc mult, mult mai greu și aproape întotdeauna se înșeală în privința celor pe care îi pizmuiesc. Un ofițer care a avut parte de multă onoare și recunoaștere și căruia Dumnezeu i-a dăruit pe deasupra și o viață fericită de familie, îl invidia pe un tovarăș de vârstă lui, care i-o luase înainte cu avansarea. Puțin după aceea i s-a comunicat că cel invidiat fusese dus într-o casă de nebuni și ar fi murit acolo despărțit de nevastă și copil. Atunci acela a învățat să-I mulțumească lui Dumnezeu pentru bogăția bunătății Sale.

Ce intenții bune a avut Dumnezeu când i-a poruncit omului: „Să nu poftești nici un lucru care este al aproapelui tău!” Dumnezeu voia să ne păzească de păcat; mulți oameni nu văd toate binefacerile lui Dumnezeu în propria viață, pentru că inima lor poftește după ceea ce înțelepciunea lui Dumnezeu le-a interzis. Se povestește despre un țăran care niciodată nu era mulțumit cu recolta lui; ori erau cartofii prea mici, ori prea puțini. În cele din urmă a venit un

an în care recolta bogată de cartofi a constat numai din cartofi mari. Un prieten și-a zis: Anul acesta va fi mulțumit! Dar era o greșală, că la întrebarea dacă se bucură pentru marea lui recoltă de cartofi, el a primit răspunsul: „O, nu, lipsesc cei mici pentru hrana porcilor!”

Inima firească nu este chiar niciodată mulțumită; unul nu are destul onoare și laudă, celălalt nu are destui bani. Omului păcătos Dumnezeu nu-i face niciodată pe plac, nici măcar cu vremea. Câte reclamații nu sunt aici! S-a spus pe drept: Dacă un om ar putea face vremea, el ar fi omorât în bătaie de mulțimea celor nemulțumiți. Cine-L cunoaște cu adevărat pe Dumnezeu ca Tată al lui, pentru acela nu există vreme rea; ce-i drept: aspră, udă, înnorată, dar nu rea.

Este lucru mare pentru Dumnezeu când vede inimi recunoscătoare pe pământ, căci le vede rar. Puțini mulțumesc pentru binefacerile pământești, dar și mai puțini pentru nemărginita binefacere din dragoste a lui Dumnezeu, pe care a dăruit-o prin jertfa preaiubitului Său Fiul unei lumi pierdute. O, de-ai putea să găsești pacea cu Dumnezeu în Isus, atunci vei fi mulțumit, atunci înveți să-L onorezi pe Tatăl, înveți să mulțumești. În Psalmul 136 este reluat de 26 de ori cuvântul: „Căci în veac ține îndurarea Lui!” Aici Israel trebuia să învețe să cugete la minunatele căi ale lui Dumnezeu, pe care El le-a parcurs cu părinții lor. Precis că acest psalm a fost citit de multe ori în sinagogile din toată țara, în zilele de sabbat. Cu toate acestea Israel n-a învățat să-I mulțumească Dumnezeului său. De trei ori este scris în Psalmi: „Bunătatea Ta, Doamne, ajunge până la ceruri și credințioșia ta până la nori.” Israel a disprețuit bogăția bunătății lui Dumnezeu. Da, când slava Tatălui s-a arătat în Isus, adevăratul Mesia, plin de har și de adevăr, Isus a fost izgonit afară și pironit pe cruce. Dar tu, care te numești creștin după Numele lui Isus, ai lăudat în smerenie bunătatea lui Dumnezeu care te-a purtat până astăzi și ai omagiat dragostea lui Isus? Dragostea pentru tine L-a mânat pe Isus la moarte de cruce! El este prințul păcii; cine vine la El cu pocăință sinceră și credință adevărată, acela va fi mulțumit. Un asemenea om recunoaște îndurarea lui Dumnezeu care l-a căutat și l-a purtat – el vede inima Tatălui, devotamentul de Tată al lui Dumnezeu și mărturisește plin de bucurie: **sunt înconjurat de o mare de har și de îndurare!**

Nr. 44

ÎN SANATORIU

„Vrei să te faci sănătos?” (Ioan 5,6)

Mulți vor fi auzit deja despre marile sanatorii pentru bolnavii de plămâni din Elveția și Italia. Aici au fost înființate mari pensiuni cu camere mobilate, sub conducere medicală și anume, în asemenea puncte unde un aer deosebit de tămăduitor oprește înaintarea tuberculozei. Dar pentru majoritatea nu este un sanatoriu (loc de vindecare), ci numai un moratoriu (prelungire de timp). În aceste sanatorii se caută să se organizeze viața cât mai plăcut posibil, de aceea li se oferă bolnavilor multe distracții: teatre, concerte, baluri. Se dorește ca toți să obțină o stare de spirit veselă. Ei sunt distrați și amuzați, ca și când ar mai avea o viață lungă în fața lor. Nu rare ori sunt legate relații amoroase între bolnavi. Folosirea repetată a coniacului, recomandată de medici, îi face pe bolnavi și mai superficiali și mai incapabili să înțeleagă glasul lui Dumnezeu și al conștiinței lor. De îndată ce medicul vede că bolnavul se apropie de sfârșit, acestuia i se recomandă plecarea rapidă, căci nu este de dorit pentru reputația sanatoriului ca acolo să moară cineva. Dar ce folos, moartea vine nepoftită și astfel, câte unul care ieri încă stătea culcat în lumina soarelui pe șezlong, pe terasă, astăzi nu

mai este văzut. **A plecat!** Da, a plecat într-o altă țară, de unde nu se va întoarce. Se trece peste aceste avertizări serioase, se dorește ca ele să se țină ascunse. Cadavrele sunt fie duse de neamuri în patrie, la înmormântare sau are loc o înmormântare liniștită.

Toată viața pământească seamănă cu un asemenea sanatoriu. Oamenii poartă toți germenele morții în ei – au doar un moratoriu, o perioadă de har pe pământ, care se scurge repede. Dar se caută să se uite gravitatea realității, că totul se grăbește spre moarte. Oamenii se distrează și se amuză, se scufundă în muncă și câștig. Își preocupă gândurile cu studii și cărți, se fac excursii și călătorii, se țin sărbători și chefuri – seriozitatea Cuvântului lui Dumnezeu este ținută departe de ei și de casa lor cât se poate mai bine. Dar nu ajută la nimic, moartea nu este dată din cale.

Dumnezeu a vorbit odinioară în Paradis despre pomul cunoștinței binelui și răului cu Adam și Eva: „În ziua în care vei mânca din el, **vei muri** negreșit.” (Geneza 2,17.) Dar vai! omul a mâncat. De aici înainte, deasupra vieții sale otrăvită prin păcat, a fost scrisă sentința lui Dumnezeu: „Căci din țărână ești și în țărână te vei întoarce” (Geneza 3,19 textual). Oricâte adevăruri ale Bibliei au fost contestate de profesori și învățați necredincioși, de acest verset al Bibliei încă n-a îndrăznit nimeni să se atingă. În Biblie găsim linia genealogică a urmașilor lui Adam; fiecare din aceste biografii (Geneza, capitolul 5) se termină cu vorbele: „Și a murit”. Ce trist că în ciuda atâtor sute de ani ale timpului lor pământesc, Dumnezeu trebuie să descrie viața acestor bărbați cu cuvintele: „a născut fii și fiice și a murit”. **Toți acești oameni au fost născuți sub legea păcatului și a morții.** De această lege nu poate scăpa nimeni, chiar dacă ar putea trăi sute de ani. Sfârșitul istoriei sale va rămâne: **că a murit!** În problema aceasta nu schimbă nimic nici aburul, nici electricitatea, nici vreun sanatoriu, nici vreo nouă metodă de vindecare. Noi metode de vindecare există astăzi multe. Omul poate să ajungă la plăcerea vieții și la reușite pământești, dar sentința morții este scrisă în firea lui. De moarte nu poate să fugă chiar dacă se duce în stațiunea climaterică cea mai minunată. Păcatul îl însoțește acolo, iar moartea îl urmează. O reprezentare potrivită pentru aceasta este stațiunea Monaco, între Nisa și Mentone, țara laudată a sanatoriilor de tuberculoși. Da, tocmai aici s-a răspândit păcatul sub ochii lumii întregi. Aici este marele cazinou cu jocuri de noroc, unde se revarsă laolaltă oameni bolnavi și sănătoși, respectabili și imorali, bărbați și femei, pentru a goni după aur în jocul de noroc, fără muncă. Aici asaltează mesele publice de joc, majoritatea își pierd repede banii și se întâmplă în fiecare săptămână că oameni desperați, care au jucat totul, să se împuște în parcurile din Monaco.

În această lume a morți și a păcatului a venit Isus, Fiul lui Dumnezeu. El a luat asupra Lui blestemul păcatului, **a îndurat moartea în locul celui vinovat.** În învierea Lui a devenit biruitorul morții, așa cum a devenit pe cruce biruitorul lui satan, al lumii și al păcatului. El oferă **viața acestei lumi decăzute în păcat – și ție, prietene!** Vrei să te faci sănătos din boala ta mortală, de păcat, de vină și de blestem? Vino la Isus! De ce vrei să mori?

Acest pământ este o „vale a umbrei morții”, dar Isus s-a arătat ca toți cei care vin la El, să găsească mântuire și viață. Apucă-le înainte ca timpul tău de har să expire și ia în considerare toate avertizările despre apropierea morții, despre seriozitatea veșniciei ca o chemare a harului lui Dumnezeu, care vor să te cheme la adevăratul sanatoriu de convalescență, la poala crucii. Acolo ajunge o privire în rănilor de moarte ale Fiului lui Dumnezeu, pentru a fi sănătos pentru totdeauna.

Și în Norvegia există o stațiune climaterică, în care lumea bună din Suedia, Norvegia, Danemarca obișnuiește să-și trimită bolnavii de nervi și suferinzii. În acest sanatoriu, într-o zi din primăvara lui 1901, înalta societate veselă stătea la masa bogat aranjată. Un domn mai în vârstă, care știa ce înseamnă să savurezi viața după felul lumi, s-a ridicat pentru un toast glumeț. Cu paharul de șampanie în mână a lăsat să-i alunece de pe buze, în râsetele ascultătorilor lui, glumele lui hazlii – deodată s-a clătinat și s-a prăbușit mort. Ce spaimă! Dumnezeu în harul lui a vorbit deja intervenind în plăcerea lumii acestor oameni prin boala

lor – aceasta a fost zadarnic; acum a vorbit prin mesagerul serios, moartea, care a pășit nepoftită în sală. Dar Dumnezeu a făcut mai mult. În aceleași zile a trimis sub acoperământul sanatoriului un confesor sincer și experimentat. Era maiorul suedez von H., care în patria lui devenise deja pentru mulți ofițeri și soldați un mesager al vieții. Acesta a cerut și a obținut de la medicul profund zguduit care conducea institutul, permisiunea să propovăduiască în mijlocul acestui mare cerc de bolnavi, vestea despre dragostea căutătoare a lui Dumnezeu. Acum răsuna cuvântul despre cruce, mesajul vieții veșnice în aceleași încăperi în care mai înainte stăpâna plăcerea lumii și distracția. Dumnezeu a adevărit în harul Său mesajul devotatului său slujitor, care a strigat în acest mare cerc acest „Trezește-te!” Astfel a devenit această casă într-adevăr un sanatoriu, un loc de convalescență pentru cei care au venit la Isus cu pocăință și credință.

Tu, prietene, citești astăzi această pagină. Ea vorbește despre realitatea și adevărul vieții prin care călătorești. Trezește-te, Domnul te cheamă! Când te vei întoarce la Isus și vei găsi la inima Lui iertare și pace, atunci vei fi sănătos, atunci vei ajunge pe culmea vieții, atunci te va purta Dumnezeu la slavă și bucurie nepieritoare. Atunci vei fi scăpat de primejdia morții veșnice.

Nr. 45

DIN ADÂNCURILE PĂCATULUI

„Dar unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult.” (Romani 5,20)

Următoarea biografie cercetează viața modernă; ea arată că în ciuda oricărei aparențe onorabile, trăim în mijlocul unei mlaștini de păcat; ea arată inima omului, care în ciuda dragostei și a grijii părintești, în ciuda bunăvoinței și a indulgenței superiorilor, ba chiar în ciuda îndelungii răbdări și a bunătății lui Dumnezeu, este vândută fără nădejde forței păcatului. Dar această biografie ne arată și nepătrunsa îndurare a lui Dumnezeu, care-l caută pe om cu dragoste nemărginită și vrea **pe cel mai murdar păcătos așa cum este** să-l primească în har și să-l spele cu sângele lui Isus, **dacă el își deschide inima dragostei lui Dumnezeu.**

M. povestește: „Am primit în casa părintească o educație bună, am învățat la gimnaziul real și în 1890, la Paști, am intrat în serviciul poștei Reichului. Deja ca elev de gimnaziu eram băgat în păcate tainice, la care fusesem ademenit de timpuriu. Prin chefuri secrete am găsit deja din timpul școlii plăcere în viața de cârciumă. Abia plecasem din casa părintească, că eram un oaspete zilnic în cârciumă și de multe ori rămâneam până târziu în noapte plecat de acasă. Aceasta și modul meu imoral de viață mă făceau inapt pentru o muncă serioasă; am fost amenințat deja pe atunci cu concedierea din serviciul poștei. Curând după aceea am fost condus și mai adânc în viciu prin unii colegi. Beția și desfrâul mergeau mână în mână.

Sistemul meu nervos era după trei ani așa de zdruncinat, încât voiam să-mi iau viața. Însuși șeful meu, directorul poștei, m-a împiedicat într-o zi în realizarea sinuciderii și a pricinuit consultarea mea de către medic. Acesta m-a declarat ca nervos intensiv; am fost eliberat din serviciu pe un timp mai lung, Devenit din nou apt pentru serviciu, la început m-am stăpânit mai mult; dar apoi, când mi s-a acordat un mic oficiu poștal la țară, păraseam în fiecare seară locul stației, fără permisiune, pentru a străbate cârciumile noaptea în orașul din apropiere. Serviciul meu îl lăsam în grija subalternului. Când aceasta a ieșit la lumină la o revizie neașteptată, am primit o mutare disciplinară, care m-a adus într-o perspectivă austeră. Dar eu mi-am continuat viața mea păcătoasă, ușuratică și am avut parte de diferite pedepse polițienești pentru instigare și bătăi cu evreii, pentru tulburări nocturne de liniște și altele

asemenea. În ciuda tuturor acestora, mi-am luat examenul de asistent în octombrie 1895. Am fost reclamat pentru datorii, părinții mei au trebuit să plătească peste 600 de mărci.

Cu toate acestea, am fost mutat la R. prin nemărginita bunăvoință și indulgență a șefilor mei, ca să pot fi la părinții mei, care locuiau acolo. Aceștia m-au primit, mi-au dat casă, masă și rufe și mi-au lăsat la dispoziție tot salariul. Aceasta a fost pierzarea mea. R. este situat în apropierea graniței austriece; timpul meu liber îl petreceam dincolo de graniță, într-un anturaj ușuratic, în cafenele și case ale rușinii. În timpul concediului de vară am trăit așa de desfrânat, încât am fost primejdios de beat; medicul m-a declarat pentru mai mult timp un om care are nevoie de menajamente. Dar în loc să mă menajez, îmi făceam de cap cu femeile, dintre care una voia să se mărite cu mine. Viața mea era total detașată de Dumnezeu. De avertizările părinților, șefilor și colegilor mei nu ascultam. Am fost mutat la G., unde m-a urmat curând acea femeie. Datoriile s-au acumulat, cheltuielile s-au înmulțit. La oficiul poștal principal din G. treceau zilnic prin mâinile mele 60-100 000 de mărci bani peșin. Nu m-am împotrivit mult timp ispitei – am delapidat 800 de mărci. Lucrul acesta a fost descoperit puțin după aceea, eu am fost închis și condamnat juridic la un an și jumătate de închisoare. Cu toate că în închisoare mi s-a pus de lucru pe birou și mi s-a dat o îngrijire mai bună, așa cum era prevăzut pentru convalescenți, cu toate că mi s-a permis să citesc ziare și cărți științifice și să port hainele proprii, am pierdut din nesocotință toată această bunăvoință; am intrat în legătură cu o deținută căreia îi făceam rost de scrisori din afară prin brutarii și măcelarii care veneau zilnic în instituție. Am primit o săptămână de arest sever în întuneric deplin, cu apă și pâine.

După această pedeapsă am ajuns în altă celulă și am găsit acolo cartea de rugăciuni de Johann Friedrich Starck. Am început să strig la Dumnezeu și am ajuns pentru prima dată în viața mea în chinul păcatului. Am observat într-adevăr, că Dumnezeu mă asculta și voia să mă ajute, dar dintr-odată am aruncat totul la o parte. Satan m-a împins la revoltă. Am scris ministrului denunțuri, reclamații, chiar către majestatea sa împăratul; aceste documente conțineau cele mai absurde afirmații. Am fost consultat de către medicul închisorii, al cărui diagnostic a fost „procesomanie gravă”. Cu toate acestea m-au dus iar în biroul inspectorului, unde la început am lucrat cu bucurie privind îmbunătățirea situației mele, în deplină mulțumire. Dar deodată, într-o zi, am refuzat orice supunere. Am fost din nou pedepsit 14 zile cu arest sever. În ziua a unsprezecea a pedepsei am ajuns într-o asemenea furie, încât am sfărâmat în celula mea geamurile ferestrei, scui pătoarea, priciul, soba și cu greu am fost înfrânt de doi supraveghetori care s-au grăbit încoace. În această luptă îmi curgea spumă din gură ca unui animal sălbatic. Mai târziu s-a instalat o febră mare, am fost dus din închisoare la spital ca suspect de tifos, unde am zăcut șase luni.

Între timp perioada mea de pedeapsă a expirat; am fost eliberat, mi s-au plătit 30 de mărci câștig de pe urma muncii, am mers încă în acea zi prin cârciumi și m-am îmbătat. Apoi a urmat o viață neliniștită, haotică. Căutând de lucru, am găsit ocupație la un arhitect, apoi am călătorit ca director de firmă cu un cor feminin tirolez, între timp am zăcut în spital, am călătorit în ținutul Pfalz, m-am angajat într-o fabrică de mașini, am devenit socialist, am luat parte la mari revolte muncitorești, abia am scăpat de condamnare pentru instigarea maselor populare împotriva poliției, am lucrat într-o firmă de cărbuni și am decis, în sfârșit, să încep o viață nouă la mare depărtare. În urma unei solicitări prin corespondență am obținut promisiunea unei angajări ca funcționar la calea ferată de la Bagdad, care tocmai era în construcție. Tocmai eram hotărât să călătoresc la Constantinopol – era în iulie 1901 – când într-o duminică dimineață m-au abordat prietenos doi bărbați pe stradă și mi-au dat o invitație la o adunare de evanghelizare. Am băgat invitația în buzunar și cu toate că după-amiază am mers în mai multe cârciumi, după cină totuși m-am simțit mânat la adunare.

M-am înghesuit în colțul cel mai îndepărtat al camerei; brusc mi-a venit gândul să plec, totuși, o voce interioară mi-a spus: **Rămâi! Acum sau niciodată!** S-a cântat o cântare, s-au rugat și s-a citit pilda despre oaia pierdută, drahma pierdută și fiul pierdut. Cuvântul simplu al lui Dumnezeu m-a apucat puternic; tot ce s-a spus despre acestea, se potrivea exact la trecutul

meu. La sfârșit a venit în față un învățător, care a fost cândva colegul meu de școală; el a vorbit despre fiul risipitor și despre mântuirea în Hristos. Atunci Cuvântul lui Dumnezeu m-a prins atât de puternic, încât îmi curgeau lacrimile pe obraji.

Când la sfârșitul adunării primul vorbitor a invitat să se rămână în urmă și să se stea de vorbă, a trebuit să rămân. M-am aruncat în genunchi, mi-am mărturisit păcatele și m-am predat Domnului. **Am devenit sigur cu bucurie de negrăit de harul lui Dumnezeu, de iertarea veșnică a nenumăratelor mele păcate.** Am trăit o transformare deplină spre mirarea tuturor cunoștințelor mele, a părinților mei și înainte de toate, a birtășului. În loc să plec în Orient, m-am angajat la un negustor credincios, care s-a ocupat de mine într-un mod mărinimos. Trupul meu slăbit de slujirea păcatului s-a întremat. **Domnul a făcut lucruri mari și încă face tot mai mari.** Și părinții mei au înțeles chemarea la Isus, deoarece au trăit minunea harului Său cu mine, fiul lor pierdut. Vreau să-L laud și să-L slăvesc pe marele meu Mântuitor în timpul vieții mele și să-I mulțumesc că n-a încetat să mă urmeze până nu m-a smuls din mâinile lui satan.

Fie ca aceste rânduri să arate oamenilor sărmani, nenorociți, care sunt legați în lanțurile lui satan, singura cale spre mântuire: **Isus!**

Nr. 46

GÂNDURILE SUNT SCUTITE DE VAMĂ?

„Domnul va scoate la lumină lucrurile ascunse în întuneric și va descoperi gândurile inimilor.” (1 Corinteni 4,5)

O legendă orientală povestește despre un prinț, căruia un vrăjitor i-a dăruit cel mai prețios inel de pe pământ. Dar nu diamantele, rubinele și perlele cu care era împodobit inelul îi dădeau valoarea, ci inelul avea proprietatea să se strângă de îndată ce acela care-l purta concepea gânduri urâte sau planuri rele în inima lui. Durerea instantanee determina atunci pe purtătorul inelului să renunțe la gândurile rele. Ce dar frumos a făcut acest vrăjitor din legendă prințului și poporului său! Dar ție, prietene, ți-a dat Dumnezeu un dar și mai prețios, conștiința, care la orice om care face loc glasului lui Dumnezeu, anunță gândurile rele și atrage semnalul de atenționare. Din nenorocire, la majoritatea oamenilor conștiința s-a tocit și s-a împietrit din cauza slujirii păcatului. Ea nu se mai sperie când se iscă gânduri rele. Da, oamenii spun cu zâmbet șiret: **Gândurile sunt libere!** Ei vor să spună cu aceasta: În legătură cu ceea ce spun sau fac, pot fi tras la răspundere – **dar ceea ce gândesc** nu vede nimeni, în legătură cu aceasta nu-mi poate face nimeni vreun reproș. Ce greșală!

Toți am învățat la școală porunca de la Sinai: „Să nu poftești casa aproapelui tău; să nu poftești nevasta aproapelui tău, nici robul lui, nici roaba lui, nici boul lui, nici măgarul lui, nici vreun alt lucru care este al aproapelui tău.” (Exod 20,17.) Dumnezeu adeverește tuturor oamenilor că gândurile voluptoase, invidioase, lăcomie sunt păcat – recunoști lucrul acesta? Da sau nu? Este de o însemnătate eternă ca tu să înțelegi ce **sunt cu adevărat gândurile rele: roadele inimii tale rele și inițiatori pentru căile păcatului tău.** Gândurile rele, murdare sunt fire obscure care, cu fiecare clipă cu care le tolerezi, devin mai tari și mai strânse; într-un timp scurt devin **lanțuri care te silesc să faci voia lui satan.**

Din poftele adultere ale lui David s-au dezvoltat ademenirea Bat-Șebei și uciderea lui Urie. Astfel nenumăratelor fiice li s-a răpit cinstea, nenumăraților părinți li s-au răpit fiicele, pentru

că un bărbat nedisciplinat și-a lăsat gândurile să umble după o femeie; gândurile s-au făcut priviri – căi – cuvinte – fapte – lacrimi – nenorocire - și adesea disperare și suicid!

Gândurile sunt libere? Îți dovedesc că nu sunt **scutite de pedeapsă**. Gândurile rele sunt propriu-zis chintesența păcatului, malțul din care sunt preparate, focosul care aprinde scânteile ispitelor diavolului. Gândurile, privirile, expresiile feței sunt scutite de pedeapsă în fața judecătorului pământesc și totuși sunt semănatul din care crește recolta îngrozitoare a păcatului săvârșit. Așa de sigur cum același foc mistuie și trunchiul gros și vreascurile subțiri, tot așa de sigur este că judecata lui Dumnezeu va pedepsi atât gândurile cât și cuvintele și faptele.

Marele diplomat, șiretul francez Talleyrand, se pricepea așa de bine să-și ascundă gândurile în fața oamenilor, încât a spus: „Cuvintele există pentru a ascunde gândurile în spatele lor.” Da, îi reușea lucrul acesta și îi păcălea pe cei mai șireți și el chiar a fost mare, onorat, temut până la sfârșitul vieții sale de 83 de ani. Dar apoi? El a recunoscut în ziua dinaintea morții sale, că privește cu disperare spre veșnicie. Acum stă de mult înaintea Dumnezeului sfânt, care a fost martor la fiecare întâlnire, la fiecare discuție, care „va scoate la lumină lucrurile ascunse în întuneric și va descoperi gândurile inimilor.” Despre toate poftele, dorințele și planurile care-ți umplu inima este scris: „Totul este gol și descoperit înaintea ochilor Aceluia cu care avem a face.” (Evrei 4,13 textual).

Te-ai gândit vreodată că ești răspunzător de gândurile care intră și ies? Dumnezeu ți-a încredințat o cetate importantă, **inima ta**, locul vieții tale lăuntrice, unde se trezesc gândurile tale. Aici se creează cu adevărat deciziile, tale, faptele tale, performanțele tale, tot drumul vieții tale. Aici se hotărăște ce se va alege de tine în timp și în veșnicie. Dumnezeu poruncește oamenilor: „Păzește-ți inima mai mult decât orice, căci din ea ies izvoarele vieții.” (Proverbe 4,23 textual).

Ce ciudat că majoritatea oamenilor lasă nepăzit acest loc central al vieții lor, lasă să intre și să iasă necontrolate gândurile cele mai fatale! Câte gânduri de egoism, de ură, de amărăciune, de nemulțumire, de necurăție, de lăcomie de bani, de ambiție! Nu se instalează atunci în fața conștiinței tale o armată nenumărată de **păcate ale gândurilor**? Oamenii vorbesc mult despre inima bună, despre bunătatea oamenilor. Dar Dumnezeu spune: „Inima este nespus de înșelătoare și deznădăjduit de rea.” (Compară cu Ieremia 17,9). Prietene, inima ta nu este bună; nu, este rea. Nu te înșela singur în privința firii tale!

Medicii au descoperit pentru multe boli agenții patogeni, bacili care se înmulțesc în scurt timp cu miile, cu sutele de mii dacă ajung pe teren fertil; ei fac dintr-un om sănătos înainte, unul mort de bolnav și contagios pentru alții. Există un bacil al holerei, un altul al tifosului, un altul al tuberculozei și așa mai departe. Acești agenți patogeni aproape invizibili sunt transmiși în parte prin aer, în parte prin contact. De aceea bolnavii de holeră, de ciumă, de varicelă sunt închiși în camere izolate, pentru a evita contaminarea. Și lucrul acesta reușește. Dar agenții patogeni ai gândurilor rele, ai poftelor imorale, care așa de repede otrăvesc o inimă cu păcat și o împing la viciu, pe aceștia nici un om nu-i poate înclui. Otrava care este răspândită prin discuții, cărți, poze rele, nu poate fi izolată. Cu ea este ca și cu ciulinii din Australia. Când englezii au luat în stăpânire Australia, pe această insulă imensă n-au existat ciulini. Un scoțian care avea acolo plantații și care dorea să-și vadă planta națională pe proprietatea lui – ciulinul este simbolul scoțian – a pus să i se aducă sămânța de ciulin. El a semănat cu ea un colțișor mic din grădina lui, dar vântul a purtat această sămânță mult peste câmp - astăzi există nenumărați ciulini pe pământul roditor al Australiei. Așa poartă cărțile, tablourile, discuțiile sămânța păcatului în inimi și sămânța încolțește repede.

Vrei să-ți lași curățate inima și viața? Ai vrea să păstrezi ferită lumea gândurilor tale de ceea ce este necurat, necinstit, egoist și perfid înaintea lui Dumnezeu? Dorești lucrul acesta cu adevărat? **Atunci ai nevoie de o completă reînnoire a vieții, de o inimă nouă.** Numai Isus ți-o poate da și El chiar vrea să facă lucrul acesta. Spune numai: Doamne, ia-mă așa cum sunt, așa murdar, așa vinovat, așa pierdut, spală-mă cu sângele Tău, aruncă în mormânt omul meu

vechi, dă-mi o viață nouă prin Duhul Tău Sfânt! Fă din inima mea un templu sfințit, în care Tu, o, Isuse, să locuiești și să domnești! Cine cere aceste lucruri cu sinceritate, acela va avea parte de ele.

Iar acelora care au trăit aceasta, care au devenit o proprietate veșnică a lui Dumnezeu prin sângele lui Isus, Isus le strigă: „**Vegheați și rugați-vă ca să nu cădeți în ispită!**” Și un creștin credincios mai poartă în el firea lui ispititoare, atât timp cât trăiește aici; el are nevoie de îndemnul de a veghea asupra gândurilor lui. Dacă n-o face, se va poticni și va cădea. El este pus ca un grădinar răspunzător peste o grădină, în care Dumnezeu a sădit o plantă a harului, dar al cărei sol poartă în el multă primejdie de buruiană. Pentru câte un credincios este valabil sfatul pe care acum vreo 1000 de ani cucernicul călugăr Notker din mănăstirea St. Gallen i l-a trimis împăratului său, când acesta a pus să fie întrebat călugărul despre mântuirea sufletului său: „**Îngrijește planta harului și îndepărtează buruiana!**”

Nr. 47

TRANSFORMAT

„**Cele vechi s-au dus: iată, toate lucrurile s-au făcut noi!**” (2 Corinteni 5,17)

Un marinar tânăr al marinei de război s-a îmbolnăvit de mari dureri reumatice într-o călătorie peste oceanul Atlantic. S-a mai ținut anevoie pe picioare câteva săptămâni, dar apoi s-a prăbușit și a fost primit în infirmeria vaporului. Cu toate acestea, stare lui s-a înrăutățit. În Halifax, capitala din Noua-Scotie (aparține de Canada) a fost dus pe uscat. El a rămas mai multe luni acolo în spital, în cea mai grijulie îngrijire. Dar ameliorarea întârzia. În cele din urmă a fost trimis înapoi în patrie și eliberat ca invalid. Acum zăcea deja în patria H., la etajul de sus al unui mic han. Din cauza durerilor era un om distrus la trup și la suflet. Într-o zi a primit vizita unui străin, care s-a interesat plin de compasiune de situația lui și i-a prezentat cu toată dragostea și cordialitatea întrebarea: „Știți că din viața aceasta treceți dincolo în veșnicie; unde va fi locul dumneavoastră acolo? Sunteți pregătit să vă întâlniți cu Dumnezeu?” Cu toate că la început bolnavul a răspuns cu mândrie și asprime: „Am făcut întotdeauna cum am putut mai bine, am făcut ce am putut”, a exclamat totuși curând printre lacrimi: „**Da, da, aveți dreptate! N-am liniște nici zi, nici noapte! Multele mele păcate stau în fața mea și mă acuză; știu că trebuie să fiu împăcat cu Dumnezeu!**”

Acesta este limbajul adevăratei pocăințe; inima era deschisă pentru cuvântul harului. Devotatul mesager al lui Dumnezeu i-a vorbit atunci despre Isus, Care a pășit pe acest pământ binecuvântând, vindecând și dând viață, până când, împovărat cu păcatele noastre, a atârnat pe lemnul blestemat, Care a fost zdrobit pentru fărădelegile noastre; Isus le-a îndepărtat toate pentru totdeauna din ochii lui Dumnezeu prin jertfa Lui Însuși, pentru oricine care crede.

Această discuție a fost pentru bolnav marele punct de cotitură al vieții lui. El a apucat prin credință faptul că Hristos l-a împăcat cu Dumnezeu.

După două zile a venit iar același vizitator, dar a găsit o absolută schimbare la marinarul bolnav! Expresia sumbră dispăruse din trăsăturile lui, un zâmbet senin îi transfigura fața care strălucea de fericire și bucurie. În întâmpinarea celui care intra a strigat cuvintele: „**O, domnul meu, acum sunt împăcat, deplin împăcat cu Dumnezeu! Hristos a făcut totul, totul bine, El este acum și Mântuitorul meu!**”

Încă trei luni a trebuit tânărul marinar să mai rabde în duneta lui, în infirmitatea lui. Într-adevăr, durerile erau de multe ori mari, cu toate acestea nimic nu mai putea tulbura pacea

sufletului său; nici o îndoială nu-l mai neliniștea, nici un nor nu acoperea razele slavei spre care se îndrepta. Astfel a plecat jubilând de pe acest pământ sărman, dincolo la Domnul său.

Prietene, ai trăit și tu o asemenea transformare? Prin harul lui Dumnezeu, acest marinar bolnav a venit în contact cu o putere necunoscută înainte. **Hristos cel înviat a luminat inima lui cu adevărata evanghelie a lui Dumnezeu.** Harul lui Dumnezeu l-a atins și l-a transformat. Ferice de tine dacă ești sănătos în trup! Dar ești tu tămăduit și de boala mortală înnăscută a păcatului tău? Dragostea lui Dumnezeu a luminat în inima ta încât să poți să spui cu inima fericită, ca acel sărman bolnav: acum știu că Isus este Mântuitorul meu!?

Dacă o bucată de fier ar putea vorbi, ar spune: sunt neagră, sunt rece, sunt tare! Totul este absolut adevărat. Dar pune această bucată de fier în foc și așteaptă puțin până focul și-a dovedit puterea și atunci va spune: negreala, răceala, duritatea s-au dus; a avut loc o deplină transformare. Fierul este roșu în loc de negru, dogoritor în loc de rece, flexibil în loc de dur, a devenit folositor pentru o destinație adevărată. Bucata de fier nu s-ar lăuda pe sine; fierul s-ar lăuda cu focul prin care a fost transformată într-o masă schimbată. Astfel este omul negru, rece și dur din fire; dar când Domnul îl atinge cu influența lui dumnezeiască, când sângele lui Isus îl curăță, când este umplut de dragostea lui Dumnezeu, atunci dispare ceea ce a fost el din fire; dar onoarea transformării nu-i revine omului, ci Domnului.

Marea transformare pe care Dumnezeu vrea s-o facă în orice om și pe care numai El poate s-o facă este aceasta: omul născut în păcat trebuie să fie transformat **dintr-un vinovat într-un neprihănit, dintr-un osândit într-unul iertat, dintr-un vrăjmaș al lui Dumnezeu într-un copil al lui Dumnezeu.** Normal că o astfel de transformare deplină își găsește exprimarea în tot. Această transformare este văzută de camarazi și de cei ai casei, ea iese la lumină în orice cuvânt, la orice întâlnire, la orice muncă, strălucește pe față. Cuvântul lui Dumnezeu spune despre ea: cele vechi s-au dus – toate lucrurile s-au făcut noi. Este o idee cu totul falsă când oamenii gândesc că Mântuitorul voia să salveze numai păcătoși muribunzi chiar de la prăpastia focului veșnic, nu, El vrea să transforme păcătoșii vii în copii fericiți ai lui Dumnezeu, care să-L mărturisească pe Mântuitorul lor Isus aici pe pământ, în această lume pierdută.

B. N. a fost un om de lume, care a trăit în toate păcatele; avea 44 de ani când într-o seară, la jocul de cărți a fost apucat de o severă stare generală de rău. El a strigat: Duceți-mă sus în patul meu, că mor!” În pat s-a ridicat în capul oaselor și a strigat: „Ce a fost toată viața mea? Ce am de acolo că timp de 44 de ani mi-am urmat inima rea? În curând mă voi duce în iad și unde vor fi toate pentru care mi-am ostenit și mi-am vândut sufletul?” Dar Dumnezeu a vrut să-l prăbușească pe acest om după zile de adânc chin sufletesc, sub povara multelor sale păcate și să facă să lumineze harul în inima păcătosului smerit. El l-a apucat pe Isus prin credință și a găsit în El neprihănire și pace. Acum mărturisește evanghelia cu o seriozitate atât de sfântă, încât unii dintre prietenii lui de odinioară au fost câștigați pentru Mântuitorul, în timp ce majoritatea tovarășilor lui îl privesc cu ranchiună mare și-l declară ipocrit. Într-o zi era pe cale să vestească mesajul lui Dumnezeu în fața unei mari adunări, când i s-a înmânat o scrisoare cu cuvintele: „Vă rog citiți înainte de a începe să predicați!” Scrisoarea conținea o expunere a păcatelor în care N. ar fi trăit înainte de convertirea lui și se termina cu cuvintele: „Cum îndrăzniți să vă permiteți dumneavoastră, care sunteți conștient de adevărul acestei învinuiri, să apăreți ca închinător și să vorbiți public în această seară, dacă sunteți un om așa de rău, un păcătos așa de mare?” Mesagerul lui Dumnezeu a băgat scrisoarea în buzunar și și-a început predica după cântare și rugăciune, către marea adunare, pe când citea tare conținutul scrisorii. Apoi a adăugat: Tot ce s-a spus aici este adevăra și o imagine fidelă a păcătosului stricat care am fost. Dar cât de indescritibil este harul care m-a trezit dintr-o asemenea moarte, contravenție și păcat, care mi-a dat viața veșnică și mi-a dăruit ca în seara aceasta să stau în fața voastră ca un vas al îndurării, ca un om care acum știe că toate păcatele lui au fost spălate de sângele Mielului! Este dragostea răscumpărătoare despre care am a povesti, pe care

o prezint oricui care încă nu este împăcat cu Dumnezeu. De dragul acestei iubiri rog pe fiecare să vină la Isus încă în seara aceasta, ca Domnul să-i ia păcatele și să-l mântuiască.”

Dumnezeu a așezat în fața ochilor lumii oameni reînnoiți. Un creștinism fără această reînnoire care se poate recunoaște, privează pecetea de autenticitatea ei. Dar când fiii neascultători, risipitori se întorc la Isus, iar apoi smeriți își roagă părinții de iertare și devin apoi bucuria lor; când bețivii devin treji și cumpătați, oamenii arțăgoși devin pașnici, zgârciții devin miloși, atunci lumea va fi convinsă de realitatea transformării. Isus vrea să fie mărturisit în zilele noastre în orice meserie, în orice clasă socială prin astfel de creștini care au trăit o absolută transformare, despre care Dumnezeu și lumea trebuie să mărturisească: cele vechi s-au dus: iată, toate lucrurile s-au făcut noi!

Nr. 48

UNDE GĂSESC PACE?

„Căci El (Hristos) este pacea noastră.” (Efeseni 2,14)

Aici, unde astăzi se întinde la coasta olandeză suprafața întinsă a mării, a bazinului Zuidersee, a fost cândva un ținut înfloritor. Sute de sate erau în mijlocul pajiștii pe care pășteau turme bogate. Diguri înalte protejau uscatul situat jos, împotriva mareelor de furtună ale Mării Nordului. Dar în anul 1287 aceste diguri au fost sparte. Apele au năvălit devastator pe uscat, 80 000 de oameni împreună cu casele, ogoarele și turmele lor au fost înghițiți de mare într-o noapte. Acest eveniment zguduitor este imaginea decăderii unor națiuni înfloritoare, la care digurile protectoare ale temerii de Dumnezeu și ale disciplinei sunt sparte. Așa se petrec lucrurile de multe ori și în viața indivizilor; câte vieți de tineri plini de speranțe nu sunt inundate devreme de puterea devastatoare a păcatului! Toate acestea sunt distruse irezistibil: teama de Dumnezeu, ascultarea de copil, sănătatea, ba chiar tot ce înseamnă nădejde și bucurie. Sute de asemenea existențe distruse ies pe străzile țării noastre, monumente răătăitoare ale blestemului păcatului. Și totuși, toți aceștia mai pot găsi mântuire, inima lor ar mai putea să vină la pacea lui Dumnezeu, dacă ar lăsa să le fie trezită conștiința și ar vrea să se smerească înaintea lui Dumnezeu. Lucrarea săvârșită de Domnul Isus este suficientă pentru a-l mântui pe omul cel mai decăzut; dar cine poate să-i ajute pe aceia care disprețuiesc chemarea la pocăință? O, de-ar vrea toți să audă mesajul lui Dumnezeu, fiii pierduți și miile la care viața de cărciumă, desfrâul, înstrăinarea de Dumnezeu, minciuna și înșelăciunea au erodat deja digurile. Oricât de departe ar fi înaintat câte unul pe drumul spre soare-apune, acolo unde nu mai strălucește nici o nădejde – **Dumnezeu îl cheamă la întoarcere**. Îndurarea părintească a lui Dumnezeu îl va întâmpina pe fiul pierdut cu sărutări de dragoste și cu haina desăvârșită a neprihănirii. Aceasta este adevărata evanghelie, care în zilele prezente este strigată atât de limpede ca niciodată înainte în generația noastră înstrăinată de Dumnezeu. **Chemarea harului fără plată a lui Dumnezeu răsună deslușit, tare – ai auzit-o?**

Un bărbat tânăr⁷, născut în nordul Germaniei, a apucat și el de timpuriu pe căile păcatului și ale nelegiuirii, da, el i-a întrecut pe toți tovarășii lui nelegiuți. Părea că numai de aceea a crescut, pentru „a săvârși cu lăcomie orice fel de necurăție” (Efeseni 4,19); curajul lui obraznic nu dădea înapoi de la nici o răutate. Era încă tânăr, dar experimentat în orice fel de păcat. Brusc s-a trezit conștiința lui. Gândul la dreptatea lui Dumnezeu l-a apucat într-o zi cu forță zguduitoare. A devenit conștient că trebuie să apară în fața scaunului de judecată al lui

⁷ Cele povestite aici sunt preluate din „Vestea bună a păcii”. Pentru autenticitatea istorică garantează Fr. B-n.

Hristos cu toate păcatele lui și că nu va scăpa de pierzarea în iad. Acest gând l-a speriat atât, încât și-a părăsit tovarășii de păcat și s-a lăsat pradă disperării. El a reflectat la toate mijloacele, cum ar putea să scape de vina păcatului său și pentru că auzise că unii au mers într-o mănăstire și și-au mortificat trupul, a prins nădejde că aceasta ar putea fi o cale pentru el să scape de pedeapsa veșnică. Totuși, el și-a spus cu privire la munții înalți până la cer ai vinei păcatului său, că dacă ar putea obține o asemenea favoare de la Dumnezeu, atunci să trebuiască să meargă într-o mănăstire unde să poată ispăși și suferi mai mult decât oricine înaintea lui. Așa că a căutat o mănăstire cu regulile cele mai stricte și a aflat despre una în Sicilia, care aparține călugărilor ordinului din La Trappe.

Atât cât sunt oamenii în stare să se prezinte cu viața lor ca păcătoși ispășitori, se petrece acolo. Călugării se scoală înainte de ora două dimineața, apoi au serviciu divin până la ora șapte, apoi ies la munca câmpului; fără a ține cont de arșiță, frig sau ploaie, poartă zi și noapte hainele lor groase de lână, gustă numai apă și pâine, n-au pat, n-au voie să vorbească între ei, cu excepția unei ore duminică. Dar acestei vieți dure unii îi mai adaugă atâtea mortificări câte le cere conștiința – și cât de înfricoșător poate conștiința vorbi unui om care a început să-și vadă păcatul în lumina veșniciei! Dar orice exerciții de căință și suferință ar vrea un om să-și impună, este imposibil să facă sau să sufere ceva ce ar putea da liniște conștiinței vinovate a omului.

Când tânărul german a auzit despre această mănăstire, a pornit la drum pe jos, pentru a merge cerșind până în Sicilia. Multe lipsuri și greutăți păreau să-i închidă drumul. Dar el a rămas perseverent; au trecut mai multe luni până a ajuns la vechea mănăstire cu zidurile ei cenușii și cu turnurile ei sumbre. În sfârșit stătea la o poartă mică a mănăstirii La Trappe și trăgea clopoțelul. Portița a fost deschisă încet de către un călugăr bătrân. Bătrânul cărunt a întrebat de doleanța străinului. **„Doresc să fiu mântuit!”** a răspuns cinstit germanul.

Călugărul bătrân l-a condus pe noul venit într-o odaie mică aproape de poartă, unde au fost singuri. „Acum spuneți-mi tot; doresc să vă aud povestea!” Tânărul german și-a descris viața vinovată, pierdută și a încheiat cu vorbele: **„Am fost un păcătos mai mare ca oricine despre care am auzit și nu cred că mai pot fi mântuit. Totuși, dacă mai există o speranță slabă să scap de judecata veșnică, atunci sunt pregătit să fac ce se poate face. Știu că voi avea a-mi petrece toată viața în cele mai dure exerciții de căință. Spuneți-mi numai ce trebuie să fac; voi face totul cu plăcere.”** Bătrânul a răspuns profund impresionat: „Dacă veți face ce vă spun, atunci întoarceți-vă în Germani, căci a fost aici Unul care a făcut deja toată lucrarea în locul dumneavoastră, de mult, înainte să veniți aici și a isprăvit-o. El a suferit în locul dumneavoastră, așa că pentru dumneavoastră n-a mai rămas nimic de făcut, totul s-a petrecut!” Tânărul german n-a știut ce să creadă despre aceste vorbe minunate. „Cine a făcut lucrul acesta? Cine a fost aici?” **„N-ați auzit niciodată despre Domnul nostru Isus Hristos?”** a întrebat bătrânul. **„El a venit jos din cer pentru a face lucrarea pe care dumneavoastră înșivă încă mai vreți s-o faceți; El a venit pentru a purta judecata pentru păcatele dumneavoastră.** El este acum în cer, după ce a îndepărtat prin jertfa Lui păcatele tuturor celor care cred. Nu știți că El a strigat pe cruce: S-a isprăvit!? Ce se isprăvise? Lucrarea pe care dumneavoastră încă vreți s-o mai faceți!”

„Și acum”, așa a încheiat nobilul bătrân, „dacă vreți să încununați viața dumneavoastră păcătoasă, atunci disprețuiți lucrarea binecuvântată, desăvârșită a Fiului lui Dumnezeu și încumetați-vă să faceți ceea ce numai El a putut să facă, ceea ce El chiar a făcut și a isprăvit. Eforturile dumneavoastră vor însemna că Hristos nu a făcut destul și că dumneavoastră înșivă trebuie să desăvârșiți lucrarea despre care El ar fi spus neadevărat: **s-a isprăvit!** Vă rog să vă întoarceți imediat la prietenii dumneavoastră și să le spuneți ce a făcut Domnul pentru dumneavoastră. Puteți totuși să rămâneți aici trei zile, dacă vreți, iar eu vă voi povesti în acest

timp atât cât pot despre Domnul Isus și despre mântuirea desăvârșită, dar apoi trebuie să plecați.”

Păcătosul iertat care a trăit și a povestit aceasta, și-a încheiat relatarea: „Așa că am rămas trei zile acolo, iar venerabilul bătrân mi-a povestit încă multe despre lucrarea Domnului Isus; nu numai ceea ce este moartea Lui pentru mine, ci și cum a înviat și cum mi-a câștigat un loc în cer, un loc în Casa Tatălui și la inima de Tată a lui Dumnezeu. Toate acestea mi-au adus conștiința speriată la odihnă și **inima mea zdrobită la pace**. M-am întors în Germania adorând pe Dumnezeu. Din acea zi n-am mai încetat să propovăduiesc tuturor celor care voiau să audă, **ceea ce este lucrarea prețioasă a Domnului Isus și ce a făcut Dumnezeu pentru mine**. Am meritat moartea veșnică și osânda, dar Dumnezeu mi-a dat, **când m-am smerit înaintea Lui, viața veșnică prin Isus Hristos.**”

Fie ca vorbele prețioase ale acestui călugăr nobil să slujească spre binecuvântarea veșnică a multora care conștienți de vina păcatului lor privesc spre veșnicie cu teamă, care nu îndrăznesc să privească în sus spre harul lui Dumnezeu! O, inimă smerită, o, păcătos descurajat, Isus a mers **pentru tine** la cruce; lucrarea Lui este isprăvită, privește în rănilor lui Isus, **crede și trăiește!**

Nr. 49

ȚI-A FOST LUATĂ POVARA DE PE INIMĂ?

„Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El. Oricine crede în El, nu este judecat.” (Ioan 3,17-18)

Acum câțeva vreme am citit că un judecător american a fost constrâns după lege, să ordone o amendă pentru un acuzat. Vinovatul, care pe vremuri fusese prieten apropiat judecătorului, va fi sperat că va scăpa cu pedeapsa cea mai mică pe care o admitea legea. S-a înșelat; prietenul de odinioară a lăsat să acționeze severitatea completă a legii; amenda mare depășea cu mult mijloacele condamnatului. Publicul a admirat, într-adevăr, imparțialitatea judecătorului, dar avea îndoieli în privința bunății lui. Dar cât de mirați au fost toți cei prezenți când judecătorul și-a părăsit dintr-odată locul și a pus pe masă suma amenzii pentru cel vinovat! El a dictat pedeapsa și a plătit-o el însuși. Problema vinei era complet pusă în ordine din partea judecătorului. Nimeni nu putea obiecta ceva împotriva ei. Pentru dreptate se făcuse suficient, iar vinovatul devenise liber. **Prin ce?** Nu prin merit propriu sau câință, ci prin îndurarea fără plată care și-a însușit vina și pedeapsa lui. Așa a procedat Dumnezeu în Persoana Fiului Său iubit față de păcătoșii pierduți. El l-a osândit pe cel vinovat după dreptatea dumnezeiască și a suferit EL Însuși pedeapsa.

Este necesar a avea o reprezentare limpede despre ceea ce s-a petrecut pe Golgota! Acolo s-a executat pedeapsa asupra garantului care s-a așezat în locul celui vinovat. Capul nevinovat al chezașului meu a fost încărcat cu toate faptele mele rele, cuvintele, gândurile omisiunile; dar nu numai aceasta: chezașul meu a primit în judecată și tot ce inima mea rea, tot ce un om așa de rău, de necurat ca mine merita înaintea lui Dumnezeu. De aceea a trebuit Hristos să moară, Cel drept pentru cei nedrepti, pentru ca în Persoana garantului meu, eul meu, firea mea rea cu toate roadele ei să fie aruncate în mormântul lui Hristos, îndepărtate pentru totdeauna. Un creștin credincios știe și mărturisește: am fost răstignit cu Hristos, am murit și am fost îngropat. **Judecata a fost executată.** De aceea spune Domnul: „Adevărat, adevărat vă spun, că cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis, are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.” (Ioan 5,24).

Evangelhia este astfel vestea harului pentru cei vinovați.

Cine se consideră drept și bun, n-are nevoie de har, pentru el Hristos a murit zadarnic. Dar cine-și simte povara păcatului și dorește să fie eliberat de ea, acela trebuie să apuce fericita evanghelie cu simplitate de copil și încredere de copil. Cine se oprește la jumătatea drumului și aude mesajul numai fragmentar, nu ajunge la pace și fericire; el păstrează povara pe inima lui, povara grea că problema vinei dintre Dumnezeu și el încă nu este reglementată. De curând, un creștin serios a întrebat o femeie de 70 de ani, care mărturisea că este credincioasă și trecuse deja prin mult necaz: „**V-a fost luată povara de pe inimă?**” Atunci ea a suspinat și a spus: „Ah, nu – aceasta încă nu pot să spun.” Astfel, mulți oameni nobili și evlavioși, care ar dori mult să fie mântuiți și cred Cuvântul lui Dumnezeu, umblă ani în șir în nesiguranță chinuitoare, profund nefericiți și fără pace. Ei sunt chinuiți de temeri și îndoieli. Ei se străduiesc să-L slujească pe Dumnezeu și să țină poruncile Lui, dar aceasta nu aduce liniște. Ei văd că inima lor, firea lor este stricată, că n-au putere să facă binele. Aceasta îl duce pe câte unul în pragul disperării. Asemenea stare nu corespunde cu voia lui Dumnezeu, căci bucuria lui Dumnezeu este să tămăduiască o inimă zdrobită și să îmbărbăteze un duh cu adevărat smerit și întristat după voia lui Dumnezeu. Motivul luptei zadarnice, al anilor petrecuți cu inimi nefericite este acesta: pacea și odihna nu este căutată **pe căile dote de Dumnezeu**. Cu toate că acești oameni recunosc că numai Hristos îi poate mântui, caută totuși odihnă pentru conștiința lor în purtarea lor, în rugăciunile lor, în starea inimii lor. Ei nu înțeleg valoarea și desăvârșirea lucrării și a sângelui lui Isus. Dumnezeu vede în acest sânge o valoare atât de mare, încât de dragul acestui sânge El nu se va mai gândi niciodată la toată vina mea, la toate petele mele. Deci temeiul mântuirii unui păcătos nu stă în el, nu în credința lui, nu în sentimentele sau convingerile lui, ci absolut de tot în afara lui, **în lucrarea săvârșită pentru totdeauna a lui Isus Hristos**. De aceea un păcătos nu poate niciodată să găsească odihnă, atâta timp cât privește în sine însuși. El trebuie să se întoarcă de la eul lui stricat, să privească la Isus, urechea lui trebuie să se deschidă pentru mărturia lui Dumnezeu, inima lui trebuie să creadă această mărturie pe care Dumnezeu o depune despre sângele Mielului de jertfă și abia atunci se întoarce liniștea și pacea în sufletul înspăimântat; toate îndoielile și grijile dispar, inima ajunge la odihnă într-un loc de siguranță desăvârșită.

În Tschaktu (din provincia chineză Fukien) fusese construită o capelă misionară; a venit ziua când trebuia să fie deschisă și pe toate străzile se vorbea despre ea: „Azi vine străinul care propovăduiește calea lui Isus!” Un orb în vârstă de 75 de ani a întrebat ce înseamnă toată această larmă și a cerut apoi să fie dus și el în „hala lui Isus”. Abia ajunsese acolo și misionarul a ieșit în față și a citit: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” (Ioan 3,16). Aceasta a fost o muzică cerească pentru bătrân, el a sărit în picioare în clipa aceea, a bătut din palme și a strigat: „Mulțumesc, mulțumesc, domnul meu! Aceasta este exact ce-mi trebuia; pentru aceasta m-am rugat atâția ani!” Oamenii au spus: „Afară cu el, a înnebunit!” Dar el a continuat: „Nu, n-am înnebunit, acum știu ce-mi trebuia și ce am căutat timp de atâția ani.” Predica a fost încheiată fără vreo altă întrerupere, iar misionarul a plecat mai departe; după șase luni a venit iar în Tschaktu; atunci învățătorul băștinaș i-a prezentat șapte persoane care doreau botezul. Între ele era și prietenul orb. La botez, cei convertiți trebuiau să povestească adunării ce a făcut Domnul pentru sufletul lor și cum i-a atras la El. Deci când s-a ridicat și orbul să-și împărtășească povestea vieții, toți au ascultat cu adâncă emoție. El a spus: „Eram în vârstă de 25 de ani când, ca mulți alții, mi-am dat seama că idolatria era deșertăciune. Deci cum umblam așa, întristat, am văzut într-o dimineață pe câmp minunata minge de foc înălțându-se la est; am căzut jos și m-am închinat soarelui, care răsărea, cu vorbele: ‚O, soare, ia-mi povara de pe inimă!’ S-a făcut seară și soarele era la apus, când m-am rugat iar: ‚O, soare, înainte să pleci, lasă-mi o binecuvântare și ia povara de pe inima mea!’ Dar povara de pe inima mea n-a devenit mai ușoară. Apoi, când iar am mers odată prin câmpuri, mi-am spus mie însumi: ‚Poate că te poate ajuta luna!’ și m-am rugat douăsprezece

luni lunii. Dar nici soarele, nici luna nu mi-au adus pacea în inimă. De aceea am încercat cu stelele strălucitoare și le-am chemat timp de un an; nici ele nu m-au putut ajuta.

Acum m-am aruncat într-o zi la pământ și am spus: „Dacă există un domnitor peste stele, o, atunci descoperă-mi-te!” Da n-a venit nici un glas din înălțime și astfel mi-am continuat obosit și trist drumul prin lume, până am devenit un bătrân orb. Acum șase luni am aflat aici cine este marele Dumnezeu și cât de mult iubește oamenii și că El L-a dat pe Fiul Său pentru păcatele mele, pentru a mă **mântui**. Aceasta a fost mai mult decât puteam exprima; de aceea am sărit în picioare și am strigat: „Aceasta este exact ce-mi trebuia!” Astăzi stau aici pentru a fi acceptat în Biserica lui Hristos; pot să spun același lucru ca Simeon: „Acum sloboade în pace pe robul Tău, Stăpâne, căci L-am găsit pe Mântuitorul meu și **povara de pe inimă mi-a fost luată!**”

Dragă prietene, de ceea ce avea nevoie bătrânul chinez orb, ai și tu nevoie. **Ți-a fost luată povara de pe inimă?**

Nr. 50

UCIS CU LIMBA

„Tot așa și limba este un mic mădular și se făleşte cu lucruri mari. Iată, un foc mic ce pădure mare aprinde!” (Iacov 3,5)

Ucigașii cu limba sunt un soi foarte răspândit de ucigași care au ca scop jaful și care-și exercită meseria rea nepedepsiți pe pământ în majoritatea cazurilor. **Faci și tu parte dintre ei?** Nu te grăbi să spui „Nu!” Cercetează-ți viața înaintea lui Dumnezeu! În regatul Siam (în peninsula sud-est asiatică) ar fi existat pe vremuri o lege potrivit căreia fiecărui calomniator dovedit i se cosea gura. Cu siguranță că în Germania câte unul este foarte bucuros că aici nu există o asemenea lege; altfel ar umbla mulți cu gurile cusute. „Vă spun că în ziua judecății oamenii vor da socoteală de orice cuvânt nefolositor pe care-l vor fi rostit. Căci din cuvintele tale vei fi socotit fără vină și din cuvintele tale vei fi osândit.” (Matei 12,36-37). Ce munți de păcate, înalți până la cer se descoperă aici în fața ochilor tăi, o, faptură omenească!

Petru cel Mare, întemeietorul puterii de stat a Rusiei, care în rest era un bărbat crud, violent, a întrerupt cândva un calomniator cu frumoasele cuvinte: „Cu siguranță că omul are și părțile lui bune; povesteți ce știți de bine despre el. Nu este greu să arunci cu noroi în cineva, dar vreau să ajut pe oricine să-și păstreze haina curată.”

Că bârfa este rea, știe și lumea; de aceea se furișează acest păcat în întuneric; de îndată ce se întreabă despre originea unei știri calomnioase, fiecare bârfitor dă vina pe altul. Din aparențe superficiale unul creează zvonuri rele, celălalt strică vorbe și fapte prin aceea că amestecă iscusit între ele lucruri auzite și născocite, adevăr și minciună; al treilea vorbește așa de echivoc, încât ascultătorul poate gândi ce este cel mai rău. Omul se bucură să fie interesant, povestindu-i altuia ceva nou. Poveștile cresc la povestitul mai departe, ca bulgărele de zăpada la rostogolit. Astfel sămânța rea este aruncată în vânt și purtată mai departe. Ia o măciulie de semințe mature de buruiană, deschide-o și împrăștie în jurul tău în aer sămânța ușoară care zboară; lucrul acesta poți să-l faci cu ușurință. **Oare poți să iei și înapoi bobitele de sămânță împrăștiate? Imposibil!** Vântul le poartă încolo, unde prind rădăcini și se răspândesc. Tot așa nu poți să iei înapoi nici una din vorbele tale. O întâmplare care a fost povestită astăzi în Koenigsberg la cafenea, zboară într-o clipă până la Metz – cât de iute este ea purtată într-un oraș de la o casă la alta! Cunoști această voluptate care-ți ațâță limba să povestești mai departe ceea ce urechea ta a absorbit cu atâta poftă? Acolo cineva a fost făcut

de răs sau acuzat de adulter, au fost relatate știri întunecate din trecutul lui. Bunul nume al altora este murdărit, încrederea inimilor le este răpită, viitorul le este primejduit. Știi că ești un bârfitor, un intrigant? Satan te înșeală când îți inspiră părerea că ai fi mare acolo sau curat sau virtuos în timp ce-l micșorezi pe altul. „Omul neastâmpărat stârnește certuri și pârătorul dezbină pe cei mai buni prieteni.” (Proverbe 16.28.)

O mamă a povestit de curând cum fiul ei plin de speranțe, care era sergent și înregistrator de telegraf al diviziei, a ajuns prin bârfele unei femei viclene să încalce jurământul de fidelitate față de logodnica lui, a contramandat în scris, a nesocotit toate rugămintele și stăruințele ei. Tocmai era pe cale să se însoare cu calomniatoarea, când Dumnezeu l-a aruncat pe patul de boală; mama l-a mai putut vizita în garnizoana D., apoi a murit neîmpăcat cu Dumnezeu și cu oamenii. Ce recoltă va crește calomniatoarei din acest semănat! „Tot așa și limba este un mic mădular și se făleşte cu lucruri mari. Iată, un foc mic ce pădure mare aprinde! Limba este și ea un foc, o lume de nelegiuiri. Ea este aceea dintre măduarele noastre, care întinează tot trupul și aprinde roata vieții, când este aprinsă de focul gheenei. Toate soiurile de fiare, de păsări, de târătoare, de viețuitoare de mare se îmblânzesc și au fost îmblânzite de neamul omenesc, dar limba nici un om n-o poate îmblânzi. Ea este un rău care nu se poate înfrâna, este plină de o otravă de moarte.” (Iacov 3,5-8.)

Marele general Belizarie i-a întemeiat împărăția împăratului Imperiului Roman de Răsărit, Iulian (a domnit între 527-565), prin numeroase victorii în Asia, Africa și Italia. Da, Belizarie i-a salvat stăpânului său tronul și viața, când acesta a fost amenințat brusc de o revoltă primejdioasă. Când lui Belizarie i-a fost oferită o coroană împărătească, a refuzat-o pentru a rămâne credincios împăratului său. Cu toate acestea a fost calomniat la bănuitorul Iulian ca fiind complotist și condamnat pe nedrept, astfel încât viața acestui bărbat mare și loial s-a sfârșit în anul 565 în sărăcie, mizerie și rușine. Acest erou de neînvins a fost ucis de limbile pizmuitoarelor și dușmanilor lui.

Cristofor Columb, descoperitorul Americii, care a făcut din împărăteasa lui cea mai puternică și mai bogată stăpânitoare de pe pământ, a fost acuzat de trădare de către calomniatorii lui. Flota a fost trimisă pe urma lui în America pentru a-l lua prizonier, Astfel, bărbatul loial, cutezător a fost adus înapoi în Europa, în lanțuri de fier. Nerecunoștința și amărăciunile oamenilor i-au distrus viața devreme. Ce li s-a întâmplat acestor oameni mari, se petrece cu nenumărați oameni simpli. Cum ar putea fi altfel? **Ce au spus oamenii despre Fiul lui Dumnezeu, în care au fost văzute harul și adevărul lui Dumnezeu umblând în mijlocul păcătoșilor?** „Un mâncăcios și un băutor de vin, un prieten al vameșilor și al păcătoșilor!” (Matei 11,19.) Calomniatorii au fost numiți foalele diavolului, cu care el aprinde focul urii și al certei. „Moartea și viața sunt în puterea limbii” (Proverbe 18,21).

Acum privește înapoi în viața ta și întreabă-te înaintea lui Dumnezeu ce fel de sentințe și povestiri au venit de pe buzele tale?! Ce ai vorbit despre profesorii tăi în timpul școlii, despre prietenii tăi, despre maiștri tăi, despre patronii tăi, despre superiorii tăi? Poate chiar și despre unii care ți-au făcut mult bine? Despre rude, despre străini, poate despre oameni pe care nu i-ai văzut niciodată, despre care ai citit numai în ziar? Smerește-te înaintea lui Dumnezeu în țărână pentru această grămadă de nenumărat de păcate și **acolo unde poți, du-te și mărturisește unde ai calomniat și ai criticat!** La fiecare discuție a fost prezent un Ascultător; fiecare dintre cuvintele tale a fost trecut exact în cărțile veșnice. Orice om își va regăsi cuvintele în veșnicie; tot blestemul pe care l-au provocat calomniile, minciunile, ademenirile lui, va cădea înapoi pe capul lui – în afară de faptul că viața lui ar fi spălată de blestemul păcatului său cu sângele Fiului lui Dumnezeu. Dumnezeu să-ți dăruiască recunoașterea păcatului, adevărată pocăință și mărturisire. Poate faci parte dintre oamenii care nu vor să-și recunoască vina și stricăciunea păcatului, care sunt orbi pentru adevărul că sunt păcătoși pierduți? Atunci recunoaște în acest singur domeniu al păcatului cu nenumăratele lui greșeli, ce sunt inima și viața ta îndată ce pășești în lumina lui Dumnezeu.

O, tu, om vinovat, harul te cheamă la pocăință! Caută adăpost în sângele lui Isus, care poate să-ți spele toate petele, pentru ca vina oricărui păcat al tău, chiar și a calomniilor tale să fie ștearsă din cărțile lui Dumnezeu și blestemul să fie luat de pe viața ta! Dar dacă ai găsit har și ai devenit un creștin adevărat, atunci lasă-ți limba să fie păzită cu veghere și rugăciune, ca să nu aduci ocară asupra Numelui lui Isus Hristos, cu care ești denumit! Nu căuta paiul din ochiul fratelui tău! Umblă în umilință, adu-ți aminte de unde te-a luat harul lui Dumnezeu! Dacă ai fi într-adevăr sigur că celălalt a făcut ceva nedrept, trist – ești tu chemat s-o spui mai departe? Ți-ar plăcea dacă vreo parte întunecoasă a vieții tale ar fi dusă la piață și ar fi făcută cunoscut tuturor oamenilor? Este obiceiul ca în fața sicriului unui decedat, decorațiile lui să fie aduse acolo, ca lumea să vadă ce bărbat acoperit de onoruri a fost decedatul. Aceasta nu-i poate folosi mortului; noi, care suntem creștini, să arătăm această dragoste celor vii, că vestim onoarea lor, dar nu aducem murdăria și răul în fața numelui lor. Dacă oameni neîntorși la Dumnezeu rostesc judecăți dure și calomnioase și poartă bârfe rele, aceasta este grav; **dar când credincioșii se fac vinovați de asemenea lucruri, atunci este o ocară pentru Numele Domnului.**

De-am fi și noi înțelepți, să nu-i credem pe calomniatori! Să procedăm ca acea creștină, care i-a răspuns îndată intrigantului: „Vino, să mergem împreună acolo și să-l întrebăm pe om dacă a fost așa.” Calomniatorul a fost consternat, a bălbăit câteva cuvinte de scuză și a cerut să nu i se dea chestiunii nici o importanță în continuare. Dar copilul sincer al lui Dumnezeu a fost neînduplecat, ea a dus gura rea în fața celui calomniat pentru a descoperi adevărul.

Un creștin adevărat să nu rostească niciodată sentințe dezavantajoase sau care judecă despre un altul, înainte să-i fi spus celuilalt problema cu dragoste și seriozitate. În ceea ce privește restul de învinuiri rele împotriva adevăraților copii ai lui Dumnezeu, care sunt răspândite de copiii lumii, experiența învață că ele trebuie privite ca scornite atâta timp, până este adusă dovada adevărului. Despre adepții devotați ai lui Isus să nu credem ce este mai rău, până nu i-am întrebat personal despre lucrul acela.

Nr. 51

AUGUST CEL TARE

„Oricine trăiește în păcat, este rob al păcatului. Deci dacă Fiul vă face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi.” (Ioan 8,34 și 36)

La intrarea fabricii Borsig de odinioară, de la poarta Oranienburg din Berlin, era pe vremuri o statuie uriașă de bronz, un fierar în șorț de piele, cu mâna sprijinită pe un ciocan greu de forjă. Această statuie vâjnoasă înfățișa puterea de muncă în industrie. Modelul pentru acest personaj, care se mai găsește și astăzi în Moabit, l-a dat un fierar al fabricii Borsig, o statură de gigant, care acum 50 de ani era vestit în Berlin pentru uriașa lui putere fizică; în zona din fața porții Oranienburg se numea „August cel tare”. Pentru a le face o farsă colegilor lui care-l tachinau de multe ori, a cărat într-o seară nicovala de 7,5 chintale din atelier până la căsuța portarului. Patronul fabricii, bătrânul Borsig, a prețuit astfel această muncă de Hercule, încât a poruncit fierarilor care l-au tachinat pe August, să ducă nicovala înapoi. Pentru acest transport au fost necesari șase bărbați, dar August a primit de la șef o monedă de aur pentru efort. În plus, era cunoscut și ca luptător în concurs și era socotit între cei de neînving. Odată, într-un restaurant din Hasenheide l-a trântit de pământ așa de brutal pe un atlet străin neînving până atunci, încât străinul a trebuit să fie dus la Charité cu trei coaste rupte. Acum August cel

tare se odihnește de mult în mormânt. Scurtul rezumat al vieții bărbatului invincibil se sfârșește cu cuvintele: învingătorul lui a fost alcoolul!

A fi învins nu este în sine nici o rușine, contează de către cine ești învins. În fața morții care-i învinge pe toți, trebuie să depună armele chiar și cei mai tari – firește că prin credința în Isus, biruitorul morții, un om muritor poate exclama victorios: „**Moarte, unde-ți este boldul?**”

Deja mulți oameni tari au fost biruiți de alcool, ca August cel tare. Când vezi cetele care-l omagiază pe acest biruitor, tributul care i se plătește an de an de către bogați și săraci, te miri. Firește că alcoolul este numai una din puterile întunecate din arsenalul lui satan. Diavolul mai are și altele cu care leagă cete de oameni, de exemplu: bani, pofta trupească. Dar se poate spune într-adevăr, că alcoolul este acea putere a lui satan, prin care îi este adusă poporului nostru cea mai mare mizerie a păcatului.

Ce putere exercită alcoolul în patria germană! Oamenii care în Germania își câștigă existența în fabricile de bere, în fabricile de lichior, în cârciumi, formează o armată întregă; cu caii care trag căruțele cu bere, aproape că s-ar putea înhăma toată artileria de câmp germană; cheltuielile în Germania pentru coniac, bere și vin depășesc 2500 de milioane de mărci pe an. Milioane sunt folosite anual spre a construi în așa-numitele palate ale berii, temple strălucitoare pentru slujirea acestui idol. Feeric strălucesc în fiecare seară sălile în lumina electrică. Totul este ticsit de oameni. Zilnic se țin pretutindeni întruniri festive pentru a aduce jertfă idolului alcool –pe altarele lui unii jertfesc timp și bani, alții sănătate, putere de muncă, speranță, fericirea familiei, sute de melodii, cântece, versuri omagiază alcoolul, laudă băutul ca fericire și bucurie.

Și nu numai aceasta. Cine nu vrea să-l omagieze pe acest idol, cine spune: „Eu nu beau cu voi”, acela este disprețuit, izolat. Există uniuni sociale care se îndeletnicesc cu o educație planificată, să-i determine pe tineri să bea cât mai mult posibil și să tindă cu ambiție de a bea mai mult decât alții. Iată un exemplu despre onoarea de a fi bețiv: Acum câteva luni, când erau împreună niște bărbați tineri instruiți, unul dintre cei prezenți s-a lăudat că ar putea să bea dintr-o sorbitură un pahar de apă cu coniac. Îndată și-a transformat vorba în faptă. Aceasta l-a mânat pe un alt tânăr la intenția de a-l depăși pe acel băutor. El a golit o **sticlă de coniac** fără să se oprească. Puțin după aceea a trebuit să părăsească anturajul – era seara târziu – în dimineața următoare era mort. Această putere și stăpânire a păcatului evident asupra cercurilor largi de oameni ar fi cu totul inexplicabilă dacă n-am ști că inima tuturor oamenilor este din fire legată în puterea diavolului. Satan îi leagă pe oamenii orbi cu funiile păcatului, până îi înșeală și-i lipsește de harul lui Dumnezeu și de viața veșnică.

Într-adevăr, diavolul știe ce servicii îi prestează alcoolul. Oameni care altfel n-ar fi fost niciodată aduși în adâncurile păcatului, pe aceia el i-a dus prin băut la tot răul, nu numai la curvie și adulter, nu, la delapidare, escrocherie, crimă, maltratarea părinților, a nevestelor, a copiilor, până când o asemenea viață a fost total ruinată.

X. a plecat odinioară din casa lui părintească printre străini ca un tânăr puternic. Curând a câștigat bani frumoși pe o proprietate lângă Rin, unde avea zilnic, de câteva ori pe zi de transportat lapte la oraș, dar cârciumile de pe drum și din oraș îl ademeneau, iar duminicile cu distracțiile lor l-au captivat. După câțiva ani s-a întors acasă, concediat cu ocară și rușine, deoarece a atentat la casa de bani. O victimă a plăcerii lumii și a poftii carnale! – Curând s-a înrolat voluntar la trupă. Acolo s-a ținut bine, așa că după câțiva ani a fost avansat caporal, - dar apoi a decăzut în vechea lui viață păcătoasă. A urmat pedeapsă peste pedeapsă. Butonii de caporal i-au fost luați. Când a fost trimis în rezervă, a pierdut tot sprijinul. – Mamei lui – era văduvă – i-a făcut numai griji prin desfrâu și beție, în loc să-i stea alături. O bucată de pământ după alta a trebuit vândută, ferma a decăzut tot mai mult. – Toate rugămintele și îndemnurile mamei ricoșau fără efect din el. Mai mulți ani a dus-o așa. – Prin viața lui dezordonată și-a atras o suferință a măduvei spinării, care l-a imobilizat la pat. Unul dintre tovarășii de joacă de odinioară al acestui sărman bețiv a venit pe atunci în satul natal. El povestește: Așa l-am

întâlnit, când mi-am vizitat părinții, pe fiul vecinilor, altădată înfloritor, o imagine a mizeriei. M-a chemat. M-am dus la el. Când am pășit la patul lui și i-am întins mâna, a trecut prin inima lui o emoție ca o căință. „Te-am chemat”, a spus el, „tu ești acum în D., am fost acolo în apropiere. O, spune tuturor oamenilor tineri ce vezi la mine: altădată voiam să înjur, acum trebuie s-o fac. Altădată voiam să beau, acum sunt nevoit să beau. Tu te-ai dus la cei evlavioși, eu am mers dincolo, la bețivi. O, avertizează-i pe toți înainte de primul pas!” – Aceste cuvinte mi le-a spus scrâșnind din dinți, printre înjurături groaznice când durerile lui au devenit mari. – Sticla de coniac zăcea lângă el în pat, mama lui stătea plângând alături. – L-am avertizat, l-am rugat – n-a folosit la nimic. Era împietrit. O victimă a coniacului! – După câteva săptămâni am primit vestea că ar fi murit fără căință.

Aceleași fapte se petrec mereu aproape în fiecare sat, în orașe cu duzinile. Sub viața multor oameni cândva înfloritori, sub fericirea distrusă a multor căsnicii se poate pune aceeași iscălitură ca sub biografia lui August cel tare: **învingătorul lui a fost alcoolul.**

Ce dovedesc aceste familii ruinate, aceste vieți omenești distruse, aceste speranțe frânte? Că trăim într-o lume a morții și a păcatului, unde stăpânul este satan. Când Isus, Fiul lui Dumnezeu, S-a înfățișat pe Sine și istoria neamului omenesc în pilda despre samariteanul milostiv, l-a indicat pe păcătosul pierdut în imagina omului care a căzut între tâlhari și a fost rănit fără nădejde, jefuit, rămas să zacă pe jumătate mort la marginea drumului. „Ucigașul de la început” l-a doborât pe păcătos, care în călătoria vieții a întors spatele Ierusalimului ceresc și mergea în jos, spre cetatea blestemului – cobora – cobora – cobora! Ascultați: a venit un Mântuitor pentru a salva și a elibera pe păcătoșii pierduți din toată puterea lui satan, a lumii și a păcatului: **Isus!**

El a venit până în locul unde zăcea omul rănit de moarte și a fost impresionat lăuntric. El a venit și până la tine, El deplânge mizeria ta păcătoasă. Tu, care încă ai rămas ferit de lanțurile viciului și tu, care te vezi legat cu funii aproape de nerupt – predă-te în mâinile Lui salvatoare, lasă-te apucat de îndurarea Lui! În nimeni altul nu este mântuire și nu este dat omului nici un alt Nume în care să fie mântuit, decât Numele acestui mare samaritean Isus. Cine va chema acest Nume, va fi mântuit. Dumnezeu o spune! Oricine se încrede în Isus, oricât de slab ar fi, ajunge aici în deplină siguranță. Isus vindecă rănila pe care le-a făcut păcatul și-l duce pe cel salvat în adăpostul Lui, în părtășie cu creștini adevărați, unde va fi îngrijit și întărit.

Cunoști credincioși care se ocupă de tine, care te încurajează să întorci spatele lumii și felului ei de a fi, obiceiurilor ei de a bea și ispitelor de a bea? O, învață de timpuriu să refuzi aceste lucruri cu toată hotărârea, pentru a se face loc în inima ta pentru cuvântul vieții veșnice! Nu întreba ce spun tovarășii de chefuri, nu asculta de ademenirile lor și nici de batjocura lor! Să vindece Isus rănila păcatelor tale? **N-ar fi de ajuns pentru nici un om să fie eliberat de blestemul băutului. Tu trebuie să fii eliberat de tot blestemul păcatului.** Sângele lui Isus trebuie să te răscumpere deplin, să te spele, să te împace, ca să devii un copil al lui Dumnezeu. Atunci ți se vor deschide ochii inimii, Îl vei vedea pe Isus și vei deveni biruitor peste toate puterile lui satan și ale păcatului, ba chiar peste moarte. **Credința noastră este victoria care a învins lumea.**

Nr. 52

UNDE ARDE?

„Apucă viața veșnică!” (1 Timotei 6,12)

De curând se putea citi în ziar: Moartea subită a președintelui camerei de comerț, K. a avut loc, după cum este cunoscut, în timpul prânzului festiv la inaugurarea noii camere de comerț din Halle. Strălucitoarea cuvântare festivă pe care K. a ținut-o la actul de inaugurare, președintele a început-o încă așa ca un om viguros, aparent sănătos. Dar toată lumea a observat că pe parcursul cuvântării a obosit brusc, ciudat, iar ultimele cuvinte doar cu greu le-a mai putut rosti tare. Chiar și când ministrul industriei, M. i-a comunicat numirea în funcția de consilier comercial, abia dacă a făcut vreo impresie asupra lui. El a luat decorația împărătească cu o expresie obosită a feței, aproape indiferent față de ea și mai ales a făcut deodată impresia unui om istovit în cel mai înalt grad. Dar incidentul a fost trecut cu vederea, deoarece se credea că trebuie luată în considerare numai o criză trecătoare de slăbiciune. Totuși, când președintele care prezida l-a rugat pe unul dintre oaspeți să ia cuvântul pentru un schimb de păreri și K. n-a dat nici o atenție la aceasta, s-au neliniștit serios și l-au scos din sală. Când l-au lăsat jos într-un fotoliu în camera alăturată, deja nu mai era conștient, încât nici n-a mai putut fi readus. Câteva minute mai târziu un stop cardiac a pus capăt vieții lui. Între timp, în sală începuse masa festivă și sunete vesele răsunau dincoace în cameră liniștită, în care moartea intrase pe negândite. Vestea despre incidentul zguduitor firește că a trecut repede printre rândurile musafirilor festivității, îndată au plecat toți, chiar și musafirii berlinezi au plecat imediat. Bucuria sărbătorii trecuse.

Pentru lume, moartea rămâne totuși regele spaimei. Dacă am întreba oamenii care vorbesc despre o „moarte fericită” la un asemenea decedat brusc și fără dureri: vrei să schimbi locul cu acest „decedat fericit”?, atunci orice om sincer ar spune: nu!

Dar dacă ai întreba, dacă Dumnezeu a ajuns la țintă cu unul oarecare dintre sutele care au participat la această masă festivă și la acest decedat brusc, atunci este de temut ca și aici, din nenorocire, răspunsul să fie „Nu!” Ce impresionant au fost de curând veștile despre îmbolnăvirea bruscă a regelui englez, care a trebuit să se supună unei operații deosebit de grele în toiu festivităților de încoronare! Iată – nici chiar conducătorul uneia dintre cele mai puternice națiuni ale pământului nu poate să-și hotărască viitorul dincolo de clipa următoare. Toată lumea va observa la un asemenea eveniment, cum viața noastră pământească trece foarte aproape de marginea veșniciei. La asemenea vești omul exprimă un cuvânt de compasiune cordială, dar nu se gândește că Dumnezeu în toate aceste evenimente îi vorbește fiecăruia în parte, ție și mie. Majoritatea oamenilor interpretează evenimentele așa ca oamenii din metropole când aud pompierii sunând pe străzi. Larma căruțelor și a clopotelor este suficient de tare, făcliile luminează – oamenii își zic: Oare unde poate arde? Ei acceptă ca fiind **sigur că acasă la ei nu arde**. Lucrul acesta îi interesează numai pe alții, de aceea nu se lasă tulburați nici în afacerea, nici în distracția lor.

Nu, prietene, Dumnezeu îți vorbește ție în toate acestea; dar nu numai ca să înveți să mulțumești pentru ziua de astăzi, pentru viață și sănătate, ci, înainte de toate, ca să te gândești la veșnicie și **să apuci viața veșnică** în această viață pământească, grăbită, care zboară repede.

Trăim într-o lume muritoare - **dar viața s-a arătat!** Isus a venit ca să facă să strălucească lumina vieții în această vale a umbrei morții – ai apucat viața?

Oamenii se adună curioși în jurul unei case, în fața ușii căreia stă un dric. Se așteaptă clipa când sicriul va fi scos din casă și convoiul se pune în mișcare. Doar este numai domnul X. sau doamna D. care a murit aici. Oamenii mulți cu care convoiul funerar se petrece, au poate

senzația ușoară că măreția morții trece pe lângă ei. Mulți se opresc și-și scot pălăria când dricul se apropie. Dar cât de puțini se gândesc că după foarte puțin timp și ei vor fi duși afară!

Niciodată Dumnezeu n-a vorbit neamului omenesc așa de serios prin evenimentele zilnice ca în zilele de acum. Gândește-te înapoi la ultimii trei ani: marea foamete din India, răscoala boxerilor și luptele din China, războiul din Africa de Sud! Limbajul grav al acestor evenimente este adus fără întârziere la cunoștința populației întregului pământ prin poștă și telegraf și prin sutele de mii de cotidiene. Când în septembrie 1900 orașul Galveston a fost distrus de valurile mării, când în februarie anul acesta orașul Schemacha din Caucaz a fost nimicuit de cutremur și în iunie St. Pierre printr-un nor de foc, tot pământul locuit a aflat foarte repede ce s-a petrecut. Niciodată n-a luat Dumnezeu atâtea măsuri ca oamenii să-I înțeleagă avertismentele! Dar oamenii gândesc mereu: **Aceasta îi privește pe alții**. Auzim: Sărmanii oameni din India, bieții buri! – dar de propria inimă nu lasă limbajul lui Dumnezeu să se apropie.

Dragă prietene, dacă ai întreba: unde arde? ți s-ar răspunde: **la tine!** Propria ta viață se grăbește încolo, ești în primejdie, te cheamă Dumnezeu să apuci viața veșnică prin pocăință și credință.

Oamenii fac cu Cuvântul lui Dumnezeu exact așa ca și cu evenimentele zilei. Dumnezeu a organizat într-adevăr evenimente extraordinare ca oamenii zilelor noastre să audă vestea harului lui Dumnezeu nefalsificată și neștirbită. Cuvântul lui Dumnezeu ajunge verbal și tipărit în toate straturile poporului nostru, în fabrici, în cazărmi, în spitale, pe vapoare; dar majoritatea oamenilor îl refuză. Unul spune: „Mai târziu vreodată”; celălalt: „Nu vreau”. Unul n-are timp, celălalt n-are chef. Dumnezeu nu poate face mai mult decât face pentru generația de acum. În zilele lui Noe El a pus un om acolo, care a construit arca și a vestit omenirii păcătoase timp de 120 de ani judecata ce urma să vină, pentru a o chema la pocăință. **În zilele noastre Dumnezeu a trimis mii de mesageri pe pământ**, ca crucea de la Golgota să fie mărturisită tuturor oamenilor ca arca salvării. Toți trebuie să fie chemați la pocăință: veniți, voi, păcătoși vinovați, la Dumnezeul oricărui har! Veniți la Isus, Mântuitorul!

Prietene, cuvântul harului și al adevărului despre judecata viitoare, te privește pe **tine**; nu spune: o fi pentru alții; este vorba despre tine, despre întrebarea dacă **tu** te duci în slava lui Dumnezeu sau la veșnica pierzare. Domnul este Cel care bate la ușa ta și-ți spune deslușit: Dumnezeu dorește ca nici unul să nu piară. Și tu trebuie să apuci viața veșnică în acest timp grăbit. Isus Hristos a murit pe crucea de la Golgota, ca să deschidă poarta cerului **pentru tine**. **Vrei să apuci viața veșnică?**

Nr. 53

UNDE LOCUIEȘTI?

„Pământul cu tot ce este pe el va arde.” (2 Petru 3,10)

Doar puțini oameni știu unde locuiesc. Tu locuiești pe un meteor incandescent, lichid, care este acoperit de o scoarță subțire de pământ. Știința apreciază grosimea acestei scoarțe de pământ la aproximativ 70 de kilometri; n-a măsurat-o nimeni, cifra a fost calculată după căldura crescândă din straturile de mai jos ale pământului. Sub această scoarță de pământ este o mare de foc cu diametrul cam de 12570 de kilometri. Ce cantitate nesfârșită de jar acționează acolo sub picioarele noastre! Nici o mirare că scoarța subțire de pământ este de multe ori puternic zguduită de aceste puteri de foc, care-și caută o cale de ieșire ici și acolo în munții vulcanici.

Deja de șapte ori au observat astronomii cum pe cerul înstelat unul dintre aceste corpuri ale universului, care-și urmează drumul pe o nemărginită distanță, s-a aprins cu un puternic aspect de foc și apoi a dispărut. O lume a dispărut acolo în foc; tot așa va fi împlinit Cuvântul limpede al lui Dumnezeu și cu acest pământ: „Ziua Domnului va veni ca un hoț. În ziua aceea cerurile vor trece cu trosnet, trupurile cerești se vor topi de mare căldură și pământul cu tot ce este pe el va arde” (2 Petru 3,10). Dumnezeu aduce mereu aminte întregii omeniri de pieirea acestei lumi trecătoare și de judecată. Marile cutremure și erupțiile vulcanice sunt avertizări limpezi ale lui Dumnezeu, învățături pentru tot neamul omenesc, **că Cuvântul lui Dumnezeu, care nu poate greși, spune în totul adevărul.** Natura adevărește Cuvântul lui Dumnezeu revelat și scris. Nu de mult toată lumea vorbea despre nenorocirea îngrozitoare din insula Martinica și în mod deosebit despre orașul St. Pierre.

În ziua de Înălțare a acestui an, în 8 mai, la ora opt dimineața a trecut de la vulcanul Mont Pélée un nor uriaș de foc peste orașul St. Pierre și peste vapoarele care erau acolo în port. Marea incandescentă de aer dogoritor apropiindu-se cu iuțea vântului, a adus moartea tuturor celor vii.

Marinarul italian Gusacomo Suvini era pe vaporul „Rosacino” în portul St. Pierre și a trăit evenimentul îngrozitor. El povestește:

„Vaporul nostru avea 47 de oameni în echipaj și 15 pasageri la bord. Veneam din Antigua și am ajuns în 8 mai, la ora 6 dimineața în St. Pierre și am ancorat la 200 de metri de țarm. Angajații au început imediat să curețe puntea. Noi, cei 9 marinari italieni stăteam împreună la prora. Deodată am simțit o smucitură puternică. Valuri mari s-au ridicat grămadă. Suprafața mării era unduită așa de ciudat, cu țepușe și colțuri, cum nu mai văzusem niciodată ceva asemănător. Un bubuit înfundat, continuu ieșea din vulcan; deodată, un nor imens, negru a acoperit vârful muntelui. În clipa următoare a izbucnit o flacără roșie, incandescentă din nor. Flacăra s-a lăsat în jos, s-a extins tot mai tare, a coborât spre oraș și plutea și deasupra mării. Ea degaja o căldură enormă și ducea cu ea lavă incandescentă și pietre aprinse. Încă înainte ca flacăra să ajungă la vaporul nostru, am fugit sub punte în cabinele noastre, pe care le-am închis etanș. Ne-au urmat grăbite încă 20 de persoane, care ne-au rugat să le ajutăm. Dar acolo unde ușile n-au fost ținute închise etanș, aerul înfocat a pătruns imediat înăuntru și prin urmare acele 20 de persoane au murit în fața ușilor noastre într-un groaznic strigăt de durere. Șase dintre ai noștri care au încercat să-i ajute pe cei nenorociți, au ars de asemenea. Așa că numai eu și încă doi camarazi am rămas în viață. Când ploaia de foc a încetat, ne-am părăsit cabinele și am căutat să punem mâna pe coverta pe câțiva colaci de salvare, căci trebuia să părăsim vaporul, pentru că ardea în multe locuri. Pe nava centrală, în apropiere de sala mașinilor, am găsit o mamă tânără cu cei doi copii ai ei. Copiii o îmbrățișau cu mâinile lor arse pe mamă, care nu s-a mai putut mișca. Vulcanul scuipa acum o ploaie de cenușă fierbinte, dar care nu ajungea până la vapor. Din contra, câteva secunde mai târziu a pornit o ploaie tropicală care ne-a înviorat și căreia îi datorăm salvarea noastră. Fără această ploaie am fi căzut cu siguranță victime vaporului care ardea. Dar așa am reușit să lăsăm la apă o barcă arsă pe jumătate și să ne îndepărtăm de vaporul arzând. După câteva minute am dat de căpitanul nostru plutind pe marea caldă, pe jumătate ars (chiar și ochii păreau că-i sunt arși). L-am tras în barca noastră, unde a murit curând după aceea. Apoi barca a mînat spre „Nord-America”, un vapor din Sorrent. Era răsturnat și ars. Pe epavă se aflau trei marinari italieni. Ne-am alăturat lor și vântul ne-a mînat pe toți laolaltă la țarm. Am mers de-a lungul țarmului spre sud, îndepărtându-ne de vulcan. În sfârșit am văzut un vapor care se îndrepta spre St. Pierre. Ne-am anunțat prezenta făcând semne cu lenjeriile noastre. Vaporul a coborât o barcă ce ne-a preluat și ne-a dus la bordul lui „Suchet”, o navă franțuzească de război. Astfel am fost salvați.”

Numărul oamenilor care au murit în aceste câteva minute în St. Pierre este estimat la 30.000. Această nenorocire n-a venit nici într-un caz neanunțată peste oraș. Timp de patru zile au durat semnele că urma să aibă loc o grea explozie a vechiului crater. După ce vulcanul a

fost în inactivitate timp de 51 de ani, în 3 mai pe la miezul nopții au izbucnit din prăpastie acești nori denși de fum și pământul se clătina de șocuri repetate. Locuitorii s-au grăbit speriați să iasă din locuințele lor și nu s-au mai băgat în pat aproape toată noaptea. În ziua următoare, în 4 mai, a început să cadă cenușă în cantități mari și chiar și aceia de pe Insulele Indiilor de Vest, care erau obișnuiți cu asemenea lucruri, bănuiau că era de așteptat ceva neobișnuit. Luni a urmat apoi prima erupere, care a distrus o fabrică situată între Mont Pélée și mare, printr-un puhoi puternic de lavă incandescentă. În noaptea de luni spre marți mulți locuitori au părăsit orașul pentru a se cățăra pe dealul învecinat și unii chiar s-au dus pe vapor, spre orașul St. Lucia, situat sudic. Joi a venit apoi cantitatea îngrozitoare de lavă și ploaia de flăcări, care în decurs de douăzeci de minute a transformat orașul în ruine și a asfixiat orice viață. Comandantul crucișătorului numit mai sus, „Suchet”, care în 8 mai la ora unu la amiază a ajuns în fața portului St. Pierre, a raportat că la timpul acela întreg St. Pierre era în flăcări. El a salvat de pe epava din port aproximativ 30 de oameni, arși mai mult sau mai puțin. O grupă a fost trimisă în bărci pentru a căuta supraviețuitori; nu se putea pătrunde în oraș, dar pe chei se vedeau zăcând cadavre. S-a considerat că nimeni care a zăbovit în oraș într-adevăr în clipa catastrofei, n-ar fi scăpat. Chiar și guvernatorul francez al Insulei Martinica și care sosise în St. Pierre înainte de nenorocire, părea să fi pierit împreună cu colonelul statului-major și soția acestuia.

Câte lucruri îngrozitoare nu s-au petrecut deja pe acest pământ, pentru a-i smeri în pocăință pe oameni înaintea lui Dumnezeu! La 1 noiembrie 1755, Lisabona, pe atunci un oraș cu 300 000 de locuitori, a fost distrusă de un cutremur. Puterea de zguduire a pământului și concomitent o năvală a unei viituri a mării a distrus în decurs de șase minute două treimi ale orașului și a îngropat 50 000 de oameni.

Capitala japoneză, Tokio, a avut parte deja de mai multe cutremure mari; în anul 1703 numărul de locuitori care au pierit în cutremur a fost estimat la 200 000; în anul 1854, la 40.000.

Numărul marilor cutremure a crescut de la secol la secol. Între 1600-1700 numărăm patru mari cutremure; între 1700-1800, șapte, între 1800-1900, nouă. Anul 1902 a adus până acum trei mari cutremure: la Schemacha, în Caucaz, în februarie; în Guatemala, în America Centrală, în aprilie; pe Insulele Indiilor de Vest, în mai. Într-adevăr, Dumnezeu vorbește un limbaj care se aude. El strigă omenirii întregi **să se întoarcă cu pocăință la El, Dumnezeul oricărui har. El îi avertizează pe oamenii care nu înțeleg răbdarea lui Dumnezeu; El îi cheamă pe păcătoși la brațele întinse ale lui Isus, la sângele Fiului lui Dumnezeu, în care se găsește împăcare și spălare pentru toți.** Ai auzit chemarea dragostei lui Dumnezeu? Ai înțeles tu seriozitatea limbajului Său?

Oamenii spun în privința Cuvântului lui Dumnezeu: „Unde este făgăduința venirii Lui? Căci de când au adormit părinții noștri, toate au rămas așa cum erau de la începutul zidirii.” Dar de neastâmpărați, nu vor să știe că înaintea lui Dumnezeu o zi este ca o mie de ani și o mie de ani ca o zi și că cerul de acum și pământul de acum așteaptă ziua judecării (compară cu 2 Petru 3,4-12).

Dar adevărații creștini, copiii mântuiți ai lui Dumnezeu nu așteaptă judecata, ci revenirea Domnului lor, care-i va răpi pe ai Săi, îi va lua din lumea aceasta pierdută, pentru a-i duce în Casa Tatălui. Ei așteaptă și se grăbesc în întâmpinarea totalei împliniri a tuturor făgăduințelor credinciosului lor Dumnezeu. Și ei vor avea parte de ziua judecării, de ziua Domnului, dar nu ca judecați, ci ca veșnic îndreptățiți; ei așteaptă un cer nou și un pământ nou unde locuiește dreptatea. De aceea își dau silința, ca să fie găsiți înaintea Lui, a Domnului prezent, nepătați, nepasibili de pedeapsă, în pace. **Care va fi partea ta: judecată sau mântuire? Pierzarea veșnică sau slava veșnică?**